

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добар дан, свима.

НАСТАВЉЕНО 22.03.2005. ГОДИНЕ
Са почетком у 9,35 сати

Констатује се да је веће у неизмењеном саставу, да су присутни: заменик Тужиоца за ратне злочине Кнежевић, пуномоћници оштећених, адвокати Даниловић, Лозналијевић-Даниловић, Томић, Тодоровић, те Наташа Кандић.

Одсутан је пуномоћник адвокат Баровић.

Присутни су браниоци оптужених, адвокати Петрушић, Заклан, Јеврић, Продановић, Перковић, Вукотић, Перески, Калањ, Станић, Штрбац, Дозет, Јелушић, Ђурђевић, Сташевић, Бељански и Бојков, а одсутни су браниоци адвокати Левајац, Апро, Радуловић и Станојловић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су сви оптужени ту? Судска стража? Нема никог од судске страже ту у судници? Сви су ту. Добро.

АДВ. МИЛАН СТАНИЋ: Са Вашим допуштењем, председниче већа, ја бих морао у 11,30 да напустим суђење због других обавеза, али ће бити ту адвокати Калањ и Штрбац. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су сви, односно, сведоци Дујаковић и Љубишић ту? Позовите сведоке, молим вас.

Присутни пуномоћник адвокат Баровић, а присутни су и сведоци.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дујаковић Илија? Ко је? Господине Дујаковићу, окрените се лево мало, тако. Ви сте Љубишић Мирко?

Сведоци Дујаковић Илија и Љубишић Мирко.

Сведок Љубишић Мирко упућен у засебну просторију.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Љубишићу, сачекајте у ходнику суда да Вас позовемо. Прво ћемо чути господина Дујаковића. Ви, господине Дујаковићу, раскомотите се ако желите и приступите за овај пулт.

НАСТАВАК ДОКАЗНОГ ПОСТУПКА

Приступи сведок Илија Дујаковић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Дујаковићу, име Вашег оца?

СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: Тодор.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте по занимању?
СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: Аутомеханичар.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где сте настањени, где живите?
СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: У Србији, Ћуприја.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Улица?
СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: Царице Милице бб.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: ББ? Рођени сте у Книну?
СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: 06. јануар 1973. године.

Са подацима као са записника од 19.04.2004. године, па упозорен, опоменут, уз подсећање на заклетву дату за сведока у поступку истраге, исказује:

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Дујаковићу, саслушаћемо Вас као сведока. Дужни сте да казујете истину. За давање лажног исказа се кривично одговара. Нисте у обавези да одговорите на питања, чијим одговором би себе изложили тешкој срамоти, знатној материјалној штети или, пак, кривичном гоњењу. У овом правцу, Ви сте када сте саслушавани прошле године у априлу месецу, у поступку истраге, положили и заклетву за сведока, па Вас само ја на ту заклетву, опомињем.
СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: Заклињем се да.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не морате то читати, господине Дујаковићу, положили сте ту заклетву раније, тако да не морате Ви то сада читати, само Вас на ту заклетву подсећам. Господине Дујаковићу, ако сам ја добро схватио, Ви сте у току 1991. године били на одслужењу војног рока?
СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: Јесам.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када сте отишли на одслужење војног рока и где?
СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: Отишао сам из Книна 19. децембра 1990. у Београд на Топчидер, Титова гарда.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дакле, 19. децембра?
СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: 19. децембра.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико је требало да служите војни рок?
СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: Тада је била петокрака и тада је ЈНА била, 12 месеци.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дванаест месеци је била обавеза служити војни рок?
СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: Јесте.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И то је могло бити нешто краће, везано за наградна одсуства, редовна одсуства и тако даље, је ли тако?
СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: Јесте.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Причајте нам само укратко, када сте дошли, ја сам схватио да сте Ви били у Топчидеру у гардијској бригади?
СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: Зато што је један батаљон био на Топчидеру, а иначе, гардијска бригада је била на Дедињу, главна команда.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када сте дошли у рејон Вуковара Ви лично са бригадом, са Вашом јединицом?
СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: Са мојом јединицом, ја сам дошао 30.09.1990. године и ми смо се тамо задржали до 04.11.1991. године.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: 1991, 1991. године. У којој јединици сте били?

СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: Ја сам био у трећа чета, капетан, командир чете, капетан Радић Мирослав је био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Били сте у трећој чети?

СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте били?

СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: Пешадинач, пешадија.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пешадија, стрељачка пешадија. Шта сте имали од наоружања, задужено?

СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: Па, пешадијско наоружање, аутоматску пушку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Аутоматску пушку?

СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Остали Ваши саборци?

СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: Исто. Нас је било 100 и нешто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како сте били обучени?

СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: СМБ и петокраку смо имали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Класичне оне СМБ униформе?

СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Каква су Ваша била ангажовања у току извођења борбених дејстава, господине Дујаковићу?

СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: Да Вам кажем нешто, ми када смо стигли у Вуковар, сви смо млади војници били, ја сам имао тада 18 година, страх исто био је, ми када смо стигли, ту смо били распоређени по кућама, а ту су били ТО, мештани и ја сам распоређен био одмах са леве стране на улазу где су били ти мештани.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Код кога сте били, да ли знате?

СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: Ја сам код Златара Вује био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У његовој кући баш?

СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: Јесте, и његове комшије све што су биле ту. И покојни му брат и остали. Тако да сам ту нашао уточиште и ту сам био до 24-ог, до задњег дана сам ту био. Мислим, у том рејону и са њима сам био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да. Када кажем где сте били смештени, мислим на то, где сте спавали, где Вам је била кухиња?

СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: Па, да Вам кажем, ту крај његове куће је била кухиња, значи кухиња за војску је била ту код његове куће, одмах преко пута, а ја сам спавао код њега, зависи како смо, рат је био, како где смо се нашли, некада смо по напуштеним кућама спавали, значи, напред километар или лево или десно. Значи где се затекнемо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када кажете тако у множини, када се, односно где се затекнемо, да ли мислите на Вашу неку јединицу, типа десетине, вода или можда целе чете?

СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: Па, не, не, мислим, ја сам био са покојним Ђанковићем, јер је он исто био где су ТО били, са Вујом, па са покојним Вујиним братом, па са Бранком, једним исто рођаком им, ту смо били ми.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је од мештана, то је од мештана?

СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А остали припадници Ваше јединице где су били?

СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: Војска је била свукуда.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чета, чета, колико броји чета?

СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: Преко 100 људи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Преко 100 људи?

СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е, па то Вас питам, где су били припадници Ваше десетине, остали припадници Ваше десетине?

СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: Да Вам кажем нешто, ја сам ту био, ја и још један војник је био, не могу да се сетим како се зове.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То Вас питам.

СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: Ми смо били ту са њима, остали су били на другом рејону, и тако је било распоређено, јер таман ми када смо дошли као војска, имали смо страшне губитке, одмах када смо стигли, тако да смо били распоређени ту са мештанима, вероватно, познавали су терен и тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да. Да ли познајете, да ли сте познавали Петковић Спасоја?

СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: Јесам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је имао неки надимак?

СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: Штука.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, познавали сте га?

СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: Да, познавао сам га, он је у мојој јединици, служили смо заједно војску.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да, у истој јединици. Да ли су сви припадници Ваше јединице?

СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су сви припадници Ваше јединице, дакле, млади војници или војници које сте Ви знали, познавали, да ли су сви на одслужење војног рока дошли тада у децембру 1990. године? Да ли је то та класа била војника?

СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: Да, децембарска.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Или је било и војника из претходне класе?

СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: Не, децембарска класа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је све била децембарска класа?

СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: Ја где сам био, децембарска, 19. децембар 1990.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да.

СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: Извињавам се, у пет-шест дана је долазило у касарну.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али, то је та класа?

СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: Да, децембарска.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Петковић?

СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: И он је децембарска. Ја и он смо у дан, два, три дошли заједно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико сте га добро познавали?

СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: Па, да Вам кажем, као у војсци, Ви сте служили војску, знате како у војсци, заједно смо били у соби, било нас је можда до тридесетак људи у соби, кревета је било и заједно смо функционисали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дакле, из оног претходног периода, београдског?

СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: Да, да, причам Вам овде на Топчидеру у касарни.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да.

СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: Ништа нарочито, као и са свом осталом војском, све је функционисало.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тада у Вуковару?

СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: У Вуковару, дошли смо заједно и он је био на другој страни, он је био десно распоређен, а ја сам био на леву страну. Виђали се

јесмо, као са свом осталом војском, али није ништа да је нешто нарочито, да смо сваки дан заједно били и то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како је он био обучен, шта је он имао од наоружања?

СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: Он је имао исто, сви смо имали аутоматско наоружање, војно, он је исто био обучен СМБ. Међутим, једне прилике ја сам га приметио, имао је шарену униформу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шарену?

СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: Јесте, шарену.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Маскирну?

СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли то маскирна?

СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: Јесте, маскирна, шарена. Сада где је он то нашао, по мојој логици, хоћу да Вам кажем, та униформа је била у том периоду када је он носио, могла је да се нађе где год желите и у кућама и по становима, јер су униформе биле одбачене од стране друге војске.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када сте упознали Златар Вују?

СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: Златара?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тада када сте дошли или?

СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: Не, одмах када сам дошао, можда негде, можда негде пет-шест дана, тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Након тога?

СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: Па, да, како након тога?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Након доласка?

СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: Да, да, да, да, тада сам упознао, Нова улица, то је та улица са леве стране, где су имали мештани те куће. И ја сам тада био ту, функционисао са њима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате за његово рањавање?

СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: Да. Ја сам ту присуствовао, био сам ту када је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте баш били присутни?

СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: Јесам, нисам био уз њега.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када се то десило?

СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: Али сам био преко пута, неко је викнуо: «Златар је рањен, Вујо» и ми смо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, шта је то било, како је рањен? Не знате?

СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: Па, да Вам кажем нешто, он је по стомаку, по ногама и по мушкости, из метка, неко је, однекле, није била нека акција, било нешто онако, усред бела дана и он је, метак му је, да ли му је закачио његову пушку, не знам тачно, да ли је закачио ту његову пушку, па му се распрело и дохватио му стомак, мушкост и ноге, или је директно, не знам. Мислим да му се распрнуо метак по бутинама, по мушкости и по стомаку, јер знам када сам ја притрчао после, да смо га скидали, да је био доста рањен и да је био онако сав избелио и да је тражио од мене воду. Ја сам му дао воду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где сте га однели? У Негославце?

СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: Однели смо га, ја сам га исто носио, ја, покојни Ђанковић и ко је још, био је, нас четири смо били. Однели смо га уназад у позадину и онда је он пребачен аутом у Негославце, пошто је тамо био стационар и били су транспортни, хеликоптери хитне помоћи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да. Колико сте се Ви често сретали са њим, претходних дана, је ли било каквих акција, борбених и тако?

СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: Па, да Вам кажем, како мислите пре рањавања?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да, пре рањавања? Кажете, били сте у његовој кући?

СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: Да, да, да, ту сам се и хранио, ту сам се и купао и тако. Па, некада смо се видели, три-четири дана, сваки дан заредом. Некада, када ја останемо негде напред, са пар војника, да ноћу дајемо стражу, да спавамо, тај дан се не видимо, па се видимо поново. Значи, виђали смо се, значи, познам му и фамилију, познам те тамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У односу на тај дан када је рањен и када сте, ето и Ви учествовали у његовом збрињавању, када сте га први следећи пут видели?

СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: Па, он је, сада ћу да Вам кажем, он је рањен, не знам тачно, крајем десетог месеца, 1991, да ли 29, 30. или 31, али крајем месеца је рањен и тада када је пребачен, ја стално када сам питао његовог покојног брата, шта је, где је, јер сам ја и даље остао ту, са његовим братом и са овим Стричевићима, ја када сам га питао, где је, шта је, у Београду и како је, добро је, опоравља се, а ја када сам га видео, знате како, колико смо се ми задржали, ми смо се до 24.11.1991. године задржали у Вуковару, војска активна, тада смо дошли у касарне и.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Назад у Београд?

СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: Јесте, јесте, на Топчидер у Београд и тада смо ми имали, тада смо имали још, да би испунили тих 12 месеци војног рока, још тај децембар дослужења, сада тачно када сам се скинуо из касарне не знам, у том периоду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате када сте се вратили кући?

СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: Ево, ако сам 19. децембра 1990, а служим 12 месеци, онда је логично 19. децембар 1991. да је 12 месеци, значи негде, али вероватно смо ми остали и после 19-ог, у децембру 1991.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, шта је са редовним одсуствима, каквим наградама и тако?

СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: Неко је отишао раније, неко је остао пар дана, тако смо се скидали, по пет-шест је ишло својој кући.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, мало ми чудно да не знате, када сте завршили са одслужењем војног рока?

СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: 19. децембра 1990. сам стигао, а дванаест месеци сам служио, 19. имам у војничкој књижици, али нисам гледао, али 19. децембра 1991. је дванаест месеци ми долази, значи, у касарни сам у Топчидеру до децембра 1991. сигурно био, до 19. децембра сам сигурно био, али мислим да сам био још неки дан преко 19-ог.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви у поступку истраге, баш на ове околности, нисте могли, нисте се овако опредељено изјашњавали, да би то, свакако, било до 19. децембра 1991, него не знам да ли сам остао још петнаест-двадесет дана или можда и месец дана?

СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: И месец, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Управо због тога, да ли сте имали каква одсуства?

СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: Нисам употребљавао, употребио сам само једанпут у шестом месецу, док сам био у касарни, ишао сам кући на петнаест дана, десет – петнаест дана, само једанпут.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли то редовно одсуство било?

СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: Јесте, у шестом месецу, јесте. Да ли десет, да ли петнаест, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То сам Вас питао, у односу на тај дан када је Вујо рањен, када сте га први. следећи пут Ви видели, ако сте га уопште видели када?

СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: Да, видео сам га.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када је то било?

СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: Сада ћу да Вам кажем, датум не знам, али сам га видео у децембру, значи те 1991.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: По повратку овамо у касарну?

СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: Када смо ми гарда пешадије, када смо се вратили у касарну, тада је он знао да смо се ми вратили и он је из болнице, да ли из болнице, да ли из бање не знам, да ли је дошао једно 15-20, пола сата смо се ми минута задржали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У посету Вама у касарну?

СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: Јесте, јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је дошао сам, да ли је дошао са неким?

СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: Не, довезао га је, Жика се зове човек, један дебели, крупан човек, Жика. Ја мислим да је он из Инђије, он га је довезао зато јер је Златар био на штакама. Имао је помагала, није се ослањао као ја сада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је имао обе штаци или само једну?

СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: Мислим да су обе биле штаци.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Обе?

СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како је ходао, баш уз помоћ штака?

СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: Да, одржавао се на штакама, јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да.

СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте разговарали о томе?

СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: Па, како, нисмо много се задржавали, јер сам ја вероватно имао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како је, претпостављам, како је, где је и тако даље?

СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: Мислим да је тада када смо се видели, да је, мислим да је у бањи био, нисам сигуран, мислим да је тада био у бањи, а причали смо, како је, да ли си жив, како је рањен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте причали о Вуковару и тако даље?

СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте причали што о Вуковару?

СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: Нисмо. Само, јеси жив, како си изашао, зато сам ја после њега остао, он када је рањаван био, ја сам после њега и када је дошао у Београд, ја сам после њега остао, значи ту до 24.11.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где се Ви водите, у ком војном одсеку?

СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: Сада?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да?

СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: Не водим се нигде сада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Уопште се не водите у неком војном одсеку?

СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: Нити смо се пријављивали, нити ми је долазио позив да се пријавим у војни одсек, али у Ћуприји, требао би у Ћуприји да се водим, пошто живим у Ћуприји.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Требало би, али, ако се нисте пријавили?

СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: Нисам се, нисам се пријавио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате ко је Марић Марко?

СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: Знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је Марић Марко?

СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: Тај човек је некада давно, одслуживао, вероватно је из Србије, служио у старој Југославији, служио је војску у Книну и мој отац је радио у робној кући и мој отац се са њиме знао тада, пошто мој отац је био на стакларији, на посуђу, трговац и официри су долазили, ово-оно, и онда је и он.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он је био официр?

СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: Јесте, у старој Југославији, ја мислим да је он сада у пензији. И он се познавао са мојим оцем и тада када сам ја дошао, када је био рат, зезанција, таман када је почињало, када сам ја дошао у Београд у војску, тада сам се ја, отац ми је рекао: «имаш ту и ту тога човека, ако ти нешто треба, имаш неке проблеме у војсци, шта, како, ово-оно, ако ти се», мислим, могу да се обратим њему, али то је давно било, то је било када сам био у касарни ту, значи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је он био у Вуковару? Те јесени?

СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: Не, не знам, вероватно јесте, пошто је цела, мислим да јесте, пошто је цела гарда ишла, пошто је он гардиста, али ја га нисам видео никада. У Вуковару, не. Само, значи, тада пре када сам био, када сам ишао кући.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли какве контакте са њим имали, за време служења војног рока?

СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: За време служења војног рока сам имао контакте са њиме, само тада једанпут.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само то тада једном?

СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: Тај једанпут и никада више.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Знате зашто Вас то питам? Зато што Петковић Спасоје говорећи о њему и Вама и тако даље, каже да сте Ви били добри, да сте вас двојица били добри?

СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: Ја и официр тај?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да.

СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: Само тај, само смо тај контакт имали у касарни.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Марић је био добар са нашим војником Дујаковићем.

СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: Сада ћу да Вам кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Из истог су места и тако даље.

СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: Ја мислим да је он из Србије ту, а ја сам из Хрватске.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па ми је сада нејасно, откуд би неко, тај неки војник тамо могао да зна, да сте Ви добри са?

СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: Сада ћу да Вам кажем, зато јер тада све војнике активне, тада је био рат, када је почињао рат у Хрватској, када сам ја дошао у војску, и тада није било безбедно да се иде из Београда, да бих ја када добијем 15 дана, да идем у Хрватску, преко Босне до Хрватске, није изводљиво било да се дође. До Хрватске није изводљиво било да се дође и ради тога, пошто је рат био и ја сам тада Радића, а доста војника активних из Србије, су Нишлије, Новосађани, доста су одлазили кући, пошто је служење ту, а у Србији су, безбедно је, ја када сам тражио од Радића 15 дана да добијем кући, ни чути, сада вероватно се плашио за мене да не бих изгубио главу, вероватно се плашио ако одем да се нећу вратити или нешто и тада сам ја затражио помоћ од Марића, тада сам звао оца и отац је рекао: «сврати, отићи на Топчидер», тада сам ишао горе, где су они били, углавном у оном штабу. То је било, значи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па је то можда везано на основу те приче?

СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: Да, и он је знао да сам ја, јер Спасоје је често одлазио кући, ту му је у Руми близу, често је одлазио кући викендом, знате и онда је он зезао мене, као, ти не можеш да идеш, то је то и он зна то из тога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате када су завршене операције у Вуковару?

СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: Па, ми смо, војска дошла 24.11.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, Ви сте дошли 24.11, али када су престала борбена дејства у самом Вуковару?

СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате?

СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: Па, да Вам кажем, сваки дан, један дан је било гранатирање, па један дан нема ништа, мирно, па тако, не знам тачно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате где је вуковарска болница?

СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте икада тамо били?

СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: Не, нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тих претходних дана, пре 24-ог, значи пре повратка, каква су задужења Ваше јединице била? Шта сте радили, Ваша јединица, јединица капетана Радића, шта је радила?

СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: Ја сам значи, кажем Вам, ја сам био ту на левој страни и тада се војска окупљала, четири-пет дана пре тога, камиони и тада смо ми купили се да идемо назад за касарну, ништа нешто нарочито није било, колико се ја сећам, не, барем у овом делу где сам ја био, мислим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када је последња акција у којој сте Ви учествовали била?

СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: Па, да назовем акција није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Акција учешћа у тим неким дејствима?

СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: Па, тада, тада је то било када је Вујо, када је Златар рањен, тада после ово нешто није било нарочито, тада смо ишли као чистити, идемо као напред, значи није било ништа нарочито, после, значи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У неколико наврата Ви поменусте покојни Ђанковић?

СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Покојни Ђанковић? Како се зове, како се звао?

СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: Ђанковић, Ђанковић, Ђанковић Мића.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мића?

СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ко је Мирослав?

СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: Мирослав му је син.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То му је син?

СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте познавали?

СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: Јесам, јесам, ишао сам често.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мирослава?

СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: Јесам, јесам, познавао сам Мирослава, зато јер сам често ја одлазио онако некада на вечеру и то, одлазио и од Мирослава бака, значи од покојног Миће мајка, она ми је некада исто кувала, спремала и често сам одлазио, да кажем често, одлазио сам код њих некада увече на вечеру и тако и онда тада сам виђао када спава, Мирослава. А Мићо је био стално у нашој јединици.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Вашој јединици?

СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: Мислим у јединици, у нашем том делу са леве стране, где сам ја био, они су територијалци, ТО били.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како је био обучен, исто у униформу, наоружање?

СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: Они су СМБ носили исто, али чојане, старије униформе и Мићо је имао мало стомак, бркове је имао, оцрњи човек и личио је на глумца Чарлс Бронсона, ето тако, мале бркове, омањи човек, имао је стомак, имао је војнички каиш, и он и Вуја, и Вуја је имао СМБ, уствари ту чојану. СМБ униформу, још старија од ове што сам ја носио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да. Да ли је тај старији Ђанковић, покојни Мићо, да ли је имао какво превозно средство? Да ли је користио какво превозно средство, тада у тим акцијама, или између тих акција, за било које потребе? Да ли је имао какво ауто?

СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: Није аутом возио, слаб је он био за возити ауто, имао је, некада бициклом, некада мотором, имао је мотор. Мотор је имао он мали на гас. Мотор је имао и некада увече када завршимо, он оде кући мотором, некада бициклом. Ту где смо ми били, где је Златара кућа, њему је исто близу кућа Миће, тако да је некада ишао овамо, некада тамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да. Изузев тог Жике који је био из Инђије са Златаром, да ли је још неко био?

СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: Не могу да се сетим, да ли је још неко био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Са Златаром код Вас у посети? Где се то дешава, у тој касарни на Вождовцу?

СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: Шта?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Та посета Златарева?

СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: Не на Вождовцу, на, ја сам у Топчидеру био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А у Топчидеру.

СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: Нисмо на Вождовцу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: Вождовац је други род.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питања?

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Само да Вас питам у вези ове посете, што сте рекли у касарни, када Вас Златар долази да посети, јел можете се сетити, шта сте разговарали са њим? Можете ли се уопште сетити, не мислим од речи до речи, неке теме, о чему сте причали? Шта је он рекао, којим поводом је дошао уопште, откуд он?

СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: Сада ћу да Вам кажем. Он се касније оженио, значи није имао тада ни жену, старији је, ја сам био млад, он је мене звао сином, зато јер сам ја утеху нашао ту, као спас, пошто је рат био, пошто сам се плашио, некако старији су људи, склониште нашао ту са њима. Сине, како је, јеси ли извукао главу, шта је, како је, ја сам њега питао исто само за рањавање, је ли завршено, где је сад, шта је.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Како је он знао да сте се Ви вратили у касарну?

СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: Е, то не знам.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Јесте Ви са њим били у неком контакту пре његовог доласка?

СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: Не.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Он је једноставно дошао и позвао Вас, у касарну и позвао Вас?

СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: Да.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: И, јесте га питали, како знаш, откуд знаш да сам овде?

СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: Тада је била, на телевизији, гарда када је кретала, ЈНА када је војска кретала у Вуковар и када се враћала, то је било исто на телевизији, оно, као, гарда се враћа, као ослобођен Вуковар и тако.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: И по томе мислите да је знао баш где сте Ви ту, у којој касарни и све друго?

СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: Па, знао је, није то проблем, у војсци мушкарци знаду, на капији, јер је знао он тамо када смо били у Вуковару, знао је где припадам, који род.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: И када је дошао, Ви сте изашли, је ли тако, са њим сте се видели и разговарали?

СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: Да, 15-20 минута.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Само због Вас, па зато Вас питам, само због Вас долази, о чему се води разговор, је ли нешто причао, шта се дешавало у међувремену у Вуковару, да ли је било нешто интересантно, знате долази само да би Вас видео, вероватно водите неки разговор, зато Вас питам?

СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: Није ништа, није ништа нарочито, долазио је само да ме види, да ме види, ништа нарочито није било.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: А да ли је спомињао када ће да иде кући, да ли је био у међувремену или нешто слично?

СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: Нисам га питао.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Неке планове своје?

СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: Није рекао, не.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Никакве планове, када има намеру да иде?

СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: Не.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Да ли је Вас питао, да ли ће неко од вас поново да иде или нешто?

СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: Шта, да ли?

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Да ли је Вас лично питао, да ли ћете, евентуално, Ви да дођете код њега у посету, после свега што се издешава или нешто тако, имате неке планове, да ли сте у том смислу разговарали?

СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: 1994. сам, ја сам 1994. године, после, значи, свега, тих, зла дешавања, 1994. сам био, не знам који датум, када је била као прослава, ослобођење као града Вуковара.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Само да Вас нешто питам. Када је он дошао, да ли Вам је рекао, одакле долази? Да ли из болнице или долази из бање?

СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: Мислим да је из бање.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: А је ли Вам рекао да је пре тога био у болници и колико је био?

СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: Јесте, на ВМА је био, па нормално, логично је да је у болници био.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: А, да ли Вам је рекао како је отишао после до бање, јесу га директно пребацили или, евентуално, неке детаље у вези одласка, како је дошло до тога, да уопште оде у бању?

СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: Не знам то.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Ништа око тога нисте причали?

СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: Не знам.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Како је ходао, рекли сте да је тешко ходао, све то знам шта сте рекли, како би могли објаснити? Је ли могао да хода?

СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: Па јесте, али није се ослањао на једну ногу, значи имао је помагала и ходао је.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Значи, мислилите без помагала не би могао да хода, морао их је користити?

СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: Зато, јер ми је из приче, па давно је то било то госпођо, нисам ја нешто нарочито загледао, али му је била подигнута у колену нога.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Да ли му је помагао овај који је дошао са њим, евентуално у кретању?

СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: Не знам то.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Па, ту док је био код Вас, док је дошао до Вас?

СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: Зато јел ту где су они паркирали ауто, ту је била одмах посета на капији девет, мислим да је на капији девет, ту је била посета. Ту се одвијала посета, тако да они када су најавили војној полицији посету и док сам ја стигао са Топчидера на Дедиње, они су већ били ту.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Само да Вас још нешто питам. Рекли сте да сте од његовог брата у међувремену сазнали, док сте Ви још били тамо, да је, значи, он је рањен, он је отишао и да сте питали како је, па Вам је он преносио, добро је, и шта знам, опоравља се. Шта Вам је још рекао? Да ли Вам је још нешто рекао, његов брат, када сте питали за Вују, како је Вуја, да ли Вам је рекао када је у болници, па је пребачен, па је, шта знам, на опоравку?

СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: Па ја тада када сам био, питао, тада је био у болници, тада када сам питао, био је у болници.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Добро. Да ли Вам је рекао да ли је ишао неко код њега у посету, да ли га је неко видео од његових другара, од родбине, од пријатеља?

СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: Родбина сигурно јесте, која је у Србији, значи која је у Србији, вероватно.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Не, не, да ли је неко ту, евентуално отишао, можда брат, његов да га посети?

СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: То не знам, сумњам.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: То Вам није брат његов евентуално пренео, био је тај и тај, видео га је, добро је, или нешто тако у том смислу?

СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: Не. Од тамо где смо ми били, не, није нико, јер није могло ни да се изађе.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: А Ви га од оног момента, значи, када је рањен, до момента док сте Ви кренули назад, Ви га нисте видели уопште?

СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: Нисам га видео.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Даље молим, питања?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА ДУШАН КНЕЖЕВИЋ: По чему он зна да је Вујо рањен баш 29, 30, 31. октобра, како он каже, концем десетог месеца, у истрази каже, 30, 31, по чему он зна да је то тада баш било? Откуда му тај оријентир?

СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: Па, по томе, имао сам оријентир, да смо дошли 30.09, да смо били цели десети и до 24.11, значи у десетом месецу, значи знам да је негде пред крај.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА ДУШАН КНЕЖЕВИЋ: Откуд баш да зна да је 29, 30, 31? Како знате тај датум?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чињеница је, господине Дујаковићу, да сте Ви ту прилично опредељени? Данас кажете крајем десетог месеца, а у истрази сте рекли 30, 31, а ево, не сећате се када сте завршили са одслужењем војног рока? Па Вас у том смислу заменик Тужιοца пита, како то баш везујете за крај десетог месеца?

СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: За одслужење војног рока, знам да је децембар 1991. и да је после 19-ог, не знам датум, не знам датум, рекао сам Вам, неко је одслуживао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте након Вуковара са било ким разговарали, да ли сте са Вујом Златаром каснијих година, рекосте, једном сте били тамо на прослави?

СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: 1994.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Које године?

СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: 1994.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: 1994? Да ли сте разговарали о томе и о том рањавању и тако даље?

СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: Па, нисмо, тада када смо били у кафани, били смо код њега у кафани и ручали смо, нисмо, била је зезанција, смејање, неке друге теме. Дуго је прошло, нисмо никада. Само сам га питао: «је ли све ОК», «јесте све је ОК», нисмо никада детаљно, да сам баш ја њега питао, како, шта.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Остаје, значи, само ово изјашњење, како то да баш тако добро памтите да је то крај десетог месеца? Јер, заиста јесте 30.10, према папирима, према отпусним листама, јесте 30.10.

СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: Крај месеца, десети је био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е сада, Вас питамо, како Ви сада то тако добро, временски лоцирате за то време? Ако сте били у борбама тамо, па и уплашен, млад војник, 18 година, више сте се?

СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: Знам када сам био тај период, био сам, та два месеца, значи од 30.09.1991. до 24.11.1991., и знам да је у средини, ја сам са Вујом можда тих 35-40 дана, 30 дана, колико, 45 дана, тај моменат, када сам дошао и до краја месеца, значи, тај месец сам се дана познавао са њиме.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: Знам да је пред крај рањен.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА ДУШАН КНЕЖЕВИЋ: Је ли познавао добровољца Јосифовић Гуту?

СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: Не.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА ДУШАН КНЕЖЕВИЋ: Је л' зна још неки термин, датум, када је још неко рањен из те јединице, ко је био заједно са њим? Од војника, територијалаца или било којих тамо који су били са исте стране?

СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: Само мало, мој војник, значи мој пријатељ, Николић Ђорђе, ја мислим да је Нишлија, фудбалер, он је погинуо.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА ДУШАН КНЕЖЕВИЋ: Да ли зна када је погинуо? Да ли зна месец?

СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: Молим?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА ДУШАН КНЕЖЕВИЋ: Јел зна месец када је погинуо?

СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: Он, у том периоду је погинуо, али не знам тачно који месец, зато што је он је био тотално са друге стране десно, са десне стране, значи, у том времену га нисам пуно виђао и погинуо је један потпоручник, не знам како се зове.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА ДУШАН КНЕЖЕВИЋ: Да ли исто не зна датум? Месец и то?

СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: Не знам, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: И не знам тај потпоручник како се зове, заборавио сам, не могу да се сетим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да ли знате када је он погинуо?

СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: Ко?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тај потпоручник?

СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: Не. Не знам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА ДУШАН КНЕЖЕВИЋ: Вуја у свом исказу Златар каже, то је исказ од 26.12.2003, да је рањен сачмаром. Каже, сведок данас, од метка, од пушке се одбило и тако даље. Да ли дозвољава могућност, да је рањен сачмаром?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, сведок очигледно није томе лично присуствовао, то се дешава тамо са преке стране. Ја ово доживљавам као његове спекулације на околност како је он рањен, тако да нема потребе.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА ДУШАН КНЕЖЕВИЋ: Знате шта, није то један непрецизан исказ у смислу опште, рањен је, па како нам каже, метак је погодио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мислим, он нам није сада вештак да дозволи могућност да је тако што могуће.

СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја сам сведока схватио, да Златар има ту са собом неки метак од сачмаре у који погађа неки други метак, па се он распрсне, ако сам ја добро Вас пратио?

СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: Да, да. Јер он је био са друге стране, преко пута је био, тако да ја нисам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА ДУШАН КНЕЖЕВИЋ: Да ли може да определи, сведок, да ли је завршио војни рок, да ли се «скинуо», што кажу људи, пре Нове године или после Нове године, те 1992?

СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: Пре Нове године, Нову годину сам у Книну чекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је, дакле, то је било сигурно пре Нове године?

СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: Нову годину сам ја кући чекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА ДУШАН КНЕЖЕВИЋ: Пошто каже у истрази, да је 15-20 дана по повратку колико сам схватио, можда и месец, из Вуковара, вратили су се 24.11, да је дошао Златар да га посети у касарни. Јел може да ближе определи, да ли је то била можда средина тог дванаестог, крај дванаестог месеца?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли на било који начин то можете лоцирати?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА ДУШАН КНЕЖЕВИЋ: Или у односу на неке датуме, ако је на пример Дан армије 22. децембар, па пре тога и после тога, и ако је Свети Никола 19?

СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: После 19. је било.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА ДУШАН КНЕЖЕВИЋ: После 19.?

СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У касарни?

СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: После 19-ог?

СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: После 19.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Децембра?

СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: Јесте, 1991.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У истрази сте рекли да не знате баш ни да ли сте остали у касарни 10, 15, 20 или можда месец дана?

СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: Господине судија, присећао сам се неких ствари, давно је ипак било, ја сам био млад и не могу свега да се тачно сетим. Мислим, баш да се сетим ситница, не могу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, добро, сада остаје други проблем, сада остаје други проблем. Ако Вас је Златар посетио после 19. децембра, то би значило да сте Ви на одслужењу војног рока и после 19. децембра? Мало пре рекосте да сте највероватније, да би требало да сте 19. децембра одслужили?

СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: Ја сам правио успоредбу, ја сам Вам правио успоредбу, ако сам дошао 19. децембра 1990, наредне године 19. децембра 1991. је, то је 12 месеци.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тако је.

СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: Али нисам сигуран, ја сам могао и да погледам код себе кући у војну књижицу, тачно када сам се «скинуо», али нисам ишао за тим, јер војна књижица ми стоји у фиоци, тако да мислим да је после 19-ог, значи, 19. и још неки дан сам остао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Знам, али зашто бисте остајали после 19. децембра, ако сте 19. децембра 1990. отишли на одслужење војног рока?

СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: То је било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ако Вам је војни рок траје годину дана, онда што бисте остали после 19. децембра 1991. на одслужењу војног рока?

СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: Нисам остао много, можда сам, кажем, остао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зашто бисте остајали и један једини дан, разумете?

СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: То је тако било тада, ванредно стање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, то Вас, управо то, да ли сте, а то би војник требао да зна, ко о чему – војник о скраћењу или продужењу војног рока, да ли сте имали какав продужетак војног рока, да ли се тога сећате?

СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: Нисам имао продужење, нисмо имали продужетак.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ако нисте имали продужетак, служите 12 месеци, значи максимално?

СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: Значи, максимално смо остали преко.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дакле, максимално до 19.12? То може бити и раније, а имајући у виду коришћење војних, оних редовних одсустава, наградних каквих одсустава и тако даље, то може бити?

СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: Извињавам се, после 19. господине судија је било, неки дан, не могу да се сетим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: После 19. смо, значи, остали и то сигурно знам, неки дан, после 19. Значи није било у дан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е, сад, на основу чега тврдите да је Златар, да Вас је Златар тамо посетио сигурно после 19? Јел Ви рекосте, посетио ме је после 19, на питање заменика?

СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: Зато Вам кажем, сигурно после 19. сам био и када ме је он посетио, ја сам још неки дан био и отишао сам кући и Нову годину сам кући чекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, то бисте тако везали?

СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: Да, да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да је то било на пар дана пре Вашег дефинитивног одслужења војног рока и одласка кући?

СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: Да, тако.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА ДУШАН КНЕЖЕВИЋ: Како опет зна да је то после 19, када га је Златар посетио? Зашто везује за 19?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Слажем се, слажем се. Питања? Него, нешто друго, господине Дујаковићу. Златар је у бањи, Ви кажете да је Златар код Вас у посету, мислите да је дошао из бање?

СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: Па, нисам га питао, али претпостављам да је био у бањи, јер не може бити месец дана на ВМА. После тога и мој отац је рањен у руку, па знам да прво иде операција, болница, па после, бања, па ја повезујем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зашто није дошао, мислим, од куће, код Вас у посету? Од куће?

СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: Можете да поновите питање? Зашто није?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, зашто, како то повезујете са бањом? Ви кажете, па зато што не може тако дуго бити у болници? Али би се, ја бих по томе закључио да је он сигурно у некој здравственој установи у моменту када Вас посећује?

СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: Ја мислим да иде рехабилитација после, значи да иде бања после.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али он је изашао 18. децембра, он је изашао са лечења, уопште није у болници, после 18. децембра?

СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: Па, вероватно је дошао онда из бање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, није ни у бањи?

СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: Па, ја претпостављам, онда не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, то Вас питам?

СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: Па, ту је, ту је, ја претпостављам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То Вас питам, када Вас је посетио, где је он по тим причама са њим? Да ли је у бањи, да ли је?

СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: Нисам га питао, само сам га видео да је на штакама и да му је подигнута нога, нисам га питао, где си, шта си, него ја претпостављам, неко моје виђење је, рачунам да је у бањи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА ДУШАН КНЕЖЕВИЋ: Да ли је постојала одлука Председништва СФРЈ о продужењу војног рока за децембарску класу војника? То каже сведок сарадник број 1.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Према неким информацијама је тој класи продужен војни рок? Продужено је одслужење војног рока за месец дана, ваљда? Тој децембарској 1990?

СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: Нисам, нисам био у јануару, у јануару сам био кући. Вероватно је продужено, али смо се раније вратили из Вуковара и онда је тако како је ко долазио, одлазио је кући. Не могу да се сетим тога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА ДУШАН КНЕЖЕВИЋ: У исказу који је дао Вујо Златар, то је други исказ из истраге, 18. мај 2004. године, посредно говори о Ђанковићу и каже:

«први пут сам после мог рањавања видео Ђанковића децембра 1991, када сам се срео са Ђанковићем, ишао сам без штака, можда мало храмао»? А сведок Дујаковић говори о томе, да је ишао са обе штаци и да је једна нога му била подигнута?

СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: Помагала је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сачекајте, нисте добили право да одговорите на ово. Шта је питање?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА ДУШАН КНЕЖЕВИЋ: Питање је, на основу чега говори о томе, како се сећа да је баш имао ногу дигнуту и да је са обе штаци ишао?

СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: То је моје запажање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим вас, молим вас колеге. Управо то. То је његов исказ, неко други тврди нешто друго, господине Дујаковићу, управо ово што Вам сада каже заменик, па ово схватите као предочавање да неко други, на ове околности, типа способности Вујиних, коришћења штаци у том истом децембру о коме и Ви говорите, тврди нешто друго?

СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: Не, са штакама је био, сигурно.

ОПТ. ПРЕДРАГ ДРАГОВИЋ: Код Вас је био са штакама?

СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сигурно?

СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: Јесте.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА ДУШАН КНЕЖЕВИЋ: Само да питам још нешто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА ДУШАН КНЕЖЕВИЋ: Он се вратио, његова јединица 24.11?

СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: Јесте.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА ДУШАН КНЕЖЕВИЋ: Шта је он радио конкретно задњих недељу дана пре повратка у Београд?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питан.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА ДУШАН КНЕЖЕВИЋ: Питан јесте, али.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питан, каже, спремали су се.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА ДУШАН КНЕЖЕВИЋ: Где је био?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каже, спремали су се.

СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: Ту сам био, можда сам био, откуд знам, можда сам био код Вује у кући, ту сам био са тим мештаном и са мојом војском активном, спремали смо камионе за назад, спремали смо се, груписали смо се и спремали смо се, моја чета, ту смо се скупљали, спремали за ићи овамо за Београд.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да.

СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: Ништа нешто нарочито није било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Даље молим?

АДВ. РАЈКО ДАНИЛОВИЋ: (пуномоћник оштећених) Да ли се он сећа, када су престале борбе у Вуковару, када је Вуковар пао, ослобођен?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питали смо га. Он очигледно не може да се ту определи. Он чак каже да акција после овог Вујиног рањавања није било, у којима је он учествовао.

СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: Да Вам кажем, господине судија.

АДВ. РАЈКО ДАНИЛОВИЋ: То сам чуо.

СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: Вуковар је велики град и много је војске било, а на овој страни где сам ја био, нису биле јаке акције, није нешто било да је било сваки дан, па гранатирање, па бомбардовање, па јуриш.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У односу на овај дан када сте се вратили у Београд, да ли у односу на тај дан можете да се определите, када су престале ратне операције, када су престала дејства? Када је то завршено у Вуковару?

СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате?

АДВ. РАЈКО ДАНИЛОВИЋ: Да ли му је пало у очи, да ли је запазио неко славље, пуцање у ваздух?

СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: Па, не знам, не могу да се сетим, па можда, не могу да се сетим.

АДВ. РАЈКО ДАНИЛОВИЋ: Да ли је икада био на Овчари?

СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: Не.

АДВ. РАЈКО ДАНИЛОВИЋ: Да ли је чуо о Овчари када? Или тада први пут?

СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: Овде сам чуо први пут.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Овде?

СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта значи овде?

СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: У Србији, када је било то на телевизији, као шта се десило.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да. Када је то, када сте то први пут чули?

СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: Па, не знам када је то било, када је отпочело то, има годину дана, годину-две дана, тако, нешто из штампе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тек у скорије време?

АДВ. РАЈКО ДАНИЛОВИЋ: 1994. он оде на прославу. Да ли је тамо било говора о тим неким ратним искуствима, договорштинама, па и о Овчари?

СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: Није, ја нисам чуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Даље молим?

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Ја сам га разумео да се издвојио из своје чете и сам је био овамо код Вује Златара. Ко му је одобрио да излази из чете?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Још један војник, није се издвојио, него су тако били размештени.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Како је дошло до тога?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није тако, није тако сведок рекао.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Добро, добро. Да ли зна је ли Штука био курир Радићев, командира чете?

СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: Да Вам кажем нешто, пар пута када сам их виђао, виђао сам их заједно, сада да ли је био курир, да ли није, био је тај покојни Николић Ђорђе, он је једно време био њему, тако да, а ја и официре често нисам виђао тамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли може да опише неке акције те Радићеве чете? Да ли су територијалци били у саставу Радићеве чете?

СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: Па, да Вам кажем нешто, војска јесте била активна и измешана са њима, сада ко је командовао, стварно не знам. Мислим, било је војника, као што сам ја био са овим мештанима, тако је војника било активних са другим мештанима, на другој страни, ко је са ким командовао, стварно не знам. Мислим, ко је главни био. Ја само знам да нам је Радић пар пута, када смо га виђали и када смо се увече некада скупимо, тако војска буде у кући, буде нас више, он би рекао: «чувајте се, пазите се, док ово не прође». То је све из Радићевих уста што сам чуо.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Од кога је он добијао команду, да ли је имао некакву команду?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је Вама био непосредни претпостављени старешина, Вама лично, то је питање?

СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: Па, да Вам кажем нешто, нисмо ми, не знам овамо где сам ја био, ко је био.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Ко је њему лично?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како не знате?

СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: Мени је командир био Радић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро Радић, али између Радића и Вас, да ли има неко ко командује?

СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: Да Вам кажем нешто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Радића сте сретали у пар наврата свега и пазите се, чувајте се?

СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: Па ништа, ни где си, на којој страни, да зна где смо шта смо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Акције, борбена дејства?

СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: Ништа, ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: Овамо, на ову моју страну, ништа нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ништа се није дешавало задњих месец дана?

СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: Ма не да се није ништа дешавало, дешавало се, није нешто често да се дешавало и да се много дешавало на овој мојој страни, не могу ништа да издвојим да кажем, било је опасно, било је јуриша.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли били у ситуацији да идете и да пуцате?

СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: Ја?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да? Ви лично?

СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: Јесам пуцао, можда безвезе онако, али нисам никада видео војника са друге стране.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекосте мало пре да је било, да сте ишли у чишћење, тако рекосте?

СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: Да, једанпут смо ишли усред бела дана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Усред?

СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко Вам је то наредио?

СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: Па, ништа, ишли смо ту, ишли смо откуд знам, не знам ко је био овим мештанима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Вама, Вама, ко је то Вама наредио?

СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: Мени није нико наредио, ја сам ишао са мештанима.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Ко му је био командир вода?

СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: Мени командир вода, само мало, у касарни мислим да је мени био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не у касарни, него тамо?

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Тамо у Вуковару?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Вуковару?

СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: Па, не знам ко је био командир вода. Зато што сам ја био са овим мештанима, не знам ко је био.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Он само зна када је рањен Вујо Златар и ништа више.

СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: Не знам, не знам, откуда знам.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Само то зна, ништа друго.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте колега, поставите питање, немојте за сада изводити закључак, молим Вас.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли зна он, да ли је познавао Станка Вујановића?

СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мирољуба Вујовића?

СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Лева Суподерица, је ли му то нешто каже?

СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: Па, то је то место где сам ја био, Петрова гора, тај део са леве стране, ту сам ја био.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Колико је ту још било војника, са Вама из гардијске бригаде?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је, само један.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Само један. А колико је било територијалаца?

СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: Било је њих, овамо где сам ја био, био је Златар, био је Мићо покојни, био му је брат покојни, био је Бранко, нас пет, шест, четири.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: А јесу ли они дејствовали, територијалци, јесу ли они ишли у неку акцију?

СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: Па, пар пута, тада када сам ја ишао, да, ишли су они, али ништа није било, ништа није било ту, ништа нешто нарочито.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Кажете да сте имали велике губитке на почетку?

СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: Од граната.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Од граната?

СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: Да, од граната. У самом објекту када смо стигли, активна војска, тада смо били изгубљени, избежумљени и тада је било губитака.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Колега Даниловић је ово питао, у вези ове прославе, како је могуће да примети ово, да ли је приметио излазак неких цивила на улицу из подрума, са неким торбама, са неким ћебадима?

СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: Када?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, тада тих дана, пре него што сте отишли за Београд?

СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: Не, ја нисам, на овој страни нисам приметио, само једанпут, значи, у пола мог боравка тамо, сам приметио када су мировњаци, да ли Уједињена унија, војска, значи мировњаци, када су улазили у град и када су ишли, значи, у центар града, да ли по цивиле, шта ли, тада сам једанпут приметио, ништа више нисам приметио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

НАТАША КАНДИЋ: Како је изгледао његов дан? Када устане, шта се онда редом у току дана догађа?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не вреди, мислим, очигледно не вреди, мислим да не добијамо ништа.

НАТАША КАНДИЋ: 1994. године је био, каже, на прослави?

СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: Јесте.

НАТАША КАНДИЋ: Ко га је позвао, где је била та прослава, ко је све ту био и због чега?

СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: Прослава дана ослобођења града Вуковара.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко Вас је звао на ту прославу? Како сте дошли?
СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: Од општине Вуковар, сви учесници добивали су позив и добио сам ја позив и дошао сам ту.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте добили позив? Где сте Ви тада живели?
СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: Овде у Книну.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Книну?
СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: Да.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И добили сте позив кући?
СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: Јесте, позив кући сам добио, путем поште добио сам позив и тада, сви који су учествовали сви су добивали позиве и долазило се тамо.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.
НАТАША КАНДИЋ: Који је то био датум?
СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: Е не знам. Не могу да се сетим.
НАТАША КАНДИЋ: Ко је био на тој прослави?
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.
НАТАША КАНДИЋ: Да ли је капетан Радић одржавао неке радне састанке у вези са акцијама, са четом?
СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: Где, у Вуковару?
НАТАША КАНДИЋ: Да?
СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: Ја се извињавам, можете ли да поновите питање? Да ли је?
НАТАША КАНДИЋ: Да ли је током времена које сте провели у Вуковару, Ваш претпостављени Радић одржавао, организовао састанке са припадницима чете? Да ли сте имали неки састанак у вези са акцијама, у вези са догађајима у Вуковару?
СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: Ја не знам.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја сам схватио тако да није, видео га је у пар наврата и то случајно.
НАТАША КАНДИЋ: Да ли је неко са сведоком разговарао?
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колеге, колеге?
НАТАША КАНДИЋ: Да ли је неко са сведоком разговарао пре данашњег дана, пре истраге, неко од учесника, како он каже, у Вуковару у вези са догађајима, у вези са сведочењем?
СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: Нисам разговарао ни са ким.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Разумели сте питање? Пре него што сте прошле године саслушавани у поступку истраге, односно данас овде, да ли је ко са Вама разговарао, везано за то Ваше будуће сведочење?
СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: Не, не.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.
СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: Ја, господине, путујем много, тако да нисам у земљи, путујем два-три пута месечно, возим камион, тако да нисам.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.
СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: Врло мало сам у земљи.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Даље питања?
АДВ. СЛОБОДАН ТОМИЋ: Одговарајући на питање заменика Тужиоца, шта је радио последњих дана у рејону Вуковара, сведок је одговорио: «припремао сам се за повратак и можда сам тога дана био код Вује». На који дан то мисли, јел нешто карактеристично има за тај дан, да се десило нешто?

СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: Кажем Вам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је тачно, то је тачно, то је добро запажање.

СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: Па, кажем Вам, откуд знам, можда сам био. Само знам да се скупљала војска, можда сам био код његовог брата, можда сам био код Вује у кући, откуд знам, не знам тачно где сам био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, рекао је, можда сам тога дана и сада је питање, ког дана, ког дана? Заиста сте рекли.

СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: Па, не код Вује, не мислим на Вују, него мислим на његову кућу, јер он и брат су имали по пола.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не причамо о томе. Не причамо о томе. Ово је заиста тачно. Ви сте рекли да сте тих дана спаковали камионе, спремали се за повратак?

СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: Спремали смо се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И онда, заиста, рекосте, можда сам тог дана био код Вује, кући?

СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: У кући, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е сад, питање, не кући, него код дана, јесте рекли, можда сам тог дана, на који дан се то мисли?

СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: То, пред 24.11, пре крај, 24. смо кренули из Вуковара, пар дана, на то сам мислио, лоше сам се изразио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Можда тих дана?

СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: Тих дана. Лоше сам се изразио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тих дана?

СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: Јесте.

АДВ. СЛОБОДАН ТОМИЋ: Још једно питање. Где је штаб капетана Радића био?

СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: Не, не знам, не знам ја ни мог команданта батаљона Тешића Боривоја, исто нисам га виђао. Нисам га виђао, једино што сам пар пута Шљиванчанина исто видео, онако буде са војском и прави неко смиривање, да не би било, ето то, не знам. Јер, ја из овог правца, ту где сам био, нисам се много мрдао лево-десно, баш много, оно да сам ишао, па да сам лутао. Премда је могло да се хода и на једну страну и на другу страну да се иде, али ја нисам мрдао из тог рејона.

АДВ. НИКОЛА БАРОВИЋ: Када сте били на одслужењу војног рока, пре одласка у Вуковар, ко је био Ваш десетар?

СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: Мој десетар је био Миљенко, Мартин Миљенко, из околине Загреба.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да.

СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: Миљенко се звао, Мартин Миљенко.

АДВ. НИКОЛА БАРОВИЋ: Када сте дошли у Вуковар, 30.09, ко је онда био десетар Вама?

СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: Не могу да се сетим ко је био. Само да Вам кажем, десетар је био у касарни, десетар у касарни ми је био тај човек којег сам рекао, али је он био два месеца-три, када смо ми млада војска дошли, па су стари нама били десетари.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро?

СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: И тада је он, па млади су десетари били из наше чете, али не могу да се сетим имена. Млади су то десетари били.

АДВ. НИКОЛА БАРОВИЋ: Можете ли да се сетите, ко је њега сменио, после та три месеца по Вашем доласку на одслужење војног рока?

СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: Не могу да повежем, не знам.

АДВ. НИКОЛА БАРОВИЋ: Да ли се сећате, ко је био водник?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питан је.

АДВ. НИКОЛА БАРОВИЋ: Када сте дошли, па?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питан је, питан је, не зна.

СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: Водник је био, али у другом воду, Јовановић, а само мало.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У касарни?

СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: Јесте, у касарни.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. А у ком сте Ви воду били?

СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: Ја мислим да сам трећи вод.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У трећем воду?

СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: Јесте, био сам трећи вод. Не могу да се сетим, немојте да ме држите за реч, не могу да се сетим. Давно је то било и ја сам избрисао неке детаље. Не могу да повежем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

АДВ. НИКОЛА БАРОВИЋ: Сада, када сте стигли у Вуковар, па сте распоређени, ко издаје команде када Ви са осталим људима, са којима сте у истој скупини, територијалцима или као редован војник, ко да је команду када се иде у неку акцију?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питали смо га, питали смо га.

АДВ. НИКОЛА БАРОВИЋ: Да ли је неко од ових људи које зна из касарне?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте инсистирати, пуномоћниче, питали смо га, управо сам га ја то питао, међутим, одговоре на та питања нисмо добили, дао је нека објашњења из којих би се дало закључити, да уопште нигде ништа нису ни радили. Јер, у једном прилици је био у ситуацији да нешто пуца, и то безвезе, односно без икакве потребе.

СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: Да Вам кажем ја нешто, ја у тим ударним јединицама и то где је, ова моја страна није била, нешто нарочито да је било, тако да ја не могу да запазим све акције.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: За ону акцију чишћења, такође, не зна ко је то наредио.

АДВ. НИКОЛА БАРОВИЋ: Можда је ово овако ближе временски. Ко је издао наређење да се спремате за повратак, да се пакујете? Ко је Вама то наређење издао?

СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: Капетан, ја мислим, капетан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мислите, или сте чули, видели?

СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: Капетана Радића смо видели.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: Радић, он је нама издао да се спремамо, да је готово као и ви ћете камионима ићи назад у касарну.

АДВ. НИКОЛА БАРОВИЋ: Јел можете да опишете како је то било? Је ли он Вама лично то рекао или?

СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: Не, маса је била војника, активних.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мислим да тиме не добијамо ништа.

АДВ. НИКОЛА БАРОВИЋ: Како је дошло до тога да је та маса војника, како каже сведок, како се они скупе, по којој команди, по чијој команди се они скупе, да би им капетан Радић рекао то што им је рекао? Како иде та комуникација уопште?

СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: Да Вам кажем нешто, господине судија, другачије је у мирнодопској ситуацији, значи, неке ствари што мене господин пита, а другачије је у операцијама. Значи, тотално другачије и чак можда некада и нема неке команде, може да се иде, једна екипа иде овамо, једна тамо и тако, значи то је сасвим другачије, када је рат.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Знате шта, питање је потпуно на месту, само што ми извесно од Вас не можемо добити неке одговоре на то. Ви кажете да сте месец и више дана били тамо потпуно без икакве команде? Бар тако би се дало закључити, без акција, без команде, без комуникације? Молим?

СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: Можда сам се лоше ја изразио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви и један војник сте тамо заједно у тој кући Златар Вује, а неки други војник је ко зна где тамо?

СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: Функционисали смо ми, виђао сам се ја, до мене одмах 100-200 метара у другим кућама у другом реду, са осталом војском и тако се то можда Радић дође до њих, па њима каже и онда ми када дођемо са те стране.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То Вас питамо, како Ви сазнајете за ствари?

СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: Тако, тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате када су завршене операције у Вуковару, не евидентирате неко славље, типа шенлучења и тако даље, знате 24. идете, па ко Вам каже, готово је?

СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: Радић нам је рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Вама лично, ко је рекао?

СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: Није мени лично, вероватно је рекао војсци.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питање је, ко је Вама лично рекао, ко је Вама лично рекао, готово је, пакујте се?

СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: Од моје активне војске сам чуо, значи, идемо кући, готово је, крај, иде се кући.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, од неког из активне војске?

СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: Па, да, од моје војске.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Онда то реците.

АДВ. НИКОЛА БАРОВИЋ: Сведок је рекао да је њих било тридесетак у спаваони док су били у Београду у Топчидеру. Да ли је неко од тих војника, да ли је запамтио неко име од те тридесеторице, да ли је неко био у близини, да ли зна нешто о некоме, да је са њима одржавао комуникацију, тада у време дејстава и сада касније, да ли уопште може да се сети неког од војника?

СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: Па, један дечко из Прњавора, али не могу да се сетим, ја кући имам слику где су сва имена и презимена, али нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте одржали неке контакте?

СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: Не, ни са ким нисам одржао неке контакте.

АДВ. НИКОЛА БАРОВИЋ: Можда ја нисам добро чуо, када је тачно по њему Златар Вујо рањен?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је, крајем десетог.

СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: Крајем десетог месеца.

АДВ. НИКОЛА БАРОВИЋ: Крајем десетог? Није датум?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Крајем десетог месеца.

СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: Крајем десетог месеца, да ли 30, 31, или не знам, крајем десетог месеца, то знам, јер тај месец, почетком месеца смо се упознали, значи дошао сам код њега, а крајем месеца је рањен, значи, тако, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

АДВ. НИКОЛА БАРОВИЋ: Он је био у кући код Златара, ако сам ја добро схватио, извињавам се што прекидам?

СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: Јесам, да.

АДВ. НИКОЛА БАРОВИЋ: Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Даље питања, молим вас? Колеге браниоци?

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да ли му је познато име Видачек?

СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: Јесте, он је исто активни војник, служио је у истој касарни где сам и ја, он је из Босне. Јесте, јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где је он био распоређен тада, тих дана, вуковарских?

СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: Он је на другој страни био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он је био негде на другој страни?

СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: Да, да, на другој страни, са другом војском.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Са Петковићем? На тој истој страни тамо, мислим не сам?

СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: Било је више група разбијених, да није војска сва заједно, било је више група разбијених, али сам га виђао исто пар пута у Вуковару, Драгана, знам га.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Јел се и он вратио горе у касарну?

СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: Из Вуковара?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да?

СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: Јесте, вратио се.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Вратио се?

СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: Јесте. Само што га ја, не знам ни шта је, ни где је. Када сам отишао, он је отишао за Босну, ја сам отишао за Хрватску, никада нисам био у контакту, не знам шта је са њим.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: А одакле из Босне?

СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: Из Зенице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Из Зенице?

СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: Бусовача, тачније Зеница град, а Бусовача са стране, около Зенице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да, добро. Даље?

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да ли му је познато, које је све задатке имао Спасојевић у јединици?

СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: Није. С тим што је некада био уз капетана, ајде да кажем да је курир био.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Колико је он често њега виђао? Колико га је пута виђао?

СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: Нисам га пуно виђао.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: То када каже да га је видео у шареној униформи, када га је видео?

СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: То је једанпут било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е, сада, пита Вас бранилац, када је то било?

СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: Богами, када смо, не када смо стигли, већ је био одмакао период нашег боравка у Вуковару. Тада сам га једанпут видео.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да ли може да се сети, колико је њихова јединица имала жртва, погинулих, страдалих, колико је војника погинуло?

СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: Само мало.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Значи његових тих?

СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: Активна војска.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ваше јединице, Ваше чете?

СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: Један, ја мислим да је тај потпоручник и Николић Ђорђе, да су двојица погинула. Значи, официр и војник. И овај један је Македонац, он је био рањен, али не знам, како се зове, Илијев, име му је Илијев.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Добро. Немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Даље, молим?

АДВ.РАЈКО ЈЕЛУШИЋ: Да ли се сведок сећа, шта је Вујо Златар имао од одеће, дакле, униформу да ли је носио, какву униформу у то време?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мало гласније, колега. Тада, том приликом када га је посетио у касарни на Топчидеру?

АДВ.РАЈКО ЈЕЛУШИЋ: Не, не, не, у време када је рањен?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У време када је рањен? Разумели сте шта Вас пита бранилац?

СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: Можете ли поновити питање? Слабо сам чуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када је Вујо рањен, тај дан када је Вујо рањен, Ви рекосте да сте били у помагању, збрињавању, како је био обучен?

СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: СМБ униформу је имао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: СМБ униформу?

СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: Јесте. Сви су ти мештани где сам ја био, били у СМБ униформи обучени, имао је браду и био је проћелав.

АДВ.РАЈКО ЈЕЛУШИЋ: Управо то је моје следеће питање, дакле, како је изгледао, да ли је имао браду?

СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: Јесте, имао је браду и био је проћелав, омањи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да, добро.

АДВ.РАЈКО ЈЕЛУШИЋ: Да ли је у то време, носио нешто на глави, капу, шлем?

СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: Шлем није, смејали смо се, имао је велику главу, није шлем носио. Имао је, најчешће је био без ичега. Најчешће није ништа носио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

АДВ.РАЈКО ЈЕЛУШИЋ: Какву је униформу, ако се сећа, у то време имао Мића Ђанковић, отац Мирослава Ђанковића, да ли се сећа?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Посредно понављамо му питање, али добро.

СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: У СМБ.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви кажете, сви су имали СМБ.

АДВ.РАЈКО ЈЕЛУШИЋ: Одмах затим, мислим да се није изјаснио о томе, какво је оружје имао један, а какво други? Да ли се сећа?

СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: Мислите на Ђанковића и?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И на Златара?

СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: Ђанковић је имао, ја када сам дошао, он је имао аутомат, шмајсер црни онај, а Вујо је имао аутоматску пушку, војничку, пешадијску.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А када је рањен? Тог дана када је рањен?

СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: И тада је имао аутоматску пушку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И тада је имао аутоматску пушку?

СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: Јесте, аутоматску пушку је имао.

АДВ.РАЈКО ЈЕЛУШИЋ: Моје следеће питање је, кога је сведок тачно од чланова породице Златар, у то време, виђао? Дакле, након, у време када је рањен Вујо Златар и након тога? Са ким је контактирао, са киме је комуницирао?

СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: Највише са.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Са његовим братом, Ви рекосте и са његовим рођацима.

СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: Рођацима, јесте, Бранко и Симо, што су били.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То су, шта од брата синови?

СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: Не, не, од покојног брата он има две кћерке, а то су му стричевићи, друга кућа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Стричевићи?

СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: Јесте, од стрица.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од стрица, браћа од стрица?

СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

АДВ.РАЈКО ЈЕЛУШИЋ: Ако може нешто ближе да се детаљније изјасни о томе, како је текла та комуникација, односно колико често је он комуницирао са њима, од дана када је рањен Вујо Златар, па до дана када је напустио Вуковар са јединицом? Колико се често виђао са њима, колико се често чуо са њима?

СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: Ту сам био, ту сам био често, некада можда останемо напред да ноћу дајемо страже, па сутрадан спавамо, тај дан их не видимо, значи често смо се виђали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Разумем.

АДВ.РАЈКО ЈЕЛУШИЋ: Да ли је из разговора са њима, да ли се интересовао за здравствено стање Вује Златара?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је, рекао је то и рекли сте шта су Вам одговарали, да је боље?

СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: Јесам, питао сам, питао сам његовог покојног брата.

АДВ.РАЈКО ЈЕЛУШИЋ: Да ли се може сетити, 1994. године, да ли је тада нешто било, што је да кажем, било карактеристично, или да будем, али да је будем сугестиван, да ли је тада приметио да између, да ли између Вује Златара и Спасоја Петковића је било некаквог конфликта, свађе или нешто слично?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Ви знате, евентуално, за какав конфликт Златар Вује са Петковићем?

СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: Да Вам кажем нешто, ми у кафани када смо били, био је и Спасоје ту, тада 1994. године, ја мислим да смо се и сликали, мислим да имам кући и слику, нисам сигуран у кафани. То је Вујина кафана. Те године сам ја доста ходао по Вуковару и ишао сам да видим како изгледа други део града, нисам никада, значи, ни раније ни у времену рата долазио на друге делове града.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тада сте први пут дошли после 1991?

СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: 1994. године, први пут.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, кажем, да ли је то први пут да сте дошли у Вуковар после одласка, 24.11.1991?

СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: Да, први пут.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Пита Вас бранилац и ја, да ли Ви знате, евентуално, за какав сукоб између Златара и Петковића?

СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: Одговорићу Вам. И ишао сам овамо на Алеја, то је гробље, где су пали борци, тако, ту да смо пролазили, гледали. Ја сам у кафану, нека набојеност је била, али не знам шта.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта, нека?

СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: Нека набојеност је била када сам ја дошао већ, али не знам шта тачно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Набојеност?

СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: Па, нешто, између, претпостављам да је можда, нешто пре него што сам ја стигао ту у кафану, можда да је нека дискусија била, а шта не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Између кога?

СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: Између овог Златара и Спасоја. Онако, могао сам осетити, проценити, али не знам шта је било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да. Нисте се интересовали, нити Вам је ко причао?

СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: Не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

АДВ.РАЈКО ЈЕЛУШИЋ: И још једно питање. Да ли се Спасоје Петковић по нечему, по било чему, уствари, истицао, ако јесте по чему? Дакле, мислим и на период у Београду, а и касније по доласку у Вуковар?

СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: Па, да Вам кажем, он је причљив пуно, волео је пуно да прича, да се зеза у односу на рецимо, друге војске, зезао се са другим војницима, тако, и када на купање идемо сви заједно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ништа друго?

СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: Ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изузев што је?

СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: Па, онако, много је причао. Знатижељан, ово-оно, много је причао и тако. А иначе, ми смо се сви, војска у касарни феноменално дружили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

АДВ.РАЈКО ЈЕЛУШИЋ: Хвала, немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Даље молим?

АДВ. ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Ја бих молио да се сведоку предочи она фотографија јуче коју сам ја приложио, с обзиром да је колега Тужилац довео у сумњу ко се налази на овој фотографији, сведок Петерник се о томе изјашњавао, па да ли може да каже, да ли препознаје некога на тој фотографији?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не морате тражити, можемо од браниоца узети ову фотографију на документ камеру, да сада не губимо време. Молим режију само да на мониторе пребаци снимак са документ камере. Претпостављам да сте разумели шта Вас пита бранилац?

СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: Можете да поновите?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Бранилац Вас пита, да ли препознајете људе на овој фотографији коју сада видите на монитору испред Вас?

СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: Десно је Спасоје знам, како не, Спасоје Петковић је десно, а ово је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На десној страни фотографије? На десној страни екрана, то лице са траком, са белом траком око главе?

СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: Спасоје, то је Спасоје.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Ову другу двојицу не знате?

СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: Не, не. Не знам ко је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, добро, хвала.

АДВ. ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Ја немам више питања, имам, ако дозволите, један кратак коментар. Хтео бих да овакав третман сведока буде и када буду неки други сведоци саслушавани.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

АДВ. ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Од стране, да на овакав начин се понашало и према сведоцима сарадницима, мислим да бисмо добили другачију слику, од стране друге стране, не говорим о Вама. Захваљујем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Оптужени? Да ли оптужени имају питања? Господин Златар.

ОПТ.ВУЈО ЗЛАТАР: Добар дан. Да ли му говори нешто име Марко Копчелић? Сведока да питате, да ли му говори нешто име Марко Копчелић?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте разумели?

СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: Јесам. То је исто мештанин био човек. То је исто мештанин човек био, он је исто тамо из тог места.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро?

ОПТ.ВУЈО ЗЛАТАР: Био је Ваш, био нам је командир вода он, можда си помешао, старији човек је био, зато можда мислиш да је био мештанин. Он је био командир вода, капетан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је оно што бих ја тражио од Златара да објасни, да сада објасни ко је то.

ОПТ.ВУЈО ЗЛАТАР: Даље, што се тиче рањавања?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте разумели? Е сада да чујем Вас?

СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: За прво питање?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тако је.

СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: Он је био мештанин, али ја мислим да је он.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Вујо каже да је он био командир вода? Ви не знате ко Вам је био командир вода, па Вам Вуја каже, Ваш командир вода је био тај и тај?

СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: Марко Копчелић, али он је био, он је мештанин, он је ту био и њима је био, њима је био, он је био мештанин.

ОПТ.ВУЈО ЗЛАТАР: Свима нам је био командир вода, али он је из ССНО, то се може проверити, нема проблема, он је свима нама био командир вода.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

ОПТ.ВУЈО ЗЛАТАР: Он је старији човек, био је капетан ССНО, зато само. Даље, што се тиче рањавања, ја јесам рањен из сачмаре пушке, али истина што је он рекао, сачма је погодила, како сам ја носио аутоматску, погодила у мој аутомат који је био спуштена рука, то сам описао лепо. Добро, то није ништа спорно.

СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: Извињавам се, он је био преко пута и када је био рањен, ми смо га скинули.

ОПТ.ВУЈО ЗЛАТАР: На основу тужиочевог што испада да нисам рањен из сачмаре пушке, само то да појаснимо. До 30.10. у нашој групи није био нико рањен осим мене, према томе, није се могао никога другог ни сетити из наше читаве групе, до 30.10.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питања, питања, господине Златар, само питања, немојте сада да коментаришемо.

ОПТ.ВУЈО ЗЛАТАР: Да опише мало човека са којим сам дошао у касарну, како је изгледао?

СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: Мислиш?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тај Жика из Инђије?

ОПТ.ВУЈО ЗЛАТАР: Тај човек, како је изгледао, да га опише?

СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: Био је крупан човек, познијих година, значи, имао је, ајде да кажем, негде, имао је седу косу, овако је бацао и знам да му је име Жика.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, јел тачно ово господине Златар?

ОПТ.ВУЈО ЗЛАТАР: Није Жико, него је био зет мој, Бранко. Зет мој Бранко, исто је крупнији, можда га је заменио са њиме, о томе се ради.

СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: Можда је и Бранко био.

ОПТ.ВУЈО ЗЛАТАР: Бранко, зет мој.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Из овога бих ја закључио, господине Златар, да је тачно да сте Ви са зетом Бранком, једном приликом посетили сведока у касарни на Топчидеру?

ОПТ.ВУЈО ЗЛАТАР: Да. Са зетом ја сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када је то било?

ОПТ.ВУЈО ЗЛАТАР: 19, када сам ишао са ВМА, то сам лепо објаснио. 19. када сам ишао са контроле, када сам ишао са ВМА, онда сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: 19, ког?

ОПТ.ВУЈО ЗЛАТАР: 19. када сам отпуштен, 19.12.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: 19.12?

ОПТ.ВУЈО ЗЛАТАР: Да, када сам ишао на ВМА на контролу из Младеновца, отпуштен сам 18. 19. сам ишао на ВМА на контролу, и 19. у пролазу свратили смо код њих. Назвао сам са пријавнице Радића који ми је дозволио да ја дођем сам до њих доле, а можда је Жико тај или неко други био неком другом приликом код њих, па се не сећа сведок.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Оптужени Милојевић?

ОПТ.ПРЕДРАГ МИЛОЈЕВИЋ: Добар дан. Хтео бих да му поставим три питања. Када се последњи пут Дујаковић видео са Петковићем? Последњи пут, када се видео?

СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: Последњи пут?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Вуковару, у Београду, где?

ОПТ.ПРЕДРАГ МИЛОЈЕВИЋ: После рата? Задњи пут, значи, задњи пут када је имао контакт са Петковићем?

СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: Сада ћу да Вам кажем. Задњи пут контакт са Петковићем сам имао када сам дошао из Крајине, значи после, августа 1995, када је «Олуја» била, када сам избегао, када имам фамилије, стричевиће који су давно из оног рата другог, дошли у Пећинце и тада је моја фамилија комплетно, дошли смо у Пећинце и сместили се код њих, били пар месеци и тада је Петковић из Руме, чули смо се и тада је први пут, значи, тада смо се видели и више се нисмо видели.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тада сте видели?

СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: Значи, задњи пут.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Разумем.

ОПТ.ПРЕДРАГ МИЛОЈЕВИЋ: Значи, да ли су се чули господин Дујаковић са Петковићем, оцем или Петковићем 2003. године?

СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: Не.

ОПТ.ПРЕДРАГ МИЛОЈЕВИЋ: Не?

СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: Не, никада.

ОПТ.ПРЕДРАГ МИЛОЈЕВИЋ: Само још једно објашњење. Да ли је та маскирна униформа коју је Петковић носио, једноделна или дводелна, да ли се сећа? Да ли је то комбинезон или дводелна униформа?

СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: Ја мислим да је тада дводелна униформа била.

ОПТ.ПРЕДРАГ МИЛОЈЕВИЋ: Хвала.

СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: Мислим, шарена је била, маскирна.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да. Да ли још неко од оптужених има питања за сведока? Изволите госпођо Калаба.

ОПТ. НАДА КАЛАБА: Председниче већа, ако могу само да коментаришем овај састанак Петковића и сведока.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

ОПТ. НАДА КАЛАБА: 2003. године, сведок сарадник Петковић ми је рекао да се састао са сведоком у Ћуприји, у кафићу у Руми ми је рекао да се састао са сведоком у Ћуприји.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро?

ОПТ. НАДА КАЛАБА: Рекао ми је да се састао у намери, моменат, да се састао у намери, да му сведок да алиби ако му буде потребан.

СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: То је госпођице рекао Петковић, је ли тако?

ОПТ. НАДА КАЛАБА: Ја ништа не чујем овде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте разумели Ви шта Вам госпођа Калаба каже?

СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: Разумео сам, господине судија, да је Петковић госпођи рекао да се састао са мном. То није тачно. Значи, ја могу, Петковић се састао значи август 1995, када сам избегао из Книна, после «Олује».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, желели смо само да чујемо Ваш коментар, немојте понављати. Дакле, то није тачно, рекли сте када сте се састали, ова прича, Ви кажете, није тачна.

СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: Нисам се чуо нити видео са њиме.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: А он када је долазио у Пећинце, био ми је и брат, и мајка и отац, значи, причали смо, како, шта, како смо главу извукли живу и ето тако то.

ОПТ. НАДА КАЛАБА: Да ли је сведоку познато, је ли Штука имао бабу у Пећинцима?

СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: У Пећинцима?

ОПТ. НАДА КАЛАБА: Да?

СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: Не знам, не знам.

ОПТ. НАДА КАЛАБА: Не знате? А да ли сведок зна, које задатке је обављао Видачек Драган?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Које?

ОПТ. НАДА КАЛАБА: Задатке је обављао Видачек Драган за време рата у Вуковару?

СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: Он је војник исто био као и ја. Мислим, на другој страни је био. Мислим, на другој, поред мене, 100, 200, 300 метара.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Немојте још господине Милојевићу, сада ћемо направити паузу.

ОПТ. НАДА КАЛАБА: Да ли је са сведоком служио војни рок и да ли је био у Вуковару у улици Петрова гора, војник Зоран са Карабурме? Да ли зна војника Зорана са Карабурме?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Неког војника Зорана са Карабурме?

СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате шта је Карабурма?

СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: Карабурма, део Београда.

ОПТ. НАДА КАЛАБА: Да ли знате неког војника у улици Петрова гора, да је био смештен, да се зове Зоран? Носио је увек шлем и имао је браду, не велику, онако малу?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате?

ОПТ. НАДА КАЛАБА: Не зна?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате, реците?

СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: Не знам, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тако.

ОПТ. НАДА КАЛАБА: Да ли сведок зна војника Машића?

СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: Машић је са мном био на Топчидеру у војсци, активни војник. Значи, са мном био, он је Босанац, из Босне је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како се зове?

СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: Машић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А што је то важно, госпођо Калаба? Да ли познаје војника Машића?

СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: Омањи, пунији дечко, крупне главе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Разумете?

ОПТ. НАДА КАЛАБА: Зато што је на самом доласку војника у Вуковар, «Штука» имао сукоб са војником Машићем и због тог сукоба је одмах на самом почетку након можда неких недељу дана, требао бити враћен назад у касарну у Београд. Међутим, «Штука» је тада намолио капетана Радића да га не пошање у Београд, јер ће му уништити каријеру, пошто је говорио да је његов отац начелник румске полиције који ће запослити свога сина као полицајца, по завршетку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па све и да је то тачно, зашто је то важно за овај предмет?

ОПТ. НАДА КАЛАБА: Јер, војник Машић је био смештен заједно са војником «Штуком», са војником Видачеком, у нашој кући и након те туче, војник Машић је Муслиман, ради тога покупио се и иселио се код наших комшија. Вечито је било сукоба између Машића и «Штуке».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, добро, да прихватимо да и јесте то тако.

ОПТ. НАДА КАЛАБА: Војник Видачек је исто био смештен у нашој кући, разумете, зато питам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ништа тиме не добијамо на расветљењу овога знате.

ОПТ. НАДА КАЛАБА: Овај сведок је пар пута долазио у нашу кућу, ја га се сећам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је сада нешто друго, то је сада нешто друго.

ОПТ. НАДА КАЛАБА: Навече је долазио, дружио се понекада са «Штуком» у са тим. Јел зна војника Миљковића? Да ли сведок зна војника Миљковића?

СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: Миљковића?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Ви знате ко је госпођа која Вам поставља питања?

СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: Сада сам је препознао, имала је кратку косу, знам је као жену, у цивилу била, знам је, сада сам је препознао, када сам погледао, сетио сам се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли ишта ближе о њој знате из тог времена?

СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: Нада јој је име.

ОПТ. НАДА КАЛАБА: Да, Нада.

СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: Нада јој је име.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Презиме јој је Калаба.

СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: Па, она близу ту живи, не знам како се улица зове, она близу ту живи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте били код њих када у њиховој кући?

СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: Вероватно једанпут, двапут, вероватно јесам некада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У њиховој кући је био штаб капетана Радића, знате? Не знате то? Добро.

ОПТ. НАДА КАЛАБА: Да ли сведок зна војника Миљковића?

СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: Миљковића, познато ми је, али не могу да повежем.

ОПТ. НАДА КАЛАБА: У нашој кући је исто био?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, а што је сада важан тај Миљковић и познанство сведока са Миљковићем?

ОПТ. НАДА КАЛАБА: Зато што је сведок сарадник лагао, употребио је војника Зорана са Карабурме, редовног војника ЈНА, Зорана са Карабурме који је долазио са сведоком у нашу кућу, заједно, јер ја знам тог сведока, знам тог Зорана са Карабурме, а у кафићу у Руми мени је рекао да ће рећи да је то добровољац. То је редован војник који је погинуо пре или касније, ја сада не знам, разумете.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, знам, али да ли сведок сад зна, да ли овај сведок зна Миљковића?

ОПТ. НАДА КАЛАБА: У улици Петрова гора је био смештен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не значи ништа везано за тачност казивања сведока сарадника у односу на Зорана са Карабурме.

ОПТ. НАДА КАЛАБА: Да ли је капетан Радић био обучен у НАТО униформу, или, искључиво у војничку униформу?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко?

ОПТ. НАДА КАЛАБА: НАТО униформу?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко, ко?

ОПТ. НАДА КАЛАБА: То је изјавио Петковић, да је капетан Радић носио НАТО униформу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како је био обучен? Немојте тако, дакле, како је био обучен капетан Радић?

СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: Ја, колико имам сећање, и он је имао СМБ униформу, војничку униформу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Војничку, СМБ униформу?

СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

ОПТ. НАДА КАЛАБА: Значи сведок не зна Зорана са Карабурме, војника?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је.

ОПТ. НАДА КАЛАБА: Не зна, не може да се сети, не зна? Да ли је сведоку познато, да ли је можда чуо од некога, је ли у Вуковар за време рата, долазио «Штукин» отац? Да ли Вам је «Штука» можда причао о томе? Или када сте долазили код нас у кућу, јесте чули то?

СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: Не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: Драган, знам.

ОПТ. НАДА КАЛАБА: Да ли је «Штука»?

СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: У војном одсеку радио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, добро.

СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: У Руми, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, немојте, немојте тако. Кажите, госпођо Калаба?

ОПТ. НАДА КАЛАБА: Да ли је сведок имао сазнање да је пред крај рата, «Штука» имао поштеду?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да је «Штука» имао?

ОПТ. НАДА КАЛАБА: Поштеду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Поштеду?

ОПТ. НАДА КАЛАБА: Поштеду, због болести, због психичких проблема и томе слично?

СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате?

ОПТ. НАДА КАЛАБА: Не знате то? Добро.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли још неко има питања сведоку?

ОПТ. НАДА КАЛАБА: Немам више ништа. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Имате ли Ви још нешто да кажете, господине Дујаковићу?

СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: Немам шта.

Питања сведоку нема.

Сведок нема ништа више да изјави.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тражите ли неке трошкове што сте дошли данас у суд?

СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: Колики су ми трошкови?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли тражите какве трошкове?

СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: Да, 500,00 динара, аутобуска повратна карта.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Повратна карта?

СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: Јесте, 500,00 динара.

Сведок тражи путне трошкове на релацији Ћуприја – Београд и назад у износу од 500,00 динара, што му се и досуђује привремено на терет буџетских средстава суда.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала лепо, господине Дујаковићу. Можете ићи.

СВЕДОК ИЛИЈА ДУЈАКОВИЋ: Хвала и Вама.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Направићемо 20 минута паузе, па ћемо наставити.

Настављено у 11,40 сати, након паузе од 30 минута, ради одмора.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колега Станић нас је напустио, како је и рекао, добро ту су остали браниоци. Славиша Продановић.

АДВ.ЂОРЂЕ КАЛАЊ: Адвокат Ђорђе Калањ замењује адвоката Сташевић Слободана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, Сташевић, тако је, извињавам се.

АДВ. ВЛАДИМИР БЕЉАНСКИ: Председниче, ја ћу уз Ваше допуштење, морати да напустим претрес, замениће ме колега Перески.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У дванаест? Добро. Господине Мугоша? Сагласни сте са овим да Вас брани бранилац, адвокат Калањ?

Оптужени Горан Мугоша исказује да је сагласан да га у даљем току поступка брани уместо браниоца Сташевића, адвокат Калањ Ђорђе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, наставићемо са саслушањем сведока, планирано је да саслушамо сведока Љубишић Мирка.

Сведок Љубишић Мирко

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добар дан, господине Љубишићу.
СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Добар дан.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Име Вашег оца је?
СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Ђуро.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: По занимању сте, шта?
СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Економиста.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Економиста. Живите, где?
СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: У Вуковару.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Улица?
СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Сада се зове Жупанијска.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Жупанијска, број?
СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: 118.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сто?
СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: 118.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: 118.
СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Кроз 60.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. У Вуковару сте и рођени?
СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Да.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: 19?
СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: 1963.

Са подацима као са записника од 19.04.2004. године, које измени у погледу адресе становања.

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Да, да.

Упозорен, опоменут, па и на заклетву за сведока, исказује:

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Љубишићу, саслушаћемо Вас као сведока. Дужни сте да казујете истину. За давање лажног исказа се кривично одговара. Нисте у обавези да одговорите на питања, чијим одговором би себе или свог блиског сродника, изложили тешкој срамоти, знатној материјалној штети, или, пак, кривичном гоњењу. Дакле, та на питања нисте у обавези да одговорите. Ја Вас само подсећам да сте у овом правцу, прошле године када сте саслушани у поступку истраге, положили и заклетву за сведока. Све што Вам је познато у вези оног о чему ћемо Вас питати, дужни сте по Вашем сећању да нам кажете. Дакле, ништа не смете прећутати. У реду?
СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Јесте.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Љубишићу, 1963. године сте рођени у Вуковару. Ту сте, претпостављам и живели?
СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Да.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Све ово време и ово критично у јесен 1991. године, па ето и данас?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Морао сам напустити 1991, половином петог месеца напустио Вуковар, али сам се вратио крајем десетог месеца сам се вратио у Вуковар.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Крајем десетог месеца?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Да, био сам и рањен, па сам добио поштеду, па сам отишао мало до Борова села, али сам се поново вратио у Вуковар и доласком из Борова села, повео сам са собом, са собом сам повео још двојицу људи повео са собом, Ивицу Хусника и Новаковић Дамира, званог «Гап». Има и потврда коју сам донео, потврду сам донео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када сте се Ви вратили из Борова села у Вуковар?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: 12. мислим да смо, 12.11. сам се вратио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Новембра?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Новембра.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Новембра. А кажете, рањени сте, када?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Па, петнаест дана пре тога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Крајем десетог месеца?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Крајем десетог месеца, пала је граната, пала је међу нас и мене по ногама мало, али није страшно било, тако да сам добио поштеду, петнаест дана сам добио поштеду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ако сам Вас добро пратио сада, рекосте да сте Вуковар напустили у петом месецу?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Да, па, био сам, пошто сам одласком из Вуковара добио батине, батине сам добио добре, тако да сам, нисам био у могућности да идем у борбу раније, у рат. Једно време сам провео са другарима, доле у Нишу сам провео, онда када сам одлучио да кренем, онда сам поново кренуо за Вуковар.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И када сте дошли?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Дошао сам крајем десетог месеца.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Крајем десетог?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И убрзо сте били рањени?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Одмах, тај дан сам био рањен. Пала ми је граната тамо на Велепромету.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте били у каквим војним формацијама?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Не, тада нисам био нигде. Дошао сам тек тада, тај дан сам тек дошао и одмах ми је пала граната и ранила ме и отишао сам петнаест дана, добио поштеду сам добио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да. Када сте се поново вратили, тог 13. новембра?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Не, 12.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: 12, да ли сте тада задужили униформу, оружје од кога?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Не, ја сам имао, донео сам своје.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Донели сте своје?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Да, донео сам своје панталоне сам донео, «вијетнамку», чизме, све сам донео своје.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Откуд Вам то?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Купио у продавници.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А, то сте купили?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А оружје?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Оружје сам задужио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Оружје сте задужили?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где сте задужили оружје?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Тамо, пазите, када смо дошли, онда су нас распоредили да идем код некога, не знам како се звао тај капетан, Зјајо мислим да се звао, који су нас распоредили, међутим, ми смо тражили да пређемо код Ланчужанин Милана, званог «Камени», тражили смо да идемо код њега у јединицу, онда су нам рекли, ако хоћете, идите код њега, пошто ми је тамо било сигурније код њега, пошто смо познавали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Вуковарчани сте били?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Да, домаћи смо били, познавали се, и тражио сам да идемо код њега у јединицу и онда сам отишао код њега у јединицу и тамо сам задужио оружје.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Причајте нам о тим дешавањима. Ето, Ви сте практично тамо кратко били?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Да, шта?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ваше јединице у борбеним дејствима, када су престала борбена дејства, о данима након тога?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Престала су буквално 18-ог, су престала, 17. већ је било, а 18. није било ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да.

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Тог дана смо Ланчужанин Милан, звани «Камени», Цеца, Кина и ја смо једног човека старијег возили у Петровце, Цирбу једног, старијег човека, то је био комшија од Миће, њега смо возили у Петровце у једно село поред Вуковара.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мића је?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Камени.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Камени?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Мислим, ја га зовем Мића од детињства. Тог човека смо возили у Петровце и одвезли смо га у Петровце. Када смо се враћали из Петроваца, било нам је сумњиво, тишина је била, ништа се није дешавало у Вуковару и онда смо отишли до текстилне школе, тамо где је било пролазно место за акције у које смо ишли. И онда смо се полако почели спуштати према граду. Цивили су почели да излазе ван из својих кућа, ваљда је био неки договор, не знам са ким. Тада смо и ми били тамо присутни и када су излазили, са неким сам се поздрављао, руковао, пољубио, са тим цивилима који су излазили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли имали родбине која је била?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Моји су били у Вуковару, то је сутрадан већ било. Мој тата и мама су били у Вуковару, али то је тај дан 18. Касније када су излазили цивили војска је касније дошла, војна полиција, и обезбедила је све то подручје, тако да одвезла је у камионе, на Велепромет, у касарну, где су возили, то не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мало гласније причајте, господине Љубишићу.

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Дошла је војска која је обезбедила то подручје, одвезли су их касније у Велепромет, шта ја знам у касарну, тако да, те цивиле који су излазили из подрума.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не питах Вас за Ваше родитеље?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: То је сутрадан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где су они били?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Они су били у подруму у Вуковару, у Новом су били.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Тата и мама.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте их тражили тих дана?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Идемо редом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да.

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Сутрадан када смо поново ишли, кренули смо на Вуковар Нови, једна група је ишла према болници десном страном, а ми смо ишли преко насеља Олајница смо ишли левом страном, наша чета, да се нађемо пред болницом. Тако је и било. Дошли смо пред болницу, ја сам остао пред капијом, а Мићо се вратио назад, они су се вратили назад у штаб, а ја сам остао пред болницом, с тим да одем преко пута да видим где су ми родитељи. И био сам пред капијом, разговарао и са Хрватима и са Србима, сви који су тамо били у болници, онда је наишао Петерник Томо, новинар, замолио сам га да ми да цип, да одем да видим где су ми родитељи. И поведем једнога, ја мислим да је био или војник или добровољац, не знам, имао је браду, мислим да се звао Зоран, поведем га са собом, да идемо тражити моје родитеље. Дођем до зграде, каже: «они су отишли у село једно између Вуковара и Бора, зове се Лужац». И онда сам кренуо према том селу и са тим ципом. Наишао сам на војску другог корпуса која ме зауставила и питала: «где ћу», ја кажем: «идем тражити родитеље», онда сам им објаснио ко смо, шта смо, онда су нас пустили, отишао сам на Лужац, тамо сам нашао тату. Маму нисам нашао тог дана, маму су већ некуда одвезли, да ли у Борово село, да ли у Даљ, то не знам. Тату сам нашао у школи тамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То се све дешава?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: То је 19.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: 19?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Да. И онда када сам се вратио, Мићо ми је рекао: «иди наћи ауте за потребе чете наше». Хрвати су се предали, да ли на Јакобовцу, да ли на Овчари, не знам, каже: «иди потражи, предају се са аутима». Ја узмем тројицу људи са собом поведем, Новаковић Дамира, Алексу Дамира и Палигрош Андраша, поведем са собом и дођем, то је било око 4,15, када смо дошли горе. Рекли су ми, рекао ми је Мићо: «иди потражи», онда сам отишао према Негославцима, па сам ишао на Овчару прво, да видим где је. Када сам дошао горе, видео сам возила паркирана са леве стране, питао сам једнога војника, каже, питај официра једнога. Мислим да је био мајор, да ли могу узети који ауто, може са ове леве стране, узео сам један «Југо» плави и неки комби је био браон боје, не знам која је марка била комбија. Тај ми је војник рекао, имају ту зенге, хрватска војска, предали су се ту у хангару. Ја сам питао једног официра, могу ли ући у хангар – може, али без оружја само. Ми смо оружје оставили у аутима, ушли смо унутра у хангар, без проблема. И познавао сам, већину сам познавао, били су моји пријатељи и разговарао сам, са већином сам разговарао које сам познавао, ишао сам у круг једно пет-шест пута, разговарао са њима. И у том моменту, видим од тог мог другара, отац Гунчевић Стјепан, седео је доле. Ја га питам, шта Ви ту радите, па каже, не знам, ту су ме довели. У међувремену су још неки почели долазити, ја их не знам који су, па су почели некога малтретирати, тући, онда сам ја тог Гунчевић Стјепана, да не би добио батине, случајно унутра, дигао сам га, руку сам му дао, дигао се одоздо, довео до врата капије и рекао да изађе напоље, ван хангара. Питао сам, уствари, официра, могу ли га ја извести ван, каже: «може, зашто», па, кажем: «да га одведем тамо где ја спавам». Прво сам питао шта ће са њима бити, каже, водиће их у затвор у Митровицу, не знам ни ја, тако нешто је рекао. Ја га питам, могу ли га ја одвести

тамо где ја спавам, код тог човека, каже, може, нема проблема. И он је уписао на један папир име и презиме тог човека, ја сам га извео напоље. Када сам га довео ван, вани су стајали још један Чакалић Емил, што је рекао да мене позна, ја сам га из виђења можда познавао, не могу да се сетим сада, он каже да мене позна, питао је јесам ли ја од Милоша, тог мог стрица нећак, кажем да, тако смо стајали, мало попричали, и био је још један дечкић висине једно тако два метра, био је око двадесет година. Један Зенга, тако смо га звали, он се презива Карловић Зенга, а то ћу Вам касније објаснити, зашто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Презива се Карловић?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Карловић, не знам му име.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да.

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: То сам сазнао накнадно, накнадно сам сазнао, то ћу да Вам касније објасним, како сам сазнао. И видим њих пет-шест је било вани, ван хангара и ту смо ја и Гунчевић разговарали вани, наишао је Мирољуб, не знам са ким је био и отишао је унутра у хангар и извео Перковић Тихомира, нашег друга, и онда смо нас четворица стајали вани поред хангара и причали смо. И Перковић је питао мене за цигару, кажем, знаш да не пушим, Мирољуб је имао јакну овако маскирну са капуљачом, рука је била завијена испод, завукао је руку, извукао кутију цигара и дао Перкану и ми смо вани стајали и причали, значи, нас четворица. И у том времену наишао је Иванковић Горан, звани «Џо» и Мирољуб му је рекао: «одвези ове људе на Велепромет, тамо им је најсигурније». И он је покупио, сада колико их је било, шест-седам, осам људи тамо вани око хангара, ко је кога извадио, ја не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И Гунчевића, и Перковића и Чакалића и ове остале?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Да, да, мислим не знам имена осталих, ја их нисам познавао и одвезли на Велепромет. И у међувремену су она тројица што су са мном дошли, ја сам их послао назад за Вуковар, дошли су Мићо – Камени, Кинез, Цеца и Маре.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када су они дошли?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Па, око шест, шола шест, петнаест до шест, тако негде, у том времену. А пре тога, када сам ја дошао пред хангар, са леве стране хангара, стајала је група људи између 60 и 100, сада не знам, у маскирним униформама су стајали. Ја те људе нисам познавао. Не знам ко су били, разговарали су, неки су имали беретке, неки су били без беретки. Нисам познавао ни једнога. Разговарали су, са леве стране су разговарали. А у међувремену, био је један међу њима, истицао се највише један мали са брчићима, црни, раскопчан је био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Какву униформу је он имао?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Исто маскирну, али није имао ни беле опртаче, није имао, како да Вам кажем, маскирне униформе јесу биле, али неке, нису оне војне, као што смо ми имали оне маскирне, него неке тамнија је била нека боја и тај мали је улазио у хангар, излазио, са брчићима је био, низак је био, раскопчан и не знам који је тај био. Мислим Гунчевић, касније у разговору, описао ми је њега, исто, ја не знам ко је тај човек био. И долазе ова четворица, ја их питам: могу са вама да се вратим назад за Вуковар, кажу: нема проблема, шта има ту? Ја кажем, ту су се зенге предале и ушли су они унутра. У међувремену, Мирољуб је тражио да пребацимо још људи на Велепромет код нас, није имао како, и тада се створио неки трактор са приколицом и онда су неки извлачили, да возимо на Велепромет, тамо код нас неке људе. Знам да је Каменко извукао Ћалету, конобара једнога, извукао је Братуш Арека, што је радио у болници и не знам ко је био трећи, не сећам се, не могу се

сетити. Онда је Миролjub отишао по наше другове школске Јуришић Жељка и овога Златка Павловића, по њих је отишао исто да их одвезе на Велепромет назад. И ту се напунио тај трактор, ко је кога извадио, ја не знам, и ми смо кренули према Вуковару, а трактор је кренуо у контра страну.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико је тако људи ушло у трактор?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: У приколицу?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У приколицу?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Да, нико их није ни терао, ни тукао, једноставно пењали се, један по један.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико, не знате колико је људи тако ушло у трактор?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Не знам, не знам, био је мрак, не могу да се сетим колико је људи било, стварно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Већ је био мрак?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Можда седам-осам, можда десет, можда петнаест, не знам, не знам стварно, мислим. И ми смо кренули према Вуковару, трактор је кренуо у контра страну и зато ће Камени: где ће ови, где ће ови, онда сам ја мислио, пошто сам први пут био тада на Овчари, први пут сам био, нисам знао те путеве, ја сам знао да смо дошли са ове стране, од Негославаца смо дошли, тако смо паркирали ауто према Негославцима, а трактор је отишао према доле негде. Зато ће Мићо, Камени, каће: где ће ови? И ми смо кренули за тим трактором, неких 50-70 метара смо кренули и трактор је ишао испред нас, можда 500, 600, 700, 800 метара, не знам, колико је ишао испред нас, тим путем асфалтним и одједанпут трактор је скренуо. Још ми мислимо неки пут има преко овог Сотина, преко Негославаца, нисмо знали где се ти путеви налазе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви још увек мислите да трактор иде на Велепромет?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: На Велепромет, нисмо знали шта се дешава. И када смо ми скренули за тим трактором, нама је ауто упао у блато, неких метар – два од пута.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Са асфалта?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Да, са асфалта, чим смо скренули, ауто нам је пао у блато и ту смо ми покушали да га изгурамо, мучили смо неких петнаест минута смо се мучили, угуравали лево-десно и нисмо успели и ми полако кренемо према, за трактором, чули смо како је трактор отишао до доле, далеко.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко крене?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Кренули смо, пазите, да ли је Цеца, да ли је Кинез, не знам, од њих двојице један јесте, не знам који је. Цеца се жалио на срце, да је болестан, па смо увек, ајде да седи напред и тако, сада да ли је од њих двојице, који је био, стварно не могу да се сетим тачно. Или Кинез или Цеца, то не могу тачно рећи, мислим тај детаљ није ми остао урезан и кренули смо полако неких 10-15 метара, чули смо пуцњаву у даљини, вратили смо се назад, рекли смо Каменом, он је седео у ауту, покушавао га извући, чули смо пуцњаву, и он каже: изгурајте ауто. Онда смо нас двојица, пошто је Маре био рањен, био је завијене руке, није могао ништа радити, гурао је овако једном руком, покушавао да гура, Цеца се није трудио пуно, пошто каже има гелер у срцу, и онда смо нас двојица, Кина и ја смо мало га јаче дигли, знам да је точак зашлајфовао и да ме је пошприцао са блатом, био сам сав блатњав и извукли смо ауто, окренули смо назад према хангару, дошли смо до хангара и неко је викнуо Каменом: где ћете ви? На то је рекао Мићо: «нећу да учествујем у неким стварима». Окренули смо се и отишли. Ја му кажем да стане на Велепромет, да видим јесу ли дошли они људи, што смо их послали и станемо на

Велепромет. На капији је био Бекић Влада, на капији и један мали Гуја, мислим ја га знам по мами, Гуја, сада како се презива, не знам. Можда се презива и он као и ја, не знам, који су радили тамо, дизали рампу, отварали капију и тако. И ја питам њих: «јесу послати неки са Овчаре, неки људи»? Каже: «јесу, али није било места па смо их послали у Модатекс». То је једна фабрика, где се исто скупљају цивили. Ја кажем: «Мићо, ајде да погледамо тамо», онда каже Мићо, да ли смем опсоват, мислим речима, како ми је рекао? Каже: «јебо га ти, видећеш га сутра», и отишли смо до штаба назад. И сутрадан ујутру сам отишао, узео сам возило, отишао до Модатекса да питам, Кушић се звао тај човек који је чувао те људе. Ја га питам, јесу дошли, каже, јесу дошли су њих једно седам-осам је дошло. Где су, каже, војска их је одвела. Где – у касарну. И онда сам отишао да питам у касарну, где су, каже, отишли су за Митровицу. Када смо ишли за Београд, стали смо до Митровице, пошто Цеца станује тамо близу КП дома, ишао се пресвући. Ја сам питао на капији, јел Гунчевић Стјепан ту, каже: јесте. И онда смо сматрали да је све ОК. Тек се касније почело причати о Овчари да је неко убијен, да је неко настрадао, мислим нисмо знали да се нешто десило на Овчари. Ништа није упућивало на то, да ће се десити стрелјање, мислим, то је од Овчаре неких, не знам даље од хангара. Ништа није упућивало да ће се то догодити. Ето, то је то вече.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви тврдите да је то 19.11?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Пазите, ја причам о догађајима, сада да ли је то било 19, 20, не могу тачно тврдити. Углавном, то су догађаји задњих пар дана, како су текли. Е сада, да ли је 19, да ли је 20, мени то није ништа значило.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ако сам Вас ја добро пратио, то је сигурно тај дан када сте Ви били код болнице, то је дан дан?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Ја мислим да јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Мислим да је тај дан било. Ја мислим да је тај дан било, пошто су тако текли догађаји. Тако су текли догађаји, нисмо ништа друго радили, само то је било, то се дешавало тих дана. Знам да смо ишли за Београд.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ајмо да пробамо овако. Пошто има ту проблема, управо са тим датумом?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Пазите, ја нисам пратио датуме, ни време, не знам, када ме питају у које време, знам по мраку, дану, знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е, хајдемо у односу на то. Ви кажете четири и петнаест, што је прилично прецизно, после оволико времена?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Пазите, знате због чега знам?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е, то.

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Зато што је после тога одмах мрак наступио, већ када смо гледали те ауте, већ је мрак наступио. А у том времену се спушта мрак, отприлике око 4 и 15, пола 5 већ је мрачак, зато што смо ми када смо гледали ауте вани, када смо гледали ауте вани, онда је већ почео мрак да пада, па сам по томе знао да је око пола пет, значи ми смо дошли пре.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А где сте Ви то од Каменог, дакле, од Ланчужанина добили тај задатак да идете тамо да узмете ауто? Где, код текстилне школе или где у штабу или где?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: У штабу код нас.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: У штабу код нас.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где у штабу?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: У Новој улици.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Новој улици?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Да. Када сам ја вратио комби Петернику, тог ципа, онда сам отишао до Каменог, он ми је тако рекао, иди, нађи, снађи се где год знаш. Пошто немамо ни једно возило, иди снађи се где год знаш.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте добили каква прецизнија упутства у том смислу, зашто да баш одете на Овчару?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Пазите, слушали смо моторолу смо слушали од војске, каже Хрвати су се предали, Обац Витица, сада није знао где су, да ли су на Овчари, да ли на Јакобовцу, само на неком пољопривредном добру је било, зато што није знао тачно прецизно да ми каже где су, па каже: иди види где су, слушали смо преко мотороле, шта је војска причала и када сам дошао горе, стварно, возила су била са леве стране паркирана, што јесте – јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, са леве стране у односу на хангар?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Када сам ја дошао од Негославаца, са леве стране, а хангар је био са десне стране.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А хангар је био с преке стране пута?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Да, са леве стране, хангар је био са десне стране пута, а ова су паркирана возила била са леве стране.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Љубишићу, схватио сам, дошли сте крај асфалта, чим сте скренули за трактором на тај пут, упали сте у блато, покушавате да извадите ауто из блата, па ипак Ви, у истрази рекосте Кинез? У истрази рекосте Кинез?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Кина, пазите.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кина?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Кина, то је његово име било, Кина.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кина?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Кинеза је било више у Вуковару.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Био је Кинез један са Лужца, Љубишко, он је погинуо, био је Кинез један из Негославаца, он је умро пре једно годину дана, био је Кинез неки из Земун поља, што ја не знам га, и био је један Кинез, мали, црни, онако дебељушкасти, који је имао одрезане рукавице, њега се сећам по тим рукавицама се сећам. Ето, а овај је био Кина.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли тог Кину знате именом и презименом?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Па, касније сам сазнао да се зове Милојевић се презива. Али, као Кина сам га знао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: И задњи пут смо се видели пре једно седам година, осам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Тако мислим, не знам тачно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажем, у истрази Ви рекосте да сте заједно са тим лицем, под надимком, ето Кина, односно Милојевић, да сте са њим отишли, са њим сте кренули за трактором?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Или са њим или са Цецом, не могу тачно да се сетим, са ким сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекосте да је још неко био са Вама, дакле вас двојица и још неко?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Пошао је са нама, али није ишао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Ми смо кренули били, ми смо кренули, нас двојица. Е сада да ли је овај трећи пошао за нама, да ли је био Маре пошао за нама, не знам, углавном ми смо се одмах вратили када смо чули пуцњаву, пошто нисмо имали оружје код себе. Кина је имао пумперицу са неколико метака, сада колико је имао метака, два-три је можда имао, ја сам имао пиштољ код себе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Драговић каже да је само он кренуо, не са Вама, него за Вама?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Ко?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Драговић, Цеца?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Па, могуће, пазите, ја не знам ко је кренуо за нама, ко је био тај трећи који је кренуо, да ли је Маре, да ли је Цеца, мислим, нисам обраћао пажњу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не са Вама, не, Драговић каже, само Ви сте кренули за трактором, а потом он за Вама?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Да, могуће.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само он за Вама?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Могуће, могуће да смо кренули заједно, пазите, успоредо онако, могуће да је био Цеца, ја не знам, и на то ће ми рећи не знам ко, рекао ми је, Брашо, када смо ми чули пуцњаву, Брашо ајдемо ми одавде. На то сам се ја оглушио и одмах смо дошли до Каменог, рекли смо: чули смо пуцњаву, и он исто, када смо изгурали ауто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каква је то била пуцњава?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Па чули су се онако, рафали су се чули у даљини се чули.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рафална?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Рафална паљба се чула, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је ту из тог правца где је отишао трактор или?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Па, у даљини се чуло, сада, да ли је то, колико је то било далеко, не можете то проценити, ноћ је била, баш мркла ноћ, не могу тачно оценити колико је далеко могло бити од нас.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је било каквих коментара у возилу везано за то?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Да Вам кажем нешто, пуцало се, на све стране се пуцало тих дана. Е сада, не знам шта се могло дешавати. Свако је размишљао своје. Ја сам рекао Каменом: чули смо пуцњаву, пошто нисмо имали оружје, да смо имали оружје, можда би кренули тамо према, али не знам шта се дешавало. И онда смо се окренули, када смо извукли ауто, онако блатњав, сели смо у ауто и кренули смо назад до хангара и за Вуковар смо кренули до Велепромет.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У истрази рекосте да сте чули баш рафалну паљбу из тог правца тамо где је трактор отишао?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: У том правцу, да, сада колико далеко, где је трактор стао, ја не знам, трактор се више није чуо. Не знамо где је отишао, где је скренуо, трактор се више није чуо. А онда смо чули пуцњаву. Ми смо извлачили ауто неких 15 минута смо извлачили ауто, нисмо могли га извући. И онда када смо се ми вратили после тих 10-15 метара, поново смо баш оно, баш на цимање и извукли смо ауто из блата, вратили назад на асфалт.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То Вас питам, враћате се аутомобилом, прво до хангара, рекосте тамо до хангара?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: И неко је добацио Мићи, као где ћете ви, и он каже, на то каже Мићо, нећу да учествујем у неким стварима, окренуо се и отишао. Шта је он сада тиме хтео рећи, ја не знам. И ми смо отишли за Вуковар.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте што коментарисали у аутомобилу у току тог пута?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Па, причали смо о рату, о свему, али не знам о чему, пазите.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ето, везано за то?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Чули смо пуцњаву, ко зна шта се дешавало.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нећу да учествујем у тим стварима?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Да, да, али ја не знам шта је он тиме хтео казати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није било коментара везано за женевске конвенције или што слично?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Можда смо причали, ко је био још са њим напред, ја сам седео одстрага, можда су они причали напред, ја ту нисам обраћао пажњу, ја сам седео одстрага.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је седео напред?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Па, мислим да је седео или Маре или Цеца, од њих двојице је један седео напред. Пошто знам да су били рањени, па смо их ставили напред да седе, од њих двојице, један је седео. Ја сам седео одстрага, то знам сигурно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Вратимо се у ону ситуацију када Ви долазите код хангара. Па то опредељујете, Ви рекосте, како, на основу чега, у то време опредељујете, четири, четири и петнаест?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Како?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажем, да се вратимо у ту ситуацију када Ви долазите до хангара и Ви определите то време на неких четири и петнаест после подне?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Ми када смо дошли, да, ми смо дошли, када сам ја био у ауто, онда смо паркирали наш ауто којим смо дошли, ту са десне стране, и отишао сам да видим за тај ауто да питам који могу добити ауто. Док смо ми бирали те ауте, са леве стране, већ је пао и мрак.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Већ је пао и мрак?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е, то, добро. Какву ситуацију затичете код хангара?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Пазите. Била је војна полиција, било је доста војне полиције, можда њих 30, 40 војних полицајаца је било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Војних полицајаца?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Да. Били су са опрточима, били су врло коректни, стварно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли познајете те људе, да ли сте, евентуално знали из које јединице су?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Ни једног нисам познавао, не знам. А код хангара, са леве стране, рекао сам видео сам групу од 60-100 људи су били, у маскирним униформама.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У тим маскирним униформама које нису, Ви рекосте, које нису наше маскирне, него тамније?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Наше су биле другачије, војне, маскирне. Има на снимцима где сам ја видео такве маскирне униформе сам виђао, на пар снимака сам виђао. Нису то оне војне, класичне маскирне униформе, него су неке тамније, тамније су.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На каквим сте то снимцима виђали?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Па на неким касетама, тако и људи који су носили те униформе, којекакви борци су имали сличне тој боји. Како да Вам кажем, као нешто слично НАТО пакту, само мало другачије шаре су биле, такав је исти био материјал, у том стилу, како да Вам кажем, шарене су биле, нисам био близу њих да бих могао видети, али су биле маскирне и тај брчко када је пролазио испред мене, онда сам видео на њему ту униформу сам баш мало боље приметио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да. Тај капетан кога сте питали, тај официр кога сте питали да ли можете ући унутра, па Вам он рекао може без оружја, да ли је и он био војни полицајац?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како је изгледао, да ли можете њега описати?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Па, имао је једно 35 година, тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Висок, низак, дебелушкаст, мршав, плав, црн, ето у том смислу неком?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Прошло је доста времена,, мислим, нисам обраћао пажњу, да запамтим. Капетан је био или капетан прве класе и онда сам рекао овој тројници да однесу оружје у ауто, па смо ушли унутра.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изузев тих 30, 40 војних полицајаца и ових 60-100 људи у?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Нису контактирали баш војни полицајци.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Међусобно?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Међусобно, нису контактирали?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Нису контактирали, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изузев њих, да ли има још кога, да ли има Вуковарчана, цивила?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Има неких цивила који се тамо шетају.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добровољаца, територијалаца, или кога већ?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Шетају около око тих аута, око тих хангара се шетају, мувају се, нисам обраћао пуно пажњу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да.

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Ја када сам дошао пред хангар, није било ни аутобуса, ни тог шпалира што спомињу, то ја нисам видео, када сам ја дошао, тога није било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да.

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Ни аутобуса, ни шпалира, ја то нисам видео. Гунчевић ми касније прича, тај Стјепан, ми смо у добрим односима, прича ми да је био шпалир, да су их палицом по дупету, по леђима, шта ја знам, то ми је он испричао. Сада, ја то видео нисам, нити сам био тамо када се то десило, нити сам видео аутобусе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каква је ситуација у хангару? Ко је у хангару?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: У хангару су, ми смо их звали зенге.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зенте?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Да, да. Није било рањеника, то Вам могу одмах казати, било је, сада ћу Вам рећи, била су једно двојица-тројица завијене главе, једног сам познавао, Красић, име му Мачак, Фрња смо га звали, он је завијене главе био, био је Гудељ Драго, комшија мој, имао је завијену руку да ли је имао у гипсу или не, био је завијен овако и била су двојица на штакама, сада да ли су нешто имали или нису, углавном улазе са леве стране, та двојица су била на штакама. И онда када

сам ја ушао унутра, смо се нас четворица разишли, ја сам разговарао са њима, причао и ту је један Салаш мали из улице, питао ме: Миркец има воде, ја питам војнике има ли воде, а он је нешто рекао: нема.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кога питате?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Тог војника, има воде, он је рекао: нема и то је чуо тај официр, тај капетан, издрао се на тог војника да му донесе воде и он му је донео лименку, сада, шта ли је била кока-кола, или пепси-кола, наранџа нека, нека лименка је била, у сваком случају. И дао је томе, унутра томе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изузев тог капетана, изузев тог војника, да ли има још војника, војних полицајаца, ти са маскирним униформама?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Не, маскирних нема, само тај је улазио унутра, тај мали са брчићима улазио је унутра.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само је он улазио?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Само је он улазио, да, мислим, махао је неким папирим, мислим то ми је Гунчевић касније причао, да је он једини улазио унутра, ја не знам тог човека ко је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико је по Вашој процени, војних полицајаца било унутра? Да ли је било неког канапа тамо развученог?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Не могу се сетити канапа. Знам где су седели.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како су седели?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Када сам ја ушао са десне стране, па около у три-четири реда су седели. Овамо до зида су била два реда.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Са десне стране, дакле, само са десне стране?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Са десне стране су били у три реда, па до оног зида је било, рецимо, четири реда, па онда са оне стране је било два реда, па онда око стуба једнога било је по три реда је било, па тако су поредани, била слама около па су ту седели, онако у редовима, чучали су, уствари, нису седели. Са неким сам разговарао, на пример, са Гунчевићем сам разговарао, са тим Салашом сам разговарао, са Тонијем сам разговарао, са Јуришић Жељком сам разговарао, са тим Павловићем сам разговарао, причали смо, још питају мене, где ћу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како су они изгледали? Како су изгледали ти људи?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Изгледали су нормално, нису били оно рањени.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Гунчевић Вам је рекао да су прошли кроз шпалир?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Па, добро нису то биле неке батине као што су причали, као јесу добили мало по дупету, мало по леђима, по ногама, али није страшно. Били су оно, шта ја знам, нису били крвави, нису били разбијени, то знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Модрице, маснице? Јесте тако што видели, по лицу?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: По лицу нису имали, то сам приметιο. А по леђима, по ногама, то нисам видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је било жена?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Била је једна жена је била, била је то од Маркобашића жена, она је била унутра, мислим, знам је, из виђења је знам. Знам да је то жена тог Маркобашића Давора, његова жена је била унутра, једина жена која је била унутра.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Једина коју сте Ви видели?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Да. Колико сам ја видео, да, плаву, плаву косу је имала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да. Других Вуковарчана у то време када сте Ви?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Чупо, Чупо конобар је био, са њим сам исто разговарао, он је Србин, тај Чупо конобар, Чупић, са њим сам исто разговарао унутра, па онда један мали што је радио на дрвари, са њим сам исто разговарао, ето. У том периоду када сам ја био унутра провео унутра ето тих неких пола сата.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, мислио сам, да ли је других Вуковарчана, изузев Вас, било у том тренутку у хангару, који су исто тако? Касније рекосте да је дошао Мирољуб?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Он је био вани, пазите, вани је био, када сам ја извео овог Гунчевића, онда се Мирољуб таман појавио, то је можда негде око пола шест.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је Мирољуб био тамо када сте Ви дошли?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Не, није био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте га видели или?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Нисам га видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте га видели?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Нисам га видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Станко Вујановић?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Не, нисам ни њега видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Станка уопште нисте видели?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: За све то време док сте Ви тамо били?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Пошто сам био вани, касније сам изашао напоље, вани је био мрак, нисам га могао видети, вани је био мрак, тако да га нисам видео. Можда је био, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Изузев Мирољуба, то Ви рекосте Камени, Цеца, Кина, Маре?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Камени, Цеца, Кина и Маре су дошли око?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Око рекосте, пола шест – шест?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Пола шест, петнаест до шест, ту негде у том периоду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекли сте и када сте видели Мирољуба први пут и описали ту ситуацију?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Када сам изашао из хангара, напоље када сам разговарао са Гунчевићем, и тај Чакалић што ме је питао: јеси ти Милошев нећа, да, јел знаш ти мене, ја сам са њим старац, ово-оно, и у том нашем разговору, долази Мирољуб и оде унутра и видео је Перкана. Али пре тога сам ја и са Перканом разговарао унутра, са њим сам причао. Ми смо баш били добри другари, оно стварно смо били добри, излазили смо скупа. Још када смо изашли напоље смо причали, још смо се ми и шалили у односу на рат, још каже Перкан: ала сте нас направили, зезанција је била, стварно оно као другари, као некада што је било. Никакве није било мржње, шта ја знам, малтретирања, понели смо се према њима коректно стварно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да. Дакле, изузев ове четворице, Камени, Цеца, Маре и Кина, Ви, Мирољуб, да ли сте још кога од Вуковарчана тада видели, било да су дошли пре или касније тамо?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Био је Ђево Зорић је био унутра, са својим сином Небојшом, кога сам још видео унутра? Да Вам кажем, ја сам причао, са њима сам разговарао унутра, тако да нисам обраћао пажњу ко ми је иза леђа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да.

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: То је маса људи унутра.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате имена овде оптужених?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Како мислите, да је био неко унутра?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да? Не унутра, уопште тамо код хангара, рекли сте за ову четворицу и за Мирољуба?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Ове нисам видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Друге нисте, изузев Зорића?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Зорић Небојша, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зорић, како сте рекли?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Небојша.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Небојша?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Да. Небојша Зорић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да. Са сином?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Да. Био је још један, ја не знам како се зове, исто из Вуковара је био, али му не знам ни име ни презиме, исто је разговарао тако са њима унутра, причали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте познавали из Вуковара Божа Латиновић?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Да, да. Нисам га видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Нисам га видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте га видели?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте познавали Петковић Спасоја?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Вам говори што надимак Штука?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Не. Чуо сам надимак, али га не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чули сте надимак?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Да видим слику, можда бих се и сетио, али овако, по надимку не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да.

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: По имену, презимену и надимку, не знам. Али можда када бих видео слику, можда бих га знао. А Божу знам, Божу Крајишника знам, добар сам са њим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекосте да у једном, или бар сте у истрази рекли, да су у једном тренутку ушли неки људи унутра у хангар и тукли ове?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Добровољци су били неки.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Били су добровољци, из наше чете нису били. То знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нису били из Ваше чете?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Из наше чете нису били, пошто их нисам познавао. Ушли су унутра, онда су прво узели те штаке за ходање и једног су били ударили тим штакама, тај војни полицајац, тај официр је галамио на њих, немојте то радити, срам вас било и истерао их напоље. Ето, то је било све што сам ја видео од тог малтретирања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико је отприлике сати када Ви крећете за трактором?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Па то би можда било негде око шест сати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Врло брзо након што су дошли Камени и Цеца?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Да, врло брзо, врло брзо. Они су кажем, ја не знам одакле су се они створили, где су били – не знам, одакле су дошли – не знам,

углавном су се створили тамо, ја сам их питао, хоћете мене повести назад за Вуковар, пошто немам са чиме да се вратим назад, каже Мићо, нема проблема.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зашто се нисте вратили, два аута сте узели?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Они су отишли, ја сам њих послао назад да оду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, зашто сте послали оба аута?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Па, зато ако остане, неко ће нам узети ауто, нећемо имати ништа онда касније.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Аха, због тога? Па што сте остајали, што нисте заједно отишли са аутомобилима, са тим људима сте дошли, по аутомобиле, узели сте аутомобиле, што се нисте вратили?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Био сам са Бунчевићем сам био тамо и онда сам са њим разговарао. Ја сам рекао: идите ви назад, одвезите ауто, да неко не мазне ауто, да не останем без аута, докопали смо се тих аута да имамо са чиме да се крећемо по Вуковару, ако неко мазне ауто, нећемо ништа направити. Ја их пошаљем назад, ја останем са Гунчевићем вани, поред хангара да причам са њим. Тада се појавио и Мирољуб и тако смо разговарали. Мирољуб је Перкана извео из хангара, причали смо, баш смо причали, онако, другарски смо причали, што може потврдити, Гунчевић Стјепан може потврдити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У истрази сте рекли да сте пуно људи тамо познавали, обилазио сам тако у круг, и онда сам видео од једног мог другара Хрвата, отац је тамо био?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Да. Дујић Славко.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Дујић Славко.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је Дујић Славко?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Да. Мислим да сам знао да ће се то догодити, ја бих и њега гледао да извучем напоље, да сам знао да ће се то догодити. Он је исти, ја сам и са кћерком и са сином сам добар, сада ти људи неће да ме поздраве у граду. Једноставно, игноришу ме, не знам зашто. Да сам знао да ће се то догодити, ја бих гледао да им помогнем, не само њему, већ и многим и том Јуришић Жељку и том Павловићу, ја сам са свима њима био добар. И жао ми је да се то догодило. Покушавао сам да дознам како, шта, међутим, од наших сви су, како да кажем, нико није имао појма о томе. Тек после једно пет-шест дана се почело причати о тој Овчари.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Након пет-шест дана?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Након пет-шест дана се почело причати по Вуковару, као десило се стрељање на Овчари, што ми нисмо знали. А ја када сам проверио да је Гунчевић у Митровици, онда сам сматрао да су сви они остали у Митровици у затвору, тако да сам једноставно мислио да су сви преживели, и да је све ОК. Међутим, испало је да нису. А да сам знао да ће се догодити то, мислим не само ја, и Мирољуб да је знао и Станко и Каменко, пуно је било наших пријатеља тамо, сви би спасили некога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте познавали из Вуковара, из тог времена, из тог периода, Војновић Милана, звали су га Мића?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Ћапало.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Војновић Милан, звани Мићо Медоња? Ћапало је друго. Ћапала сте знали, вероватно?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Када бих га видео, можда бих га и знао, по презимену овако, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да. Перић Јовица?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: По презимену и имену, не. А када бих га видео, знао бих га.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Атанасијевић Иван?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Да, њега знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хусник Ивица, тада?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Да, Хусник Ивица, он је био код мене у улици, близу, 300 метара, знамо се од детињства.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Њега сте и довели из Борова у?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Добри смо јако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Вуковар?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесу ли ови људи били тада тамо на Овчари?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су ови људи?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Нисам га видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте их видели?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Нисам га видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте познавали Калаба Наду?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте њу видели тада тамо?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте познавали, да ли Вам говори што надимак Гиџа?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Како?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Гиџа?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дукић?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Дукић, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да? Да ли сте њега тада видели тамо?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Не. Дobar сам и са њим био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да. Видите, господине Љубишићу, Ланчужанин тврди, мада он говори о 20-ом?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Видите датуми можда се не поклапају датуми, нисам пратио датуме, само по догађајима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нећемо се везивати за датуме, него за догађаје, па, дакле, говорећи о овом дану када је он био на Овчари, описујући ову ситуацију о којој и Ви говорите, да се кренуло за трактором и тако даље, дакле, причамо о истом догађају, сада, да ли је 19. или 20, није битно. Он тврди да је он био цео тај дан у Београду?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Они су у повратку дошли на Овчару, а сада, где су они били тог дана, ја не знам, пазите, можда је то било 20-ог, па су они читав дан били у Београду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Знам, али рекли сте, да пре него што сте Ви отишли на Овчару, да Вам је он издао наређење да одете да набавите аутомобиле?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, то би било пре 16 сати?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Па пре, било је негде око 11 сати или 12. То је било у преподневним сатима је то било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У преподневним сатима?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Да, око 11 сати је могло бити. Кажем, када сам узео цип, можда је чак било и пола једанаест је можда било. Када сам ја узео цип од Томе Петернека, било ми је лакше кретати се ципом, «Ладом нивом» по граду него, да идем маму и тату тражити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Родитеље?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Да, ја сам вратио цип Томи, али то је било у преподневним сатима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И рекли сте да сте се онда вратили у штаб. Ја само сада понављам оно што сте Ви овде рекли, па сте се вратили у штаб и тамо у штабу Вам је Ланчужанин рекао да идете да тражите, да набавите аутомобиле за јединицу, јер нема, па онда Ви са овом тројицом отишли на Овчару?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Јесте. Не, пазите, иди се снађи где год знаш. Имају, хрватска војска се предала са аузима, да ли су на Јакубовцу, да ли су на Овчари, негде погледај где има, потражи. Пошто смо слушали моторолу војну шта причају. Онда смо знали отприлике шта се дешава. Слушали смо, тако да је он претпоставио да су негде на Јакубовцу или на Овчари. И онда сам ишао преко Негославаца сам ишао, тада и видео сам да су на Овчари. Да сам отишао преко друге стране.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Све је то у реду. Када се то дешава? Када се то дешава у штабу?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Па, око 11 сати, пола дванаест, пре подне.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим? Па како пре подне, када сте Ви тада са ципом?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Пазите, ми смо дошли пред болницу ујутру, негде седам и нешто сати је било. Око седам сати смо ми дошли до болнице, седам и петнаест, пола осам и док смо дошли до болнице, тамо сам се задржао можда неких десет-петнаест минута, не знам ни ја, наишао је Петернек, пита ме, где, шта да слика, ја му покажем ту и ту, питам ја: «госпон Томо, могу ли узети цип», каже: «узми», «идем тражити тату и маму», а село Лужац је два километра од болнице, три, нека буде четири, на пример.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Какав је то цип?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: «Лада нива», «лада нива», обична «лада нива».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Петернекова?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Па, не знам чија је била, да ли његова, да ли је била од фирме, не знам чија је била.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па то, у том смислу, Петернекова, да је он неко ко са тим располаже?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Да, он ми је дао кључеве.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он Вам је дао кључеве, он нам јуче није говорио о «лади ниви» и о кључевима, него?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Можда се човек није сетио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: О неком другом који га је возио, неким другим аутомобилом?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Тог момента ми је дао кључеве, ја сам ишао тражити тату и маму, знам врло добро да сам белим ципом дошао тамо на Лужац, људи су ме видели да сам дошао том «ладом нивом». И то је трајало можда неких сат времена, када сам нашао тату тамо, ето, вратио се назад до болнице и отишао горе до штаба.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су ови војни полицајци остали тамо када сте Ви са аутомобилом Ланчужанина кренули за трактором?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Да, да. Остали су, пазите када сам ја изашао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ови у маскирним?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Ја када сам извео Гунчевића напоље, већ њих није било вани.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ових маскирних?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ових маскирних?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Да, маскирних није више било, значи није био више ниједан. А они полицајци су били даље тамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да, војни полицајци су били даље тамо?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су били и када сте се вратили, оно у повратку када сте поново прошли поред хангара, па причали сте нам о тој ситуацији када неко?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: То нисам примећивао, када сам ја изашао из хангара, они су били вани, били су око хангара и унутра и тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви тада, том приликом, нисте излазили из аутомобила?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Не. Тада када смо се враћали, нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Него сте одмах продужили даље?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Одмах смо продужили, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тај Дукић Никола, нам је овде говорио да је Ланчужанин отишао са трактором? Попео се на трактор, на кабину трактора, па је отишао тамо?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Пазите, познавајући.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На рупу и тако даље?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Познавајући Каменка, он се није возио на трактору, никада, поготово то вече, ни једно вече касније, ни прије, никада се није возио на трактору. Он се возио у том ауту плавом, чуо сам касније да је «Пасат» био, али он се никада није пењао на трактор. Читао сам ја извештаје са суђења ту код Вас, где пише, био је у приколици, па касније да је био у кабини да је био и такве ствари.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте читали, извештај?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Па, са суђења ту код Вас, читам у новинама.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А у новинама?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Читам шта пише, па видим да причају глупости. Мићо уопште није био ни у кабини, ни у приколици тракторској.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да.

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: То знам, сигурно. То могу тврдити, односно знам, тврдим, сто посто да сам сигуран.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекосте, да сте пуно људи у хангару познавали?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пуно људи сте у хангару који су били, познавали сте их?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ми ћемо Вам касније дати списак, неки списак људи.

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Већ су ми показали књигу и списак су ми показали, био сам ја у Винковцима су ме звали, на саслушање су ме звали, полиција, добио сам позив.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па ћу Вас замолити, направићемо једну паузу и ја ћу Вас замолити да у тој паузи, да Ви означите.

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Где сам са којим, разговарао са ким?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да означите све људе, од тих са тог списка, које сте видели тамо у хангару?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Да, да, нема проблема.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Знате?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Нема проблема.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питања?

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Само кратко да Вас питам, молим Вас.

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Нисам Вам рекао за тог Карловића, нисам Вам рекао, детаљ. Касније то што смо га звали зенга, тај што је изашао напоље, приликом саслушања мене у Винковцима, када сам добио позив, ја сам се уредно јавио и врло је била коректна полиција, исто сам рекао као што сам и данас рекао, исто тако сам рекао и у том разговору, полицајци ти што су ми рекли, каже, тога што Ви зовете зенга, он се презива Карловић. То вече, када је доведен са Овчаре, доведен је у Вуковар на тај «Модатекс», одавде су га одвели неки људи маскирани и тукли су га, малтетирали су га, тукли су га и у вечерњим сатима су се појавили Маре и Кина. Он каже, Кинез, по надимку, тако је рекао, Кинез, појавили су се на вратима те куће, и рекли су: «ако га до сада нисте убили, нећете га мучити». И они га покупе, дају га војсци и војска га позове у Митровицу и он човек преживи, да ту изјаву. А Ви затражите службеним путем. Ја сам тражио да ми дају тај записник, кажу, не можемо да ти дамо то, то може само службеним путем да се добије. А то вече, значи, га терете тога Марета и тог Кину, да су били горе, они су били у Вуковару у то време, јер знам, да смо сви били у Вуковару у то време. У тим вечерњим сатима, пошто је био полицијски час, није се могло кретати, ко је када хтео и где је могао ићи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мало пре сам Вас питао, да ли знате против кога се води овде поступак?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Да, отприлике, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате сва та имена?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Па, већину.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Све те људе?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Па, већину их знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ђанковића?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Златар?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Катић?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте их видели тада, тамо на Овчари?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Никога?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Не. Катића нисам видео, четири дана видим нема га, он оде па нестане, па се врати и тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Катића?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: А Ђанковића нисам познавао, тада га нисам познавао, тек касније сам га упознао боље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Златар?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Златара нисам виђао исто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Питања?

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Ја сам само хтела да Вас питам мало, причали сте да сте били у хангару. Колико сте времена провели у хангару?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Па, неких можда 30, 35, минута, 40 минута, не знам тачно.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Сада сам Вас само хтела питати: каква је била атмосфера? Ви сте рекли да је било ту људи који су се налазили ту где су се налазили?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Седели су, доле су седели.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Да ли је било, да ли је неко покушао да туче некога?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Тада када сам ја дошао није, они су сви седели. Ту је само била војна полиција и нас четворица смо дошли унутра, тада.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Људи који ту седе, шта раде?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Седе, спуштених глава.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Да ли неко пуца у неком моменту?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Не, унутра не.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Да ли је неко сем Вас и ових људи за које сте рекли да сте их извели, да ли је још неко долазио, изводио неке људе, одводио негде, да ли сте видели? Да ли је било неког кретања ту у хангару?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Пазите, у том моменту, што сам видео, ко је кога извео, то сам видео, али пре тога не знам, ни после тога не знам шта је било.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: А сада ми реците, док сте Ви били ту, значи тридесетак минута, јел се могло сваки пут слободно ући, ко год је хтео да уђе у хангар? Јел неко ту чувао тај улаз?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Па, полиција је била и био је тај официр који је рекао: «може без оружја, немојте правити проблеме». када су почели тући тог човека штакама, онда је он успротивио се томе, истерао их напоље.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: А Ви од мештана, јесте ли могли ући, било ко од вас, је ли могао да уђе како је хтео?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Па, није баш могло, него су прво питали, морали смо прво да питамо војну полицију јел можемо да уђемо.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: И они су вам одобравали?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Да, а може без оружја само.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Реците ми, сем тих људи што сте рекли да су били у униформама поред хангара, јел било и неких од заробљеника да су стајали испред хангара?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: То нисам приметио, тек када сам извео Гунчевића, онда сам видео да су били вани њих тројица, четворица, не знам.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Од кога, тројица, четворица?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Од Хрвата. Када сам Гунчевића извео вани, већ је било њих тројица, четворица.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: То Вас питам.

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Значи, неко их је извео пре мене. Сада ко – не знам. Кажу да је Чакалића извео тај, како се зове, тај Ђево Зорић.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: А да ли је била ту нека жена, сем те коју сте видели у хангару, да ли је била нека поред хангара или испред хангара?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Не, нисам видео, нисам видео.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: А, атмосфера испред хангара, шта се дешавало? Јел ту била нормална атмосфера? Да ли се ту неко свађао?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Па, људи, причали, пушили.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Јел се нешто, јел било неуобичајније него, да кажемо, што се могло очекивати?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Људи су причали, пушили, тако, разговарали о свему и свачему, неки су гледали да узму мало бољи ауто, од тих који су били паркирани.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Е то је моје следеће питање. Да ли је било још аутомобила?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Јесте.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Је ли пуно?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Било је неких, ја не знам, неких 70 аутомобила, 60.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: И ко је сада долазио, ко је узимао те аутомобиле?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Па, војска је оградилa са траком те аутомобиле, била је лева и десна страна. Са десне стране су била мало боља возила, на левој страни су била ова лошија.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Јел свако могао доћи и узети аутомобил, мислим, како су то одабирали, како се то узимало?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Не, питали смо војску је ли можемо узети, кажу може са ове леве стране, то су били већином аутомобили који су били изгелерисани, оштећени, изгребаних стакала и тако. А они мало бољи, то нисмо могли узети. Шта је касније са тим аутима било, то не знам.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Само, још, испред хангара, да ли је неко правио неки ред, јел неко ту био, јел неког било од војске, од полиције, било од кога, јел правио неко неки ред?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Пазите, испред хангара када су почели долазити људи, добровољци, значи, било је вани пуно причања, комешања, али никако се није наслућивало нешто тако, да се може десити тако, као што се десило. Ништа није упућивало на то.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Рекли сте, када је дошао тај трактор, да су људи улазили је ли тако?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Да, ко је изводио.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: То сам Вас хтела питати. Па, како то, из чиста мира, људи улазе, је ли неко усмеравао, неко им говорио, повео их?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Ми смо њих слали на «Велепромет». Ту смо групу, 7-8, послали на Велепромет, Мирољуб је послао, пошто је тамо као сигурније, код наших, нека иду и они тамо. И онда су тражили чим да их возе даље, и дошао је тај трактор.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Добро, је ли неко рекао, сада уђите, како су улазили?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Свако по неког, па га извео, па онда кажу, иди у трактор, идемо на «Велепромет».

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: А, на тај начин су улазили?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Да, да. Тако на пример, Камени је извео тога Чалета и Братуш Алека да иду унутра. Ко је трећи био, не знам, као добри другари, да их пошаљемо тамо на «Велепромет», па нека се упишу, да не би прошли процедуре затвора, ово, оно, малтретирање. Ја сам настојао да тог Гунчевића оставим тамо где ја спавам, па када прође дан, два, три да се тамо упише на «Велепромету», као цивил. Одвео бих га негде у Србију, па иди сада у Мађарску, иди где хоћеш. Тако сам планирао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како рекосте да се зове тај Чупић?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Који?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чупић? Тако рекосте, Чупић, био је Србин?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: У хангару?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Да. Чупић се презивао, али не знам му име, «Чупо конобар» смо га звали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Које може бити годиште? Овде на списку жртава има неки Чупић Младен, 1967. годиште?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Не, овај је старији, овај је старији, негде 1955, 1956, ту негде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Даље питања, молим?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА ДУШАН КНЕЖЕВИЋ: У истрази је говорио о томе сведок, а и данас, каже у том возилу којим су кренули са Овчаре, за тим трактором, рекао је ко је био, између осталог, споменуо је и Цецу и Марета и Кинеза и да је Камени возио. Рекао је да Љубоја Маре није био наоружан, јер је имао завијену руку. Па бих ја молио да му предочите одбрану Љубоја Марка, који говори о томе, да је он тада имао пиштољ «Бровинг», исто то говори и Ланчужанин за Љубоја Марка да је имао пиштољ, а у почетку свог исказа у одбрани, Предраг Милојевић говори о томе, да је Маре, да су сви имали аутоматске пушке. Па да се изјасни с тим у вези сведок Љубишић.

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Кинез је имао «пумпарицу», то знам сигурно. А Љубоју нисам могао видети шта има, можда је имао за појасом, не види се испод јакне, пиштољ му се није видео. Он је имао црну јакну, лева рука је завијена и имао је можда за пасом, то нисам видео.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА ДУШАН КНЕЖЕВИЋ: Значи то је исказ, значи тих дана није имао ништа, пошто је био рањен, није носио ништа. То је исказ, а ја предочавам ових који кажу да је носио оружје.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сведок објашњава.

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Ја нисам видео.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА ДУШАН КНЕЖЕВИЋ: Сведок Ваљаревић Горан, да ли познаје њега?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА ДУШАН КНЕЖЕВИЋ: Ко је то?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Ваљаревић Горан, па то је добровољац један из Земуна, што је био код нас у чети.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА ДУШАН КНЕЖЕВИЋ: Јел био рањен тај човек?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Он је био у предзадњој акцији је био рањен.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА ДУШАН КНЕЖЕВИЋ: Нисам разумео.

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: У предзадњој акцији је био рањен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Предзадња акција?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Да, био је рањен, па смо га Катић Слободан и ја извукли до прве помоћи, комбија прве помоћи. Пошто возача није било, ја сам упалио тај комби прве помоћи и возио сам га за Негославце у болницу и у тој вожњи прије Негославаца, комби се занео у блато, откачио се апарат за гашење пожара и разбио му главу и доласком у Негославце, гледају доктори, кажем, није добио у главу, него доле по ногама, не знам шта се десило и одведен је за Београд. Сада, где је био у Београду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА ДУШАН КНЕЖЕВИЋ: Значи, јел он био тада тамо на Овчари или није?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Ко?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА ДУШАН КНЕЖЕВИЋ: Ваљаревић?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Из овога би се дало закључити, да није.

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Он је био у Београду у болници, само у којој болници, не знам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА ДУШАН КНЕЖЕВИЋ: Јел њега неко посећивао од Вас?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Не, ја нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви нисте?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате за Ваше саборце?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Ишли смо, код неке смо ишли на ВМА смо ишли, то је 22, смо ишли, 23, не знам тачно смо ишли.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА ДУШАН КНЕЖЕВИЋ: Да ли зна да га је конкретно посећивао, на пример, Ланчужанин Милан, Камени?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: То не знам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА ДУШАН КНЕЖЕВИЋ: То не знате?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Можда је био, ја не знам, ја нисам био код њега, не знам. Ми смо ишли на ВМА, у посету смо ишли, а Џоа нисам видео када смо ишли.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА ДУШАН КНЕЖЕВИЋ: А да ли има сазнања да га је посећивао Катић, можда?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: То исто не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА ДУШАН КНЕЖЕВИЋ: Ваљаревић Горан каже у свом исказу од 19. априла, да га је тај дан посећивао Камени?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: 19. априла?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА ДУШАН КНЕЖЕВИЋ: И да је био, и сатницу када је дошао код њега, после 12, око 2, 3 сата и задржао се пола сата? Па да предочимо то сведоку, везано за сатницу и за коју он казује да је видео Ланчужанина тамо у Вуковару тај дан исто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питали смо сведока, сведок каже, не чујете добро заменика? Ево, колега, мало гласније, не чују Вас. Сведок каже да је Ланчужанина видео око 11 сати у штабу, када је добио то наређење и потом, око 6 сати, пола 6, 6 сати увече, на Овчари?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тако да је потпуно непотребно само предочавати, рекли смо му да Ланчужанин тврди да је тај дан био у Београду.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА ДУШАН КНЕЖЕВИЋ: У исказу који је дао сведок у истрази на четвртој страни, када говори о томе ко је био у том возилу, којим су они кренули, враћали са, кренули од хангара за тим трактором, па тако шта је било даље, чули

смо, каже, Маре је седео напред, пошто је био рањен, а одстрага су седели Кинез, Цеца и ја, смо седели са Драганом. Да ли је то нека грешка?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: То је грешка, то је грешка. Никаквог Драгана није било. То је грешка. То ја нисам изјавио. Никаквог Драгана није било. Нас је било пет у ауту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пет, тако и вас тројица би били позади, Драган би био четврти позади.

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тако је.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА ДУШАН КНЕЖЕВИЋ: У реду је. У исказу исто од тог датума, сведок говори на страни шест, прва реченица, на питање истражног судије, везано за та лица из аута, каже: «Цеца је остао у ауту са Мићом». То је вероватно Камени?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА ДУШАН КНЕЖЕВИЋ: Знам да је кукао, да је био рањен у срце и да је имао неки гелер, није могао да хода.

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: А, не, он се мало фолирао, када треба нешто радити, онда увек је фолирао на то за гелера, имам гелер у срцу, не може радити. На основу тога се увек вадио нешто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А у смислу да се вадио?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: У смислу да се вадио, да не мора гурати ауто или тако нешто. То му је било оправдање.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА ДУШАН КНЕЖЕВИЋ: Па, јел он гурао тај ауто после или није?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Не.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА ДУШАН КНЕЖЕВИЋ: Није?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Нисам га видео. Када смо Кинез и ја упрли баш добро, да га извучемо.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА ДУШАН КНЕЖЕВИЋ: Зато што Маре у свом исказу говори супротно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

АДВ. МИЛАН ЗАКЛАН: Да ставимо примедбу адвокати на начин испитивања. То нису питања, председниче већа, Тужилац може да предложи само суочење, уколико нешто није у сагласности са неким исказом, од неког другог сведока или окривљеног. Може да предложи суочење, али да чита нама, овај је рекао ово, па да предочава сведоку. Мислим у том правцу да му одбијете овакав начин комуницирања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Разумео сам, разумео сам Вашу сугестију, наравно да се може сведоку предочавати, могу се предочавати тврдње оптужених, других сведока, ради коментара, да би сведок то коментарисао и у том смислу, ја и доживљавам, ја тако и схватам ове интервенције Тужιοца. Неке ћемо дозволити, неке не. Кажите колега браниоче.

АДВ. ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Ја бих онда молио да упозорите све нас којима дозволите такав коментар, односно такво предочавање, да та предочавања буду истинита.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да та предочавања?

АДВ. ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Буду истинита.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Истинита?

АДВ. ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Наравно. Садржински, дакле, не, да ли је материјална истина или не, на тај начин утврђена, не говорим о томе, него ако предочавамо да је неко нешто рекао, онда нека то буде на основу записника.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колега браниоче, ја не бих рекао да је Тужилац то измишљао сада, него је управо говорио на тај начин, страна 4, записника из истраге, где каже, то, то, то.

АДВ. ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Господине председниче, последња његова реченица, везана за исказ мог брањеника Љубоја Марка, није истинита, дакле, Марко Љубоја ништа супротно од овога није изјавио, да нађе где је то Марко изјавио.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА ДУШАН КНЕЖЕВИЋ: Добро, сада ћемо да нађемо, сада ћемо да прочитамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, чули смо сугестије. Тужиоче, наставите, молим Вас.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА ДУШАН КНЕЖЕВИЋ: После колегиног инсистирања, везано за оружје Љубоја Марко, страна 4, записник 26.12.2003. године, први, други, трећи пасус, «од оружја сам имао пиштољ».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, неспоредно, сведок је објаснио, можда је, ја то нисам видео. Добро.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА ДУШАН КНЕЖЕВИЋ: Сада ћемо да нађемо и то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колега, молим Вас. Прихватам сугестије, сугестије су на месту, а заиста у смислу ако се нешто предочава, онда треба да се апсолутно позове записник тај и тај, страна та и та, ево и пасус тај и тај, да бисмо управо то предочили, уколико суд оцени да има потребе. У том смислу заиста и прихватам ове интервенције.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА ДУШАН КНЕЖЕВИЋ: Јел треба да предочим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, процените Ви да ли желите нешто у том смислу да предочите.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА ДУШАН КНЕЖЕВИЋ: Немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала, даље молим?

АДВ. РАЈКО ДАНИЛОВИЋ: Прво питање, колико је то отприлике трајало, када су ови људи излазили па улазили у трактор, да би били превезени у «Велепромет» и док су они њих пратили колима, тај трактор, колико је то времена?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Свеукупно временски, колико је трајало?

АДВ. РАЈКО ДАНИЛОВИЋ: Отприлике, да?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Па, можда једно десет минута.

АДВ. РАЈКО ДАНИЛОВИЋ: Може ли да нам опише тај трактор и приколицу?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ближе, како то изгледа?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Трактор нисам ни видео, пошто је био испред, а приколица, као приколица тракторска, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Приколица има разних.

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Нисам обраћао пажњу, која приколица, приколица тракторска, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је отворена или затворена?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Мислим да је неку цираду имала на себи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е, сада Ви пратите трактор, идете иза трактора.

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Неких 50-70 метара.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па је претпоставка да видите ту задњу страну трактора најбоље. Да ли је та задња страна?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Ти људи се виде унутра.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Виде се унутра?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Виде се унутра, нико не седи унутра, никаквог оружја нема, тачно не знам, ми смо мислили да иду на «Велепромет» људи. Касније, када се испоставило да ти људи уопште нису отишли на «Велепромет».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сада, господине Љубишићу, ако се они виде, да ли трактор има задњу страну?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Кратку има.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кратку?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али, према неким нама сведочењима овде, која смо чули у овој судници, произашло би да та задња страна је продужена са неким даскама, па је та задња страна комплетно затворена?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Нисам ја то видео, нисам приметио. То не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дакле, виде се људи унутра?

ОПТ. МАРКО ЉУБОЈА: Виде се људи унутра, седе, са леве и десне стране, отворено.

АДВ. РАЈКО ДАНИЛОВИЋ: Сведок рече да је читао штампу и да није тачно да је Камени био и тако даље. А ко је возио трактор?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Па, сигурно возач је возио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате ко је возио трактор?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Не види се, ја сам ишао иза њега. Ми када смо кренули били, трактор је од нас кренуо лево, ми смо кренули десно. И ми се вратили у рикверц, још каже Мићо, као, где ће овај трактор, ми смо мислили да идемо истим путем, којим смо ми дошли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, није то питање. Господине Љубишићу, немојте то тако доживљавати, није то питање, то је питање апсолутно на месту. Трактор стоји, људи улазе у трактор, све то траје неко време и Ви сте ту, нисте одмах у аутомобилу иза трактора, него видите ту такву ситуацију, па Вас пуномоћник пита, да ли видите човека који седи за управљачем у кабини трактора, или у моменту када улази и тако даље?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Не. Трактор је био окренут према, више према десно од хангара, према доле, према том путу којим смо ми ишли.

АДВ. РАЈКО ДАНИЛОВИЋ: Према којем путу?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Према том доле, где смо ми ишли према доле. А то на слици, она књига, види се где пише пут за Грабово. Ми смо мислили касније, да је то пут неки за Негославце или за Јакубовац или преко Сотина, нисмо знали те путеве, ја сам први пут био тамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То сте објаснили, у реду.

АДВ. РАЈКО ДАНИЛОВИЋ: То је објаснио, да. Е, сада, куда је, уствари, кренуо тај трактор?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: То не знам.

АДВ. РАЈКО ДАНИЛОВИЋ: У ком правцу, како не знате, ишли сте за њим?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Куда је кренуо? У ком правцу, то?

АДВ. РАЈКО ДАНИЛОВИЋ: Да.

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Кренуо је према доле.

АДВ. РАЈКО ДАНИЛОВИЋ: Где доле?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Е, то ја не знам, пазите.

АДВ. РАЈКО ДАНИЛОВИЋ: Како доле, у односу на шта доле?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: У односу на хангар.

АДВ. РАЈКО ДАНИЛОВИЋ: Ево, Ви сте испред хангара, кренуо је трактор лево, десно, напред, доле?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Ја сада стојим испред хангара. Хангар ми је са стране. И како је био паркиран ауто овако укосом, он је отишао према доле. Ми смо сели били у ауто, вратили се у рикверц назад и за тим трактором смо кренули.

АДВ. РАЈКО ДАНИЛОВИЋ: Зашто за трактором кренули?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Да видимо где ће.

АДВ. РАЈКО ДАНИЛОВИЋ: Зашто Вас брига где ће трактор?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Како зашто нас брига? Тамо су нам пријатељи, ко је кога спасио, нашег пријатеља, извукао је и иде на «Велепромет».

АДВ. РАЈКО ДАНИЛОВИЋ: Је ли то пут за Велепромет?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Ми нисмо знали где ти путеви иду. Да ли ме разумете?

АДВ. РАЈКО ДАНИЛОВИЋ: Па, не разумем, не могу да разумем.

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Има више путева.

АДВ. РАЈКО ДАНИЛОВИЋ: Јесте ли били икада горе, раније?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Тада сам био и никада више.

АДВ. РАЈКО ДАНИЛОВИЋ: Добро, је ли био икада раније, пре?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Ја тамо никада нисам био.

АДВ. РАЈКО ДАНИЛОВИЋ: И како дође до Овчаре, ко га је одвезао до Овчаре?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Кога?

АДВ. РАЈКО ДАНИЛОВИЋ: Није био, па га питам.

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Ја сам први пут био тада тамо, први пут.

АДВ. РАЈКО ДАНИЛОВИЋ: Ко Вас је одвезао дотле?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Када, када сам дошао?

АДВ. РАЈКО ДАНИЛОВИЋ: Па где сте дошли?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: На Овчару.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Слажем се, колега, пуномоћниче.

АДВ. РАЈКО ДАНИЛОВИЋ: Ако нисте били, како идете до Овчаре?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Отприлике знам где је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Преко суда, ово је мало. Добро.

АДВ. РАЈКО ДАНИЛОВИЋ: Али, ја разумем шта питам, потпуно. Човек никада није био на Овчари, како дође до Овчаре?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Ја никада нисам био у Зајечару, а знам где је Зајечар. Никада нисам био у Зајечару, а знам где је Зајечар.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не. Ко Вас је довезао? Ја то заиста нисам схватио? Ви сте дошли неким аутомобилом, вас четворица?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Аутом, нас четворица. Ја сам возио тај ауто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А Ви сте возили?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Ја сам возио тај ауто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко Вас је, ако никада нисте били на Овчари, ко Вам је показивао пут? Молим?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Како не бих знао где је пут, знам где је пут за Овчару.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Знали сте?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Па, нормално да знам где је пут.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, дакле, знали сте пут за Овчару. Добро.

АДВ. РАЈКО ДАНИЛОВИЋ: Није био, али је знао пут. Добро. Сада, ја нисам баш добро разумео, где је он узео, он то назива ципом, то теренско возило?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Пред болницом.

АДВ. РАЈКО ДАНИЛОВИЋ: Испред болнице? Јел видео Петернека горе на Овчари?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је сад? Само моменат.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА ДУШАН КНЕЖЕВИЋ: Да нађем, где сам предочавао шта сам предочавао и то је то. То што сам рекао, односи се на записник од 18.05.2004. године, везано за то, ко је гурао возило, а ко је био у возилу. Значи, када је сведок рекао у претходном поступку на записнику од 19.04, страна 6, први пасус: «Цеца је остао у ауту, са Мићом», односно то је Камени, је ли, «знам да је кукао да је био рањен у срце и да је имао неки гелер и да није могао да хода», па ја онда кажем да је Љубоја Марко рекао, нисам рекао када у ком исказу, је ли, значи то је исказ од 18.05.2004. године, да ме не би колега Дозет стално импутирао неке ствари, први пасус, други пасус, говори о томе, ко се заглавио, шта се заглавило и ко је ауто гурао, па каже: «ауто су гурали Кинез и Цеца, и онај пети» за кога се испоставило да је то мали Џо или Љубишић Мирко, ето само толико ради информације, ништа друго.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, добро. Друго ми се нешто намеће, господине Љубишићу, везано за ова питања пуномоћника. Долазите, на Овчару долазе вас четворица?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Четворица, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекли сте, који су то људи?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Долазите аутомобилом који Ви возите?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Да, «128.».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Узимате два аутомобила?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Два аутомобила узимате, па би произашло да сва три аутомобила шаљете?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Назад за Вуковар, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Назад у Вуковар? Што шаљете овај аутомобил, овај са којим сте дошли?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Зато што.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко ће Вам га узети?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Како ко? За минут нестаје, за минут један, секунд се окренеш, нема аута. И морамо што пре да га то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко ће Вам узети ауто?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Како ко ће га узети? Како да Вам то објасним.? Нисте били у тој ситуацији, када неко види ауто, ауто није ничији, тамо нема саобраћаја, нема ништа, свако себи узме за потребе. И сада да смо остали без тих аута, не би имали ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И сада су ова тројица који су са Вама дошли, уствари вратили у Вуковар три аутомобила? Па сте Ви остали без превоза, је ли тако?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Само мало. Када су почели долазити ови домаћи неки, добровољци ти, био сам, остаћу без аута. Ја Вам кажем, узмите аута и бежите за Вуковар. То је једини начин да спасемо те ауте, да имамо нешто. Ето, само због тога. Иначе, да су остали аути, остали би без њих.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, јуче смо чули нешто на ту тему. Даље молим питања?

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли у тој приколици коју су они пратили, јел Ви неке људе познајете који су били?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Ја сам видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је, рекао је који.

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Јуришић Жељко, Павловић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекли сте, рекли сте.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Како су отишли, како је Чакалић отишао за Вуковар?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И то је рекао.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: И овај Иванковић?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Иванковић, рекао је, добро, добро, не понављајте.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Када сте се вратили поново на Овчару, да ли је био неки трактор ту?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је било?

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Трактора?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Не, када смо се враћали назад, пошто смо упали у благо?

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Не, није било трактора.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: А да ли је био неки трактор унутра у Овчари?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У хангару?

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: У хангару?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Не.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли је неко пописивао у хангару, вршио неки попис?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: То не знам.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли је био неки сто? Да ли је било каквог стола?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Можда тај бркица, нисам приметио, тај бркица, за кога сам рекао да је млатио папирима, можда је он пописивао нешто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је било каквог стола тамо у хангару? Било где?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Нисам приметио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли је био неки канап?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питан, питан.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Добро, добро. Да ли је приметио неке ствари на уласку у хангар? На неком шаторском крилу или уопште?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Не.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Поред уласка?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Није било ствари никаквих.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одевне предмете?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Није било ништа.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Је ли чуо нешто о претресу, јел му неко од ових његових пријатеља Хрвата из хангара, причао о претресу?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, мислим да то није спорно.

НАТАША КАНДИЋ: Сведок каже да је остао да стоји са Гунчевићем када су аутомобили, од три аутомобила враћени, отишли за Вуковар и рекао је да је хтео Гунчевића да одведе да буде са њим тамо где је он спавао. Зашто га није послао са тим аутомобилима?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Сада ћу да Вам кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да.

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Прво.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нама, нама причајте, господине Љубишићу, нама причајте.

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Гунчевића сам прво морао одвести на «Велепромет» да се упише као цивил, а пошто сам послао аута, нисам имао са чиме да се вратим, јер сам рачунао, прво да одем на «Велепромет», пошто је дошао са пик-апом тај Иванковић, да оде на «Велепромет» да се упише, па касније, да га одведем тамо где ја спавам, да буде тамо код мене, ето то је, ради тога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ако смо Вас ми добро пратили, претходно, произашло би да сте Ви и ова тројица да сте ушли у хангар?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Не, они су били са мном једно време у хангару. Када су почели долазити ови добровољци.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па су аутомобили које сте резервисали без зазора?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Остали вани, ја сам рекао, идите, купите ауте, бежите за Вуковар.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте извели Гунчевића напоље?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: И са њим сам разговарао вани.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И са њим разговарали? Па када сте ове отпремили? Ову тројицу са аутомобилима?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Пре, пре тога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пре тога?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Пре тога. Наишао је тај Иванковић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То сте објаснили, у реду.

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Да се они упишу као цивили на «Велепромету». Када се упишу, ја дођем по њега, одведем га, Љубишић Мирко гарантује и одведем га да спава код мене и готово. Тако је пуно људи који су остали у Вуковару, на тај начин су пуштени да иду из Вуковара. Пуно Хрвата је тако остало у Вуковару, па су на тај начин добили потврде па су ишли за Мађарску, за Босну, шта ја знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

НАТАША КАНДИЋ: Сведок, такође каже, да када је дошао у Митровицу и питао и сазнао да је ту Стјепан Гунчевић, онда је био миран, схватио је да су и сви остали у затвору. Хтео је да га води кући, а онда када је добио информацију у затвору.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Објаснио је то, рекао је у ком смислу миран, да нису страдали добро.

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Њега је војска покупила.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Објаснили сте то, чули смо.

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Ја сам ишао ујутру да га доведем, међутим, њега је војска одвела и готово.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

НАТАША КАНДИЋ: Када им се заглавио трактор, каже да су чули пуцњаву, да аутомобил, да су чули пуцњаву и да нису имали оружје и да се због тога враћају назад?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, није тако рекао.

НАТАША КАНДИЋ: Зашто се враћају, зашто не иду?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Објаснио је да је кренуо за трактором, да је кренуо за трактором пешке, он и сада ко још, да ли Кина, да ли Цеца, па онда су чули пуцњаву и одустали, јер нису били наоружани, не знају ко пуца, ко је тамо, нису имали довољно ни муниције, ни наоружања, па су зато одустали од даљег пута, тако је рекао.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли се у трактору налазе они које је издвојио Камени, Вујовић?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, то је из тог правца, мислим, ја мислим да је потпуно у том смислу јасно шта, о чему он говори.

НАТАША КАНДИЋ: Па, мени није јасно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пуцњава је, рафална пуцњава је из тог правца. Можда су тамо неке непријатељске јединице које пуцају на некога, па не смеју даље да иду, ноћ је. Тако ја схватам то.

НАТАША КАНДИЋ: Они се враћају онда на Овчару. Сада питање за сведока. Да ли ту има сада неког разговора, будући да је трактор са онима које је издвојио Камени, Вујовић, отишао у неком правцу, да ли они контактирају Вујовића? Да му то саопште?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Не.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли Камени контактира?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Не знам, то њега питајте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате ко је тај човек са којим је Камени поразговарао то кратко, када сте се вратили до хангара? Не знате ко је то?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Рекао је, добацио је нешто у том стилу, из те гужве људи која је била вани, можда 30, 40 људи је било вани, ван хангара.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где ћете Ви?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Ми смо аутом стали ту поред хангара, да скренемо лево, како смо стали, неко је добацио, као: «где ћете ви», на то је Мићо одговорио: «нећу да учествујем у неким стварима».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То Вас питам, да ли знате ко је то?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Неко је добацио из гужва, из мрака, сада ко је то могао бити, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

НАТАША КАНДИЋ: Питање, помињао је данас, шта је у том разговору у полицији у Вуковару.

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: У Винковцима.

НАТАША КАНДИЋ: У Липовцу?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: У Винковцима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Винковцима.

НАТАША КАНДИЋ: У Винковцима, догађај и да тај Карловић помиње како му је тада помогао и каже Кинез. Како сведок том приликом зна, да је то овај Кинез, када претходно каже, да их је било више?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Сада ћу Вам казати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да их је било више?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Сада ћу Вам казати. Описао је, тај Карловић, је описао Марета и Кину је тачно описао као они изгледају. Значи, Кинез је био висок, мршав, зрикав, а Маре је био рањен у црној јакни са завијеном руком. Ето, значи нема ко други бити, само њих двојица. А није било сто Марета и сто Кинеза, да буду идентични.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, по томе закључујете? Да ли сте кога од те четворице Кинеза видели на Овчари том приликом?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте сву четворицу знали?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Ову двојицу сам знао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Ову двојицу сам знао, ову прву двојицу, а овог трећег из Земун поља нисам знао, а овог сам виђао, овог четвртог, малог дебелог.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али, никога од њих на Овчари нисте видели?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од ове тројице које сте знали?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Овај је погинуо, овај је погинуо први, а овај је умро, пре две године је умро, тако да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, добро.

НАТАША КАНДИЋ: Сведок је поменуо неког добровољца Зорана. Да ли осим овог са којим је ишао да тражи родитеље, да ли зна још неког Зорана?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта знате уопште рећи о том Зорану?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Тај добровољац што је био?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да.

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Имао је браду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Имао је браду?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Имао је браду. Одакле је био?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: То не знам. Знам Зорана што је био код нас у чети, један Зоран, Париповић се презивао, са њим сам био у Београду, заједно смо спавали у хотелу, 22, 23, смо спавали скупа, тај Зоран Париповић се презивао. Париповић Зоран, био је добровољац, био је код нас. А овај Зоран што је са нама ишао, ја сам га чисто покупио да не идем сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А тај Зоран Париповић је био добровољац код Вас?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Био је код нас, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А одакле је он био?

НАТАША КАНДИЋ: Који Зоран је имао браду?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Тај што је ишао са мном по моје родитеље када смо ишли.

НАТАША КАНДИЋ: Јел он имао надимак неки?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Не, ја знам да се звао Зоран, тако ми рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А овај Париповић, одакле је он био?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Он је био негде из Босне. Да ли Тузла, да ли Зеница, тако нешто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли је био неки добровољац са надимком «Брада»?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Код нас, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате, тај надимак Вам није познат?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Не.

НАТАША КАНДИЋ: Поменуо је тог конобара Чупића. Да ли зна шта је било са њим?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Не. Био је горе у хангару, не знам шта се касније са њим десило.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли је жив?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: То не знам.

НАТАША КАНДИЋ: Нисте га никада видели?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала.

АДВ. НИКОЛА БАРОВИЋ: Мени је остало нејасно, не знам да ли је и осталима јасно. Када је кренуо трактор са приколицом од хангара, ако сам ја добро схватио, Ви сте били у првом возилу иза трактора?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И једином, како каже. И једином.

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Једином, да.

АДВ. НИКОЛА БАРОВИЋ: И једином?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Да.

АДВ. НИКОЛА БАРОВИЋ: Било ми је нејасно, и то је једна од нејасноћа. Кажете, да сте видели људе у приколици?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Видео сам како седе, од наших светала, ми смо ишли за њима једно 50-70 метара, силуете су се виделе, знам да седе у трактору, у приколици.

АДВ. НИКОЛА БАРОВИЋ: Да ли је њих неко пратио од страже?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Не, никога није било, значи могли су изаћи, скочити, отићи, шта ја знам, нико није ни сматрао да ће се то њима десити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, добро, то смо разумели.

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Да. Ми домаћи, Вуковарчани, ми домаћи из Вуковара, па јесу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, без дијалога.

АДВ. НИКОЛА БАРОВИЋА: Значи, око приколице, сведок не види никога ко би правио неко обезбеђење да неко не напусти приколицу?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Па, није било потребно. Сматрали смо да су то људи који иду на Велепромет, да се упишу и никаква сумњива ситуација није била. Ни у једном тренутку нисмо приметили ситуацију да ће се тако нешто догодити. Ни у једном тренутку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Неспорно, господине Љубишићу, неспорно је, неспорно је, у смислу, одложено је, наравно, доказивањем и тако даље, али, људи које Ви наводите, као људи који су ушли у ту тракторску приколицу, да иду по Вашем схватању и закључивању да иду на «Велепромет», као и она претходна група, што је отишла са Иванковићем, су лишени живота, те вечери, пронађени су, откопани су након неколико година, тамо на Грабову?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли тако?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Да. Жао ми је, то су моји пријатељи били.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је, дакле, неспорно?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Да. Мени је јако жао, то су већином били моји пријатељи са којима сам ја био добар.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сада ово у светлу тог Вашег закључивања, ништа се не дешава, ништа сумњиво се не дешава, што указује?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Ништа није указивало, да ће се тако нешто догодити, тако да нисмо ни сумњали у такве ствари.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да.

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Познавајући оптужене у Вуковару, 70% Хрвата не верује да су то урадили, у разговору са њима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

АДВ. НИКОЛА БАРОВИЋ: Значи, ја сада питам за потврде.

АДВ. НЕНАД ПЕТРУШИЋ: Ви сте предочили сведоку да група људи која је ушла у трактор, је неспорно, ликвидирана и поменули сте и овај који је отишао са малим Цоом.

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Са Иванковићем.

АДВ. НЕНАД ПЕТРУШИЋ: Са Иванковићем. Ја сам тако схватио, можда ја грешим, али тај који је отишао, Перковић, њега нема на овом списку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте ме разумели.

АДВ. НЕНАД ПЕТРУШИЋ: Извините, извините, немојте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Објашњавам сведоку, односно тако сам схватио сведока, да он сматра, он мисли, да трактор са овим људима које је набројао иде на «Велепромет», као што је прва група отишла са Иванковићем на «Велепромет». А у првој групи је био Перковић и Чакалић. Слажем се, слажем се, па, дао сам ја ту резерву, ја сам дао ту резерву, подложно је доказивању и тако даље, али се тврди, имамо идентификације неке, али добро. То је сада друга ствар. Извињавам се, колега пуномоћниче.

АДВ. НИКОЛА БАРОВИЋ: То је све од помоћи. Трактор је без окаквог обезбеђења отишао у правцу Грабова. Када сте се Ви?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тамо у неком правцу, добро, добро. Немојте, да не сугеришемо у ком правцу.

АДВ. НИКОЛА БАРОВИЋ: У том правцу који је описао сведок.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте.

АДВ. НИКОЛА БАРОВИЋ: У правцу који је описао сведок. У тренутку када сте се Ви заглавили у блату, то је већ ноћ и претпостављам да се вози са упаљеним светлима и трактор и Ваше возило?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Да.

АДВ. НИКОЛА БАРОВИЋ: Да ли Ви у даљини видите светла трактора које?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Трактор је имао нека светла пригушена, која су се једва видела, а ми смо имали нормална светла на ауту.

АДВ. НИКОЛА БАРОВИЋ: Да, да, знам да су слабија светла на трактору, односно, претпостављам да сви знамо да су обична слабија.

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Трактор смо само чули по звуку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: По звуку?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Тако да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И у моменту када сте чули ту пуцњаву, трактор нисте ни видели, ни чули?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Не, трактор није радио више. Мислим, можда је отишао негде, не знам куда. Када смо чули пуцњаву, људи, тамо је био рат, ми не знамо шта се тамо дешава. Не знам шта се дешава.

АДВ. НИКОЛА БАРОВИЋ: Ја бих питао један детаљ, можда, нам неће много помоћи, можда нам и помогне. Ви у првом тренутку, покушавате да пратите трактор пешке, па одустајете од тога? Да ли у том тренутку још увек видите светла трактора испред себе?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Не, не, пазите, ми смо покушали да видимо где ће тај трактор. Међутим, када смо чули пуцњаву, ми смо се вратили назад аутом. То је било неких 10 метара од аута, од нас.

АДВ. НИКОЛА БАРОВИЋ: То ми је јасно. Али, да ли Ви видите светла, то док покушавате?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Не, не, не видим светла.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тада, када сте кренули пешке, након оних десетак, петнаест минута, покушаја да возило вратите на пут из тог блата?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Ми смо чули трактор, звук, док смо га извлачили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када сте кренули пешке у том правцу тамо где је отишао трактор, да ли?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Звук је нестао, звук је нестао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тада је већ звук нестао био?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

АДВ. НИКОЛА БАРОВИЋ: Када онда чујете пуцњаву по нестајању звука?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Можда неких, једно десетак минута, пет, десет минута, не знам ни ја.

АДВ. НИКОЛА БАРОВИЋ: Само још један детаљ. То нестајање звука, које Ви чујете, светло већ очигледно раније не видите, и почетак пуцњаве, то се све догађа док Ви покушавате да извучете возило којим сте дошли?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није тако сведок рекао.

АДВ. НИКОЛА БАРОВИЋ: Не, па питам, проверавам себе.

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: У том изгуравању аута, ми смо, звук је престао и ми смо полако пошли да видимо, да ли је стао трактор, да видимо где је. Међутим, почела је нека пуцњава, ми смо се вратили назад у ауто и за Вуковар смо отишли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да.

АДВ. НИКОЛА БАРОВИЋ: А у повратку, ако сам добро схватио, сада извињавам се што питам, можда је то поново, можда је сведок то рекао, заправо, у повратку нису обавестили да су изгубили трактор?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Нама нико није рекао да тражимо трактор.

АДВ. НИКОЛА БАРОВИЋ: Не, не, нисам мислио да је Вама неко рекао, него Ви сами нисте?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Схватили смо да никакве друге приче није било у том смислу, изузев ово са Каменим, тај неко што је добацио?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Да. Ми нисмо имали никакво наређење да пратимо трактор.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

АДВ. НИКОЛА БАРОВИЋ: Јесте добијали наређење од неког да би неком или, или је то сада?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Како мислите, да ли смо добијали наређења?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зашта? Колега, колега.

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Нисам имао наређење да пратим трактор, јел ме разумете.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колега, колега Даниловићу, немојте, даћу Вам прилику да поставите још које додатно питање, али онда укључите микрофон.

АДВ. НИКОЛА БАРОВИЋ: Сведок је споменуо Красић Мачка, како каже. Да ли је то особа која ја рођена средином шездесетих, да ли је то ова особа?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Да, да, Мачак, звани «Фрња», добар другар ми је био, он је негде 1964, 1965. годиште, ту негде можда.

АДВ. НИКОЛА БАРОВИЋ: Заправо, овде у оптужници и на списковима, каже Красић Иван. Да ли је то та особа?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Могуће да је он. Не знам му име. Ми смо га звали «Фрња», «Мачак», Красић се презивао, то знам. Били смо добри другари баш.

АДВ. НИКОЛА БАРОВИЋ: С обзиром да сте Вуковарчанин, да ли сте можда познавали Жугец Борислава?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колега Баровићу, колега Баровићу, ја сам сведоку већ, ево то је припремљено. Направићемо паузу, нема потребе сада да губимо време.

АДВ. НИКОЛА БАРОВИЋ: Ја сам то сметнуо, хвала лепо. Немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Док се бавите ту са тим аутомобилом, десетак, петнаест минута рекосте и тако даље, па сада сте у ситуацији да се враћате назад до хангара, да ли из тог правца, да ли се срећете са каквим возилом, да ли какво возило прође поред Вас?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Нисам обраћао пажњу. Не могу се сетити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не можете се сетити? Добро. Да направимо паузу, колеге браниоци? Добро. 13 и 10, хајдемо до пола два, двадесет минута паузе. А Ви, господине, добићете сада овај списак, па како смо се договорили, заокружите имена.

Настављено у 13,40, након паузе од 30 минута ради одмора.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Наставићемо са саслушањем сведока Љубишића. Само да претходно проверимо, сви смо ту, изузев колеге Петрушића који је најавио да ће нас напустити, колега Бељански, такође, али га мења од 12 сати бранилац Перески Славко. Господине Шошићу, то је у реду, схватио сам, је ли тако?

Оптужени потврђује да је сагласан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Љубишићу, добили сте од нас тај списак. Претпостављам да сте на њему заокружили, дакле, људе које познајете, које сте те вечери?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: По имену и презимену, које знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Које знате и које сте те вечери видели у хангару?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Има их којих знам још, али не знам имена и презимена која су.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да, добро. Па ћу Вас замолити да гласно издиктирате та имена.

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Бодрожић Анте, њега сам заокружио, њега сам познавао, био је шеф пекаре.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како рекосте?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Бодрожић Анте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Даље?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Онда Чата Звонимир, Дувњак Станко, Гудељ Драго, Јуришић Жељко, Красић Иван, Маркобашић Ружица, Међеши Андрија, Међеши Зоран, Нејамшић Иван, Павловић Златко, Перко Александар, Полхерт Дамир, Шарик Стјепан, али ту пише и које још знам једнога, али тај није био на Овчари, Кикић Горан, он је отишао из Вуковара, али се вратио након једно пет-шест дана, па га неко ваљда упуцао, нађем је на Дунаву, ваљда мртав, али је отишао из Вуковара је отишао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када је отишао из Вуковара?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Отишао је из Вуковара, значи пуштен је да иде из Вуковара, одвезли су га до Шида, шта је касније са њим било, отишао је до Новог Сада, па се поново вратио у Вуковар и неко га упуцао у Вуковару, то знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Касније?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Да, после пет-шест дана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Откуд Ви то знате?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Па, како да не, када сам га познавао, нађен је мртав на Дунаву негде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где је нађен мртав?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: На Дунаву.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На обали Дунава негде?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Да. А били смо добри са њим, сви смо га познавали. Био је оно, градски дечко је био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дакле, ово сада што сте прочитали, то су све људи?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Које сам ја познавао именом и презименом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Које сте Ви познавали именом и презименом и које сте видели те вечери у хангару?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: У хангару, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Знате још неке, али по надимцима, како?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Имена им не знам, али знам, фаце им познам и разговарао сам, али имена не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате имена?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Има ту још које ја познам по именима, али нисам их тамо видео. Мислим, има ту још Фитоп Карло, то ми другар, њега нисам видео тамо горе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте га видели?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да.

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Мислим, баш смо били добри другари. Њега исто нисам горе видео, има ту и других који пише, како се зове, само мало, не знам како се зове, Половина, Половина се презива.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Питања? Да, само везано за ово? Да?

НАТАША КАНДИЋ: Да ли сведок можда може да се сети, да ли је видео некога кога познаје из Вуковара, а да се не налази на овој листи жртава?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, добро питање.

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Ја не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте тамо видели некога ко није на том списку уопште? Разумете? То је питање. Да ли сте те вечери тамо у хангару видели некога, а да се не налази уопште на том списку?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не? Добро.

НАТАША КАНДИЋ: А да ли може да се сети од ових које је идентификовао да их је видео, кога је видео у трактору, ко је све био од њих у трактору?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је рекао, то је већ рекао.

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Они који су ушли у трактор, био је Шарик, био је Јуришић, Павловић, за остале нисам обраћао пажњу да су улазили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је већ рекао.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли је можда видео Бекет Горана на Овчари?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Како?

НАТАША КАНДИЋ: Бекет Горана?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Не знам ко је то.

НАТАША КАНДИЋ: Бекет?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Не знам ко је то.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли је видео Милана Грејзу?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Не. Њега познам, али га нисам видео.

НАТАША КАНДИЋ: Ако могу још нешто да питам. Сведок је рекао да је употребио баш израз да је он и други, да су спасли ове са Овчаре. То је рекао у вези са извођењем Гунчевића. Остало је нејасно, ако је мислио да их воде на «Велепромет», од чега је то било спасавање?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сведок је о томе у истрази заиста, то је у истрази детаљно објаснио и дозволићу да одговорите.

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Ја сам хтео Гунчевића одвести на «Велепромет», да се упише, да спава тамо где ја спавам. То је од мог другара отац, од мог најбољег другара то је отац и сматрао сам да не прође процедуру затвора и то, да спава тамо, па ћу га одвести преко Србије, па нека иде где хоће касније.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, у том смислу спасавање, у том смислу процедура затвора и тако даље.

НАТАША КАНДИЋ: А друго, остало је, такође нејасно, пошто је он значи пратио тај трактор са уверењем да трактор иде ка «Велепромету» неким спореним путевима. И када, значи знају то, зашто сведок када им се аутомобил заглавио, зашто он креће у правцу трактора?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, одговорио је то, објаснио је то. Да види шта је са трактором, где је то отишао, где су отишли ти људи који су били на том трактору, тако каже, бар и након петнаест-двадесет метара, почела је рафална пуцњава и одустали су. Добро.

НАТАША КАНДИЋ: Сада ме занима, у тој листи је наведено име Чупић Станоја. Будући да сада је навео пример, да зна да је тело његовог пријатеља нађено после неколико дана на Дунаву, после петнаест година, да ли зна шта се догодило?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Чупић Станоја њега знам као Чупо, име му не знам. Становао је у мојој улици. Не знам како се зове, ја сам чуо Чупић.

НАТАША КАНДИЋ: Чупо конобар.

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Е, сада, да се он зове Станоје, не могу да кажем, нисам га заокружио, можда је то тај Станоје, ја не знам. Да ли ме разумете? Ја сам заокружио оне које знам сигурно. Можда је Чупић Станоје баш тај.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ако је тај Чупић Станоје Чупо и ако је конобар, онда је то тај, разумете?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Ако није, онда ја не знам ко је он.

НАТАША КАНДИЋ: Добро, али шта се догодило са њим?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Са ким?

НАТАША КАНДИЋ: Са Чупом конобаром?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је то, био је у хангару.

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Био је у хангару унутра. Ја сам заокружио овде кога сам видео у хангару.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте понављати.

НАТАША КАНДИЋ: Рекао је да га никада није видео, да не зна шта се са њим догодило?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он каже да не зна шта се уопште догодило са тим људима, он лично то не зна. Он само говори о томе да је те људе видео у хангару, шта се са њима догодило, он то не зна, чуо је касније.

НАТАША КАНДИЋ: Али зна, сада је навео за овог једног да је тело нађено на Дунаву.

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Па, зато што сам га познавао, зато што су га наши другари, неко од њих ко га је извео из Вуковара, не знам, од ових оптужених, можда неко и није, су га пустили да иде, они су га звали Китара, « Китара ајде иди преко у Србију». Отишао је у Нови Сад, био је тамо пет-шест дана, вратио се назад и нађен је, јер смо га познавали, био је другар наш, из града је био, када кажем, градски дечко је био, из града. Познавали смо га. А на списку је овом, ја то кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питања молим? Колеге браниоци? Ко ће прво?

АДВ. МИЛАН ЗАКЛАН: Председниче молим Вас, питајте сведока, заправо, сведок је изјавио да је Мирољуб разговарао са Иванковићем-Џоом, да се пребаци једна група до Велепромета. Пребачена је једна група, између осталог, Гунчевић, Перковић, за кога је рекао да га је Мирољуб извадио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чакалић, рекао је, да.

АДВ. МИЛАН ЗАКЛАН: Је ли он видео да су они отишли за Велепромет?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Ја сам рекао да их је кренуо пикапа. Када су кренули, то сам видео.

АДВ. МИЛАН ЗАКЛАН: Добро. Да ли је видео или да ли зна, како је дошло да ови други уђу у трактор?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Објаснио је то.

АДВ. МИЛАН ЗАКЛАН: Добро.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је објаснио.

АДВ. МИЛАН ЗАКЛАН: Да ли је, у смислу мислим, да ли је приметио да је Мирољуб разговарао још са неким, или само са Иванковићем?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Не.

АДВ. МИЛАН ЗАКЛАН: Добро, то. Рекао је да је видео неких 60-70 униформисаних људи, поред хангара. Када их је видео? Када је дошао?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када је дошао.

АДВ. МИЛАН ЗАКЛАН: Да ли су остали све време ту?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И то је рекао, када је изашао из хангара, више ту њих није било. Тако је рекао.

АДВ. МИЛАН ЗАКЛАН: У тренутку када.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када је он изашао из хангара.

АДВ. МИЛАН ЗАКЛАН: ОК. Добро, само да појаснимо. Још једно питање. Рекао је да је видео 30-40 војних полицајаца који су били ту. Када су изашли, ова група заробљеника које су они извели да би их пребацили на Велепромет, да ли је војна полиција била ту?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Остали су, па питао сам га ја, остали су ту.

АДВ. МИЛАН ЗАКЛАН: Да ли су остали и после његовог одласка?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да, да, то је рекао.

АДВ. МИЛАН ЗАКЛАН: Хвала. Немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Даље молим? Колега Вукотић?

АДВ. ВОЈИСЛАВ ВУКОТИЋ: (бранилац окривљеног Атанасијевића) Ја ћу поставити само једно питање, а то је по повратку са Овчаре, да ли је сведок на Велепромету видео окривљеног Атанасијевић Ивана, и ако јесте, у колико је то сати, отприлике, било?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Па ја сам га исто често виђао, сада не знам баш да ли сам га то вече видео. Не могу тачно да тврдим, али видео сам га често.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На Овчари га нисте видели, ако сам добро схватио?

АДВ. ВОЈИСЛАВ ВУКОТИЋ: Питам на Велепромету.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сада Вас пита бранилац, да ли сте га видели?

АДВ. ВОЈИСЛАВ ВУКОТИЋ: На Велепромету?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Са Станковићем су били скупа, тако да ја не знам, тако да они нису ишли ни у једну акцију, нису ишли у борбу, виђали су се, тако окол, да се мувају и тако. На Овчари га нисам видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ни те вечери на «Велепромету»?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: То не могу да се сетим, тај детаљ ми није био битан.

АДВ. ВОЈИСЛАВ ВУКОТИЋ: А, касније негде у месту?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: То вече баш?

АДВ. ВОЈИСЛАВ ВУКОТИЋ: То вече?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: То се не могу сетити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

АДВ. ВОЈИСЛАВ ВУКОТИЋ: Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала, браниоче.

АДВ. ЂОРЂЕ КАЛАЊ: Сведок је говорио о Кинезима које познаје, надимцима и тако даље, рекао је за једног Кинеза да је чуо да постоји један Кинез из Земун поља. Ако може да појасни, од кога је чуо и шта је чуо?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Чуо сам од Каталина Михаила, званог Пахуљ, да има Кинез један у Земун пољу да се зове, баш смо причали о тој теми, и он је рекао како има један добровољац који је био из Земун поља, Кинез и тај добровољац мали, значи, то су та двојица што су били добровољци код нас. И плус ова двојица из Вуковара. И Кина је био као пети, њега зову исто Кинез, он је Кина, а ова двојица нису била из Вуковара. Тај живи у Земун пољу и то Михаило зна, он је рекао да живи у Земун пољу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

АДВ. ЂОРЂЕ КАЛАЊ: Да ли је тај Каталина Михаило описивао како изгледа тај Кинез који живи?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Он га зна и где живи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Вам је описивао тог човека по изгледу?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Не, не, није ми описао. Ја не знам који је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Али, овог малог сам чуо да га зову Кинез, имао је рукавице, сечене, кожне, то се добро сећам, низак, мали, то се добро сећам, низак мали, био је дебељушкаст, црни је био, то се сећам. Сада где је, са ким је у чети био, то не знам. Код нас није био.

АДВ. ЂОРЂЕ КАЛАЊ: Моје следеће питање, ако може сведок да објасни, како изгледа тај Кинез који говори да је био други добровољац, каже да је тог Кинеза видео? Да ли га може описати, висину раста?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Низак, мали, дебељушкасти.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сада га је описао.

АДВ. ЂОРЂЕ КАЛАЊ: Шта то значи низак растом? Која је то висина?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Метар и 65, у врх главе, црн онако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дебељушкаст.

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Тамније пути, да, мало као дебељушкаст, имао је дебљи врат, имао је сечене рукавице, кожне, то се сећам да су га звали Кинез.

АДВ. ЂОРЂЕ КАЛАЊ: Какву је униформу носио, како је био обучен, да ли се може сетити? Ја се извињавам, ако може без?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисам ја схватио да Вам се добацује нешто, колега браниоче, заиста, можда неки жамор у смислу неке међусобне размене, нисам схватио да Вам се добацује.

АДВ. ЂОРЂЕ КАЛАЊ: Питајте сведока, можда је он чуо, ближе је.

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Господин само нешто додацује, не знам само коме додацује.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Вама?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Ту са стране и стално упада у.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте обраћати пажњу.

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Збуњује ме застанем када нешто поменем, упућено је мени.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Губимо време.

АДВ. ЂОРЂЕ КАЛАЊ: Помињао је разговор у Винковцима у полицији. Да ли је то било пре саслушања у истрази или после саслушања у истрази?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: После саслушања.

АДВ. ЂОРЂЕ КАЛАЊ: Ништа, немам више питања. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Даље молим?

АДВ. САВО ШТРБАЦ: Сведок који живи у Вуковару и сада, ако сам схватио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мало само гласније, колега Штрбац.

АДВ. САВО ШТРБАЦ: Кажем, сведок живи и данас у Вуковару, као што је живео целог живота. Моје питање гласи, да ли он познаје Вуковарца Петра Јањића, зв. Тромблон?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Познам, ишао је са мном у школу. У разред смо ишли скупа.

АДВ. САВО ШТРБАЦ: Да ли је чуо да је «Тромблон» говорио о «Кинезу»?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Он да је говорио о «Кинезу»?

АДВ. САВО ШТРБАЦ: У афирмативном смислу, да га је спасио?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: То не знам, ми смо баш били у добрим односима, баш би ми рекао, требао бих да га питам то, нисам га то питао. Са њим се знам, са Пером Јањићем се познам.

АДВ. САВО ШТРБАЦ: Питам зато што је «Слободна Далмација» на годишњицу Вуковара, прошле године, објавила интервју велики са њим, где он спомиње како га је «Кинез» извукао и спасио, баш на тај дан?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, није сведоку познато.

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Питаћу га, баш ћу да га питам, познам га, виђам га, често га виђам, питаћу га то.

АДВ. САВО ШТРБАЦ: А исто тако питање, с обзиром да живите у Вуковару, да ли сте чули да се спомиње видео касета о злочину у Вуковару, на којој се налазе и жртве и починиоци?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Свашта се прича, то су глупости. Ја сматрам да то не постоји.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, чули смо.

АДВ. САВО ШТРБАЦ: Следеће питање, да ли су са Вама контактирали када истражиоци из Хага о овом питању?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Јесу, били су истражитељи из Хага су код мене били четири пута су били код мене, долазио је прво један са преводиоцем, па опет један са преводиоцем, па су дошла двојица са преводиоцем, па опет двојица са преводиоцем. Четири пута су били код мене кући.

АДВ. САВО ШТРБАЦ: Јесте сведочили? Како заврши то?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Тражили су нешто да ја потпишем, ја сам рекао да мој преводилац преведе, ја сам тражио да преведем, они су одустали од тога и више нису долазили код мене кући.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И више нису ни долазили код Вас?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Не. Тражили су да потпишем неки списак, ја сам рекао може, али прво мој преводилац да преведе, па ћу да потпишем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Списак?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Па, неки спис, шта ја знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А спис, неки спис?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Да. На енглеском је био. Ја сам рекао да ми преводилац преведе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да се наставим на ово питање браниоца. О чему сте им говорили? Ово о чему и нама данас овде?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Углавном, да. Углавном око тога свега. Питали су ме за «Перу Цигана» и «Славка Цигана» су ме питали, ја сам рекао, знам их, били су код нас у рату и то су ме питали. Питали су ме за Мирољуба Вујовића, кажем, знам човека, знам из Вуковара, скупа смо одрасли, ето то што су ме питали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

АДВ. САВО ШТРБАЦ: Остало ми је још нешто нејасно. Ви сте га прекинули када је почео причати да је добио батине, да је то био разлог, зашто је у мају, ако сам добро схватио 1991. године.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И питао сам га од кога, али је он наставио ту неку другу причу.

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Добио сам батине на барикади тој, значи, Срби су правили барикаде, Хрвати су правили барикаде. Ја сам пошао за Ровињ, тамо сам радио, са још двојицом колега, Нишлија и када смо дошли на ту барикаду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ У Нуштру.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Нуштру?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Да. У Нуштру. Онда су нас извели напоље па премлатили, и то добро су нас премлатили, чак су нас одвели у болницу па су нас крпали.

АДВ. САВО ШТРБАЦ: А ко Вас је то млатио?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Ко је био на барикади у Нуштру.

АДВ. САВО ШТРБАЦ: Ко, немам појма ко је био.

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Ко је био на барикади у Нуштру. Били су Хрвати на барикади Нуштра. И онда када су видели да стварно радимо у Ровињу, онда су нас пустили, као, извините, погрешили смо. Тако да сам дошао на ауто-пут, ја сам жмигавац дао лево, па смо отишли у Србију, крајем петог месеца.

АДВ. САВО ШТРБАЦ: Хвала, немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Даље молим?

АДВ. ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Ја немам питање, али замолио бих Вас да ми дозволите, да цитирам део исказа из истраге овог сведока, апропо задњег коментара колеге Тужиоца, на оно што ја приговарам када он цитира. Ако дозволите?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта бисте Ви желели да сведоку предочите? Део његовог исказа из истраге?

АДВ. ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Из истраге, јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Који је то део, на шта се то односи, колега?

АДВ. ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Страница 15, записника од 19.04.2004. године, ред 21, па можемо и од 19. да кренемо, ако дозволите?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: 15?

АДВ. ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Хоћу да видимо, иако вероватно ја и колега Тужилац имамо различиту диоптрију, али да ништа нејасно није остало. Ако дозволите да цитирам?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сведок, не, остаје Каменко и да ли је остао Маре или је остао Цеца, то сте мислили, тај део?

АДВ. ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја не видим да је сведок данас у овом делу исказао што друго, да би му сада то предочавали.

АДВ. ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Дозволили сте колеги Тужиоцу да цитира наводно нешто што је мој брањеник изјавио, а да се разликује од исказа који је дао сведок.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, браниоче, сада имамо проблем. Знам шта хоћете, нема потребе за тим. Сведок је и данас исказао исто што и тада у истрази, нема потребе сада да му предочавамо то. Је ли тако?

АДВ. ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Ако Ви тако кажете, онда се ја, наравно, морам сложити са тим. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Даље молим, питања? Оптужени? Вујовић. Само укључите, укључите микрофон, молим Вас.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Добар дан. Јел се чује сада? Добро?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чујемо се, чујемо се, господине Вујовићу. Изволите.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Овако. Ово све што је сведок изјавио, ја сам написао у својој изјави од 27-ог, значи, 11-ог, претпрошле године у истрази, с тим да се ја стварно не сећам ових детаља, значи, око трактора и тако даље и тако даље, па бих само поставио нека питања, јел истина је, Жељко је Јуришић мој пријатељ, ја јесам њих све видео, где сам их видео, у болници, на «Велепромету», на Овчари, ја стварно не могу да се сетим. Зато морам поставити нека питања. Могуће је по овоме, ја се не сећам, стварно, да сам био у хангару, већ испред хангара, значи, то само морам коментарисати, разумете? Ово што сведок говори, да нико није знао шта се дешава, стварно нико није знао шта се дешава, што сам ја написао у својој изјави од 27.11, претпрошле године, која су моја сазнања у вези Овчаре, шта сам чуо по граду, да нико није знао шта се дешава на Овчари, да су можда неки били, а можда, не можда, него и ја сам изгледа био тамо када се то дешавало, а нисам знао шта се дешавало. Разумете? Само још нешто. Поставио бих, само секунд, пошто Павловић Златка спомиње да сам ја, овај, истина је, ја сам њега негде видео, али не знам. Павловић Златко је мој кућни пријатељ, иначе, породични пријатељ, он и Светлана су, значи, његово дете, су наши кућни пријатељи били, тако да га ја сигурно не бих послао на стрељање. Јуришић Жељко је мој пријатељ школски пријатељ, што је Мирко рекао, не бих га сигурно послао на стрељање. Овде спомиње Шуменка исто да смо се негде видели, ја знам да смо се видели, хвала Богу па је човек жив. Он је, иначе Хрват био, зенгиста, што сам ја знао на време, њему је мајка Српкиња, иначе, сам ја по њему добио име, иначе, из Зелене улице. Хвала Богу, тај је човек жив, па може посведочити, где смо се ми срели и изљубили, пошто ми је ујак, баш спомиње, да сам га ја видео, да сам га спасио, да сам био одушевљен када сам га видео, значи, можемо, не знам, не могу да се сетим кога сам где видео, разумете? Ту се још нека имена спомињу, «Перкан», на пример, Перковић Тихомир, све ми је у магли, као да сам му дао ја ово што спомиње кутију цигара, али ја не могу да добадим где сам њега видео. Да ли на Овчари, да ли на Велепромету, да ли у болници. Кроз ово питање, на пример, Гунчевић Стјепана када спомиње, ја сам Дацу негде видео, ја сам Дацу исто негде видео, то је Гунчевић Далибор, ја и он смо били пријатељи, негде сам га видео. Можда се и он позвати где и пожелео сам му сретан пут, али не могу да се сетим где сам га видео. Хвала Богу и он је жив. Ја и он смо заједно једно време

студирали, обојица смо пропали студенти грађевине, иначе, али тако се знамо. Затим, ту су нека имена која нема код нас у оптужници. Спомиње се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, добро, то.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Не, не, интересантно је, Фитош Карло, Мађар, спомиње се ту. Ја сам исто Фитош Карла негде видео. То може, мислим да сам њега и Дацу негде видео, Гунчевић Далибора. Зашто се не позове, он је Хрват, он је исто ту да посведочи, где сам се ја са њима видео. Ја не могу да се сетим, да не мислите да ја некога штитим, да ја избегавам, да ово, да оно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, ово је Ваш коментар, господине Вујовићу, на казивање овог сведока, да Ви то нисте урадили, ја бих Вас позвао да.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Знам, зато сам изашао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, евентуално коментаришете, јер он говори о неким стварима о којима Ви нисте говорили, типа трактора, типа Вашег времена боравка на Овчари. Из Вашег казивања би произашло да сте Ви били тамо јако кратко и да је то било негде од 14 до 15 сати, ту негде, у том интервалу.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Не, ја нисам рекао од 14, 15 сати. Ја сам рекао да сам ја дошао, не знам колико је сати било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али је био дан?

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Ја сам рекао колико сам се задржао тамо. Пола сата, сат времена, можда два, не знам стварно, можда је била месечина.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И трактор? И трактор?

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Нисам га видео, пазите, није чудо да сам ја то пропустио. То је пољопривредно добро. Није чудо. Ја не сећам се, једноставно трактора. Ја се не сећам трактора. Ја сам онда рекао, зашто се не зна ко је возач трактора, ко је возач тог багера, нико не зна, зато што ми нико нема везе са тим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Имате ли каквих питања за сведока, господине Вујовићу?

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Само да видим, мислим да немам, али. Само секунд, извињавам се. Овде спомиње да сам их ја извукао, пошто се не сећа да ли је сигуран, значи да сам их ја извео или можда да сам тамо био, не знам, само, ето то, да ли је баш сто-посто. Јер ја стварно се не сећам, да ли је сто-посто сигуран да сам их ја извео, ето само то. Или, небитно је и то.

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Могу ја да кажем?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Ако се Мирољуб не сећа, Гунчевића је срео у болници, тамо су се изљубили, и онда су рекли, доћи ће време када ћемо се поново пити. То ми је сада тај пренео да га поздравим, тај Гунчевић Дамир.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: А, то је Далибор рекао?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Дамир, не Далибор, Дамир се он зове.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Дацо?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Дацо, да. И поздрави, каже, поздрави ми «Загора» ако га видиш и изљубили су се у болници, а тај Раденковић Мирољуб, звани Шуменко, исто су се у болници изљубили, мислим, он је то заборавио те детаље, што ми ти Хрвати причају детаље, што ја исто не знам, то су они причали, тако да ето, то је тај део.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Ја Вам опет понављам. Не знам где сам кога видео на Овчари, Велепромету, тако да не мислите да ја ово и оно, ја једноставно нећу да

износим неке чињенице, да одмах протумачите да ја измишљам, да ја лажем, ја једноставно не могу да се сетим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Ето, само то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нека то буде Ваше објашњење овога. Даље молим? Вујановић Станко.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Да ли је на Овчари, док је боравио тамо, видео борбено оклопно возило и пинцгауер који?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Био је пинцгауер, био је, мислим да је борбено возило да је било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мислите да је био и?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Нисам сигуран, а за пинцгауер, знам да је био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ово друго?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: То не могу да се сетим, за борбено возило, да ли је то онај БОВ, не могу се сетити да је био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро?

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Да ли је близу хангара било каквих објеката других?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је?

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Било других објеката?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Близу хангара, да ли је било каквих других објеката?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Са друге стране је било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Са друге стране, чега?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Преко пута хангара.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Преко пута?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Преко пута хангара.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Били су, где су била та возила, преко пута хангара, биле су неке куће су тамо биле, не знам шта, нисам обраћао пажњу.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Да ли је око тих објеката било војске?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Било је, било је, било је војске, било је и официра и шта ја знам, мајора, капетана, поручника, војника.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Па, ту око тих кућа тамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Око тих кућа?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Преко пута хангара.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Преко пута хангара?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико је то далеко од хангара?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Па, можда, једно тридесет метара, четрдесет, тридесет-четрдесет метара, не знам, отприлике. Има кућа једна тамо, то знам да има, видео сам, било је доста војске, са белим опртрачима је било доста.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: А то за БОВ, не могу се сетити да сам га видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Можда је био, можда није, не могу се сетити.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Да ли је била некаква рампа са војним полицајцима?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Како, како?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рампа, каква рампа била ту где, са војним полицајцима?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Не могу се сетити рампе.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Да ли се тамо уопште могло пролазити аутомобилима, где сте Ви запали?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Не. Ту су малтене биле њиве су ту биле. То су биле њиве, мислим, када ми је ауто упао, малтене њива је била. Предњи точкови су упали баш у ораницу, малтене, њива је била тамо.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Колико је широк тај пут, ако може да се сети сведок, тамо где су они запали, колико је широко то?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Како, како, који пут?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то пут уопште? Ту где сте се заглавили колима?

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Та њива, ајде.

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Па, не знам. То није пут, то није пут.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је њива?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: То је њива.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да.

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Не знам, то није пут, то је њива била.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Да ли познаје Бору Јањића, што је радио на пумпи, на дрвеној пијаци?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Ако је тај што мислим, знам.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Молим?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Ако је то што мислим, можда га знам. Црн, низак, дебељушкаст, је ли то тај?

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Јеси га видео можда тамо на Овчари?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Не.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Да ли је сведок чуо накнадно, да је неко побегао из приколице?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта, да је неко?

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Побегао?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Чуо сам, да је један искочио и да је побегао из приколице.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Да ли зна о коме се ради?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Неки Костелник, тако се презива, то сам чуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Касније?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Не, нисам се срео никада са њим у Вуковару.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Из које приколице?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Па, из те, коју су возили тамо, наводно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Човек је скочио и отишао. Да је човек искочио из приколице и да је отишао и војска га ухватила и одвела га за, не знам у затвор. То се причало.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Ево сада да искористим прилику, ако га је срео и ако га среће, да га позове као сведока, у моје име, ако може.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Ако може, да га позове као сведока у моје име, ако може.

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Так што је искочио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То са браниоцем, господине Вујановићу, Ви то са браниоцем се договорите шта ћете предложити суду.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Мислим, ово је лакше, ако се среће са њим, одмах, да не тражимо адресе и то.

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Јел са тим што је искочио из приколице?

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Молим?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Јел са тим што је искочио из приколице?

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Да, да, да. Ето, хвала лепо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел он живи у Вуковару?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Па, не живи, али дође повремено. Знам где му је кућа, близу моје тамо, тако да се знамо, од детињства се знамо. Мислим, њега нисам видео горе у хангару.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Костелник?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Костелник, да, али.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате име?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Не знам. Костелник, не знам му име.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Хвала лепо, немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Даље молим? Атанасијевић?

ОПТ. ИВАН АТАНАСИЈЕВИЋ: Добар дан свима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажите, господине Атанасијевићу?

ОПТ. ИВАН АТАНАСИЈЕВИЋ: Поздравио бих прво господина Љубишића и да га прво, пре него што поставим нека питања, да га подсетим мало, рецимо, али добро, овако ћу. Господине Љубишићу, када смо кренули из Борова села, где смо се састали, у којој кући?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Па, ја сам те нашао код те жене, где си живео код ње.

ОПТ. ИВАН АТАНАСИЈЕВИЋ: Добро, хвала. Онда смо отишли за Нови Сад, је ли тако?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Да, тамо смо преспавали.

ОПТ. ИВАН АТАНАСИЈЕВИЋ: Јесте?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Ти си прспавао код Ћурчића, мислим, а ја сам спавао код неких пријатеља.

ОПТ. ИВАН АТАНАСИЈЕВИЋ: Ко је ишао са мном?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Да, назад за Вуковар и мали Новаковић.

ОПТ. ИВАН АТАНАСИЈЕВИЋ: Добро, хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро?

ОПТ. ИВАН АТАНАСИЈЕВИЋ: Сутрадан, из Новог Сада када смо кренули, колико је било сати, јел се сећаш, можда?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Небитно.

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Ујутру.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Небитно, ма небитно. Атанасијевићу, је ли то јако важно да добијемо?

ОПТ. ИВАН АТАНАСИЈЕВИЋ: Идем редом, господине судија.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте да идете редом, идите редом, везано за битне ствари, немојте за небитне, што је битно када сте кренули из Новог Сада, када сте дошли у Сремску Митровицу, колико сте се задржали, шта сте, можда, ручали на станици, немојте то.

ОПТ. ИВАН АТАНАСИЈЕВИЋ: Знам ја када треба да постављам питања да не дозвољавате, али нема везе. Да ли знаш ко је Чубрановић Томо и Јошић?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Чубрановић Томо?

ОПТ. ИВАН АТАНАСИЈЕВИЋ: Чубрановић Томо, да ли знаш ко је то?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Чубрановић Томо је био на Велепромету тамо, шта, неки официр је био тамо, појма немам или нешто слично.

ОПТ.ИВАН АТАНАСИЈЕВИЋ: Да ли се можда сећаш, да је он у Шиду издавао дозволе за улазак у Вуковар?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Да, да, то да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта, да је у Шиду?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Издавао дозволе за улазак у Вуковар.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро?

ОПТ.ИВАН АТАНАСИЈЕВИЋ: Јесте? Добро.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А што је то сад битно, господине Атанасијевићу?

ОПТ.ИВАН АТАНАСИЈЕВИЋ: Молим Вас, пустите ме, господине председниче, ја постављам питања на мој начин, како ја знам, ја нисам школован као Ви да бих ја тако постављао питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није тако, господине Атанасијевићу, није то тако замишљено.

ОПТ.ИВАН АТАНАСИЈЕВИЋ: Па, добро, мислим ја ћу како ја могу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да Вас пустимо на Ваш начин да саслушавате сведока.

ОПТ.ИВАН АТАНАСИЈЕВИЋ: Ако дозволите, ја другачије не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте, немојте, дајте питајте сведока евентуално нешто што није питан, што је важно и значајно и за Вашу одбрану?

ОПТ.ИВАН АТАНАСИЈЕВИЋ: Мени је све ово значајно, зато што сам ја то дао у својој изјави тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

ОПТ.ИВАН АТАНАСИЈЕВИЋ: Па, ја сам то тако дао у својој изјави, да ми тај Чубрановић није дао да уђем у Вуковар, пошто сам Хрват и тако даље и тако даље. Па, пошто је Мирко би са мном, човек видео то, сведок је овде и сада човек нека каже.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Небитно, ушли сте у Вуковар, па, ушли сте у Вуковар, били сте у Вуковару, небитно.

ОПТ.ИВАН АТАНАСИЈЕВИЋ: Не, не, али битно је то све. Мислим то све има своје зашто. Ја зато Вас и молим да испитујем како ја знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Атанасијевићу?

ОПТ.ИВАН АТАНАСИЈЕВИЋ: Добро?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте са мном да се расправљате.

ОПТ.ИВАН АТАНАСИЈЕВИЋ: Не, не желим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Него, када ја Кажем, одбијам то Ваше питање, онда Ви можете евентуално да тражите да о томе веће одлучи, и ту је крај приче.

ОПТ.ИВАН АТАНАСИЈЕВИЋ: Добро, добро, хвала на упозорењу. Када смо дошли до Негославаца, да ли знаш Мирко, како смо дошли до Вуковара од Негославаца?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како смо?

ОПТ.ИВАН АТАНАСИЈЕВИЋ: С чиме смо дошли од Негославаца до Вуковара?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Небитно.

ОПТ.ИВАН АТАНАСИЈЕВИЋ: Чиме?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Небитно.

ОПТ.ИВАН АТАНАСИЈЕВИЋ: Небитно? Добро. Знам да је небитно што ја питам. Небитно, све је небитно. Мирко, када си дошао на Овчару, кажеш било је око 4 и 15. Да те питам, када си видео «Чупу» у хангару, јеси разговарао нешто са њиме?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Па, причали смо тако.

ОПТ.ИВАН АТАНАСИЈЕВИЋ: Па, причао си тако, јеси га питао, шта ја знам, где је био за време рата и тако то?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Не, причали смо овако, шта има, тако, ово, оно, где ће нас, па водиће вас преко за Србију, када сам питао тог официра, где ће, каже, преко, иду у затвор у Митровицу, у затвор неки.

ОПТ.ИВАН АТАНСИЈЕВИЋ: Кажите ми, да ли је био у завоју, можда?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Не, уствари, био је, био је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не чујемо, нисам чуо питање, сачекајте, полако.

ОПТ.ИВАН АТАНАСИЈЕВИЋ: Питам, да ли је имао завоје?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Завој?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Причао ми је да га је испекао неки плин, да се испекао нешто, тако нешто је причао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

ОПТ.ИВАН АТАНАСИЈЕВИЋ: Е, добро, хвала.

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Тако имао је пликове по лицу, као плин га је опржио, тако нешто, тај Чупић.

ОПТ.ИВАН АТАНАСИЈЕВИЋ: Ти Ваши пријатељи, када су улазили у ту тракторску приколицу, да ли је и он ушао у ту тракторску приколицу?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Нисам то видео.

ОПТ.ИВАН АТАНАСИЈЕВИЋ: Ниси видео?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Нисам видео.

ОПТ.ИВАН АТАНАСИЈЕВИЋ: Добро. Кажеш да си видео те неке људе испред хангара, ту око 50-60, шта ја знам, колико већ?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Па, 80-100.

ОПТ.ИВАН АТАНАСИЈЕВИЋ: Да, у тим неким униформама. Кажите ми, овај.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нека сведок одговори.

ОПТ.ИВАН АТАНАСИЈЕВИЋ: Да, нека сведок одговори, ето може тако, ја се извињавам, пошто ја Мирка знам од детињства, па због тога, га и питам, да ли је ту било неких жена у униформама?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Вани?

ОПТ.ИВАН АТАНАСИЈЕВИЋ: Да, да, међу тима?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Не, ниједна.

ОПТ.ИВАН АТАНАСИЈЕВИЋ: Не?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Ниједна, колико сам ја видео.

ОПТ.ИВАН АТАНАСИЈЕВИЋ: Добро. Да ли си можда познавао, да ли сте можда познавали, тако ћу се обраћати, Драгицу, добровољку из Новог Сада, Даца надимак?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте, нисте?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не? Добро. Јесте познавали извесног «Тополу»?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Да, који је дошао код нас у чету, човек коме нису могли да нађу униформу, па су му дали чојану, била му је кратка. А по опису хрватских сведока, не укпала се тај човек да је то тај. Нико га не описује по његовом изгледу, како је изгледао. Тог «Тополу».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А, тог «Тополу» кога Ви знате, како је он изгледао?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Који је био у нашој чети, то тај није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како је изгледао тај кога Ви знате?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Био је висок једно метар и деведесет пет, имао је браду, имао је чојану на себи униформу, имао је, шајкачу је носио, ето то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте га видели на Овчари?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тада?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да ли знате ко је «Цетиње»?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Чуо сам, али не знам ко је, не бих га могао препознати. Чуо сам надимак.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чули сте надимак?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Да. Али га не би препознао, не знам ко је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: «Ђетић»?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате ко је, или нисте га видели на Овчари?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Не знам, за «Ђетића» сам чуо, чуо сам надимак, али не знам ко је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате ко је?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Не знам ко је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када не знате ко је, онда је бесмислено да Вас питамо, да ли сте га икада видели на Овчари. А да ли за Ђетића, нисам схватио?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Не знам, никада нисам чуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

ОПТ.ИВАН АТАНАСИЈЕВИЋ: Пошто Боро Крајишник и Мирко говоре о истим заробљеницима, на пример о Емилу Чакалићу, Чалети, да се закључити да се ради о истом дану и времену, да су били тамо. Па сада бих поставио Мирку питање, да се можда случајно присети, пошто је он већ одговорио да није видео Бору Крајишника, а Боро Крајишник је рекао да је у исто време био тамо.

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Нисам га ја видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није га видео, господине Атанасијевићу.

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Можда је био тамо, али га нисам видео. А познавајући Бору како се хвали и прича, свашта је очекивати од њега.

ОПТ.ИВАН АТАНАСИЈЕВИЋ: Добро.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Још та питања, господине Атанасијевићу?

ОПТ.ИВАН АТАНАСИЈЕВИЋ: Да, само полако. После Овчаре, господине Љубишићу, рекли сте да сте се вратили за Вуковар и да сте отишли на Велепромет. Мој адвокат је већ поставио то питање, у том смислу, да ли си ме видео тамо?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Ти си се мувао свуда, и по Велепромету, али не могу се сетити то вече да ли сам те видео, то не могу потврдити сто-посто.

ОПТ.ИВАН АТАНАСИЈЕВИЋ: Мирко, ја бих те молио, јако је битан тај детаљ у овом нашем суђењу овде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Примакните се мало микрофону, господине Атанасијевићу.

ОПТ.ИВАН АТАНАСИЈЕВИЋ: Јако је битан овај детаљ у овом нашем суђењу, мислим ти не знаш стварно о чему се овде ради, ти си сведок, јер, мене сведок сарадник број 2 терети да сам ја био у том неком строју, баш управо тај неки строј, што ти спомињеш, разумеш, али да је ту нека добровољка Драгица постројила тај строј и да сам ја био у том строју и да је он мене видео као на рупи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, добро.

ОПТ.ИВАН АТАНАСИЈЕВИЋ: И то свако када би прочитао те транскрипте, па и дете из основне школе, неки шести, седми разред, није битно, могао би да закључи, могао би да закључи да ми је комплетна намештаљка у том смислу, пошто мене нико није од сведока видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је онда питање, господине Атанасијевићу?

ОПТ.ИВАН АТАНАСИЈЕВИЋ: Нико од оптужених.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је питање за сведока?

ОПТ.ИВАН АТАНАСИЈЕВИЋ: Питање је сада. Мирко, ја сам тебе видео у Велепромету, знаш. Молим те, присети се тога, јел мени је то јако битно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дајте, присетите се, када човек толико инсистира. Господине Атанасијевићу, шта то значи?

ОПТ.ИВАН АТАНАСИЈЕВИЋ: Ја другачије не знам како да му кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, не можете.

ОПТ.ИВАН АТАНАСИЈЕВИЋ: Ја се могу закунути.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Атанасијевићу?

ОПТ.ИВАН АТАНАСИЈЕВИЋ: Ја сам видео много људи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Атанасијевићу? Када ја говорим, ред је да Ви не говорите, него да ме чујете.

ОПТ.ИВАН АТАНАСИЈЕВИЋ: Добро.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ако кажете сведоку, питао Вас је то мој бранилац, па Вас питам и ја, да се ипак присетите, па сведок одговори на то, Ви онда и трећи пут бисте да му поставите то исто питање, упорно инсистирате, сетите се, сетите се. Па не можемо тако, немојте тако, господине Атанасијевићу.

ОПТ.ИВАН АТАНАСИЈЕВИЋ: Добро, ја кажем, нека се покуша сетити. Мирко, мени је то јако битно, па молим те, покушај да се сетиш.

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Кажем ти.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте да одговорите на ово питање. Нећемо пет пута постављати иста питања.

ОПТ.ИВАН АТАНАСИЈЕВИЋ: Зато што сам ја њега. Био је у вијетнамки баш тој од блата је био тада када смо се срели. Ја сам могао да кажем своје, не мора он одговорити ништа, нема проблема. Ја сам му још рекао: «здрово Миркец», он је мени рекао: здраво «Икел».

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Могуће је да је тако било, не могу се сетити, кажем.

ОПТ.ИВАН АТАНАСИЈЕВИЋ: Ја знам шта је било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дозвољавам, господине Атанасијевићу, дозвољавам да Ви сведока подсетите у смислу, како се не сећаш, када смо били ту и ту, био си са тим и тим, причали смо о томе и томе, то дозвољавам, то је коментар који, те ствари ћу дозволити, наравно, али упорно инсистирање, сетите се, присетите се, нећемо. Добро. Желите ли да га подсетите у том неком смислу?

ОПТ.ИВАН АТАНАСИЈЕВИЋ: Да, да, ево желим да га подсетим у том смислу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците.

ОПТ.ИВАН АТАНАСИЈЕВИЋ: Ја када сам дошао ту на Велепромет као што сам и дао у изјави својој, била је ноћ, било је касно, ја кажем, ту је било, не знам, нисам никада био сигуран, нисам имао сат, али било је стварно, касно, можда, шта ја знам, око девет сати, ја сада и тако мислим да је толико било времена. Ја када сам дошао тамо, ја сам ишао по кругу, баш управо због тога, као што сам Вам и рекао, што ми је брат рекао да је Чупић Станоје у аутобусу, разумете и ја сам зато отишао у Велепромет, пошто су сви ти аутобуси одлазили у Велепромет, као што сви говоре овде сведоци и тако даље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, добро, немојте толико широко, реците, опишите ситуацију коју сте срели.

ОПТ.ИВАН АТАНАСИЈЕВИЋ: Мувао сам се, мувао сам се по Велепромету, ту сам се задржао више времена, разумете. У међувремену, видео сам Мирка и ја знам да сам рекао: «здрово Миркец», разумете? И он се нешто мувао, кога је тражио, да ли је

неког хтео да спасе, ја то не знам, не знам његове намере, нормално, а ја сам ишао са том намером тамо. И када нисам знао, када сам сазнао, уствари, за Овчару, да су ти људи одвезени на Овчару, отишао сам у канцеларију код господина Жигића, отишао сам код њега у канцеларију, пошто сам њега познавао, ми смо били комшије и отишао сам код њега и поновио сам, питао сам господина Жигића.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте се тамо срели са?

ОПТ.ИВАН АТАНАСИЈЕВИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте се тамо, у тој канцеларији, срели са?

ОПТ.ИВАН АТАНАСИЈЕВИЋ: То је било некако испред, господине судија.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

ОПТ.ИВАН АТАНАСИЈЕВИЋ: То је било некако испред, у том кругу, у том дворишту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте тако широко да идете, него реците, ако сведока желите да подсетите на нешто, онда му реците конкретно.

ОПТ.ИВАН АТАНАСИЈЕВИЋ: Ето знам како, имао је ту вијетнамку, био је сав од блата и овде по овоме, био је сав од блата када сам га видео. Ја сам се мувао околу и због тога му нисам хтео постављати питања, од чега си блатњав и шта ја знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли разговарали тада?

ОПТ.ИВАН АТАНАСИЈЕВИЋ: Па, рекао сам му: «здрово Миркец».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Здрово Миркец?

ОПТ.ИВАН АТАНАСИЈЕВИЋ: Здрово Миркец, ето тако, пошто ја њега Миркец зовем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чули сте ово подсећање окривљеног?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Да, могуће да ми је рекао, не могу се сетити, могуће је да ме је поздравио тако, стварно. Ми смо дошли на Велепромет, то знам сигурно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: И на капији, после на капији, били су Влада Бекић и мали тај.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, чули смо. Рекао је то, рекао је то.

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Значи, видео ме је, када је рекао да сам дошао блатњав, значи да ме је видео, а сада колико је сати било, ја то не могу рећи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта то све значи, оставите нама.

ОПТ.ИВАН АТАНАСИЈЕВИЋ: Па добро сат, можда није ни битно Мирков сат, битно је да сам ја у то време био тамо. Разумеш?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Па, било је пуно људи тамо који су били у хангару.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Даља питања господине Атанасијевићу?

ОПТ.ИВАН АТАНАСИЈЕВИЋ: Ја сам ту видео много људи, али не могу да се сетим имена тих људи који ми требају, нормално, за сведоке. Јел то је мој алиби да сам ја тамо био, а не да сам био тамо где је рекао Бора да сам био.

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Па, тамо где те терете, тамо ниси био, то ја знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Даља питања, господине Атанасијевићу?

ОПТ.ИВАН АТАНАСИЈЕВИЋ: Мирко, извињавам се, господине судија, господине Љубишићу, када сте били код истражног судије 19.04.2004. године у Новом Саду, када сте давали своју изјаву?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дајте примакните се том микрофону, ја Вас лоше чујем.

ОПТ.ИВАН АТАНАСИЈЕВИЋ: И ја слабо Вас чујем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мало оборите тај микрофон, пошто се Атанасијевић сагиње доле, тако да је ближе. Ајте сад.

ОПТ.ИВАН АТАНАСИЈЕВИЋ: 19.04. када је давао изјаву у Новом Саду, спомињао је неку потврду, нашу заједничку потврду када смо кренули из Борова села за Вуковар. Па сада је само моје питање, да ли си оставио суду ту потврду или ниси оставио, и ако је имаш код себе?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Имам је код себе.

ОПТ.ИВАН АТАНАСИЈЕВИЋ: Молио бих те и молио бих Вас, господине судија, да та потврда, да преда ту потврду Вама, да уђе у спис предмета, као доказ да смо тог дана кренули.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, чули смо.

ОПТ.ИВАН АТАНАСИЈЕВИЋ: Ето толико, не бих имао више. Поздрави тата Ђуру. Пријатно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Даље молим, питања? Оптужени? Господине Ланчужанин, да ли Ви желите што да коментаришете казивање овог сведока?

ОПТ. МИЛАН ЛАНЧУЖАНИН: Добар дан. Па, ја не бих имао коментар, сем у смислу да се тих дана дешавало много ствари и сви смо ми у глави имали много слика и вероватно се ту дешавају забуне и код мене и код њега и код свих осталих оптужених. Видите да има ту неке контрадикторности код нас свих. Ја јесам то рекао њему, што сам рекао, што он каже, а то је било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да иде по аутомобиле?

ОПТ. МИЛАН ЛАНЧУЖАНИН: Јесте. Али не тада, то је било 19-ог, а могу га подсетити на ситуацију, на Олајници. На Олајници смо били заједно са Томом Петернеком, ископавали смо оружје, после тога си ти натоварио оружје у «Ладу ниву», отерао код мене у штаб и после тога сте ти и Тома отишли у правцу болнице.

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Да, да.

ОПТ. МИЛАН ЛАНЧУЖАНИН: То је то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То се дешава?

ОПТ. МИЛАН ЛАНЧУЖАНИН: То је 19.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: 19?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када сте му Ви рекли да набави те аутомобиле за јединицу?

ОПТ. МИЛАН ЛАНЧУЖАНИН: То је тог 19. било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је тог 19?

ОПТ. МИЛАН ЛАНЧУЖАНИН: Пошто се тај митнички батаљон предао и то је било преко система везе се чуло, нормално, а били смо дефицитарни са аутомобилима сви и нормално да је свако гледао да своју.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али сведок тврди нешто друго, господине Ланчужанин, сведок тврди да је то Ваше наређење да набави аутомобиле за јединицу, било истог оног дана, када се и дешава ово у хангару, испред хангара, дакле, он то лоцира у исти дан. Сада није битно, да ли је то 19. или 20, али тог истог дана, то је његов разлог што долази на Овчару, то да долази по аутомобиле?

ОПТ. МИЛАН ЛАНЧУЖАНИН: Није био исти дан. Управо сам то у том смислу и коментарисао, да се тих дана дешавало много ствари, разумете. Дешавала се и евакуација старог града Вуковара, дешавала се и евакуација новог Вуковара, дешавала се, шта ја знам, сабирање свих тих цивила у Велепромету, па онда пребацивање тих заробљеника, односно тих који су се предали у Сремску Митровицу. Разумете, тих дана се много тих ствари дешавало, тако да се свима нама вероватно нешто помутило у глави.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, и даље?

ОПТ. МИЛАН ЛАНЧУЖАНИН: Ја сам рекао да нам треба возила и да се нађу возила за јединицу и да има, да се митнички батаљон предао 18, као синоћ и да треба отићи тамо, видети да се неки, од «Шљиве», да се види да да неку потврду, да нам се да неко возило.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И даље Ви кажете да сте се вратили из Београда и да сте на Овчару дошли негде око 20 сати увече? А сведок је ту прилично опредељен, имајући у виду?

ОПТ. МИЛАН ЛАНЧУЖАНИН: Ја имам неке своје параметре, зашто сам определио то да је 20 сати. Ја сам рекао да је био мрак. Ја сам се држао стриктно мрака и да је био мркли мрак и да смо под светлима возило када смо ишли за трактором, ја сам се тога држао, а сада да ли је било. Ја се ту са њима нон-стоп косим, да ли је било то 18.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дакле, дозвољавате могућност да је то било и у време, када сведок тврди?

ОПТ. МИЛАН ЛАНЧУЖАНИН: Ја тврдим да је био мрак, значи, не сумрак, него да је био мркли мрак, разумете.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И он то каже, само што он каже да је то око пола шест-шест.

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Не знам временски.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А Ви кажете да је око осам увече?

ОПТ. МИЛАН ЛАНЧУЖАНИН: Па, добро.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чули сте, господине Љубишићу, чули сте ове коментаре, објашњења оптуженог Ланчужанина. Шта Ви кажете?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Пазите, што се тиче времена, можда се његово време не поклапа са мојим, али то је то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, него везано за наредбу за проналажење аутомобила, одлазак на Овчару и тако даље?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Пазите, ја сам Вам рекао, датум код мене.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, немојте датуме.

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Ја сам причао догађаје, а он помиње датуме, е сада датуме не знам тачно, ја сам Вам причао догађаје. Да ли је то било 19, да ли 20, разумете?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, разлике су, видите, Ви нам кажете, небитно је сада, пазите, пођите од тога да је потпуно небитно, је ли 19. или 20. Битно је ово, да Ви два догађаја смештате у исти дан, Ваш одлазак на Овчару са разлогом, да извршите наређење Ланчужаниново, да нађете аутомобиле и онда описујете то пред хангаром. То је, неспорно један дан. А Ланчужанин каже, да Вам је то наређење да нађете аутомобиле, било један дан, а његов долазак на Овчару је био други дан. Разумете?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Пазите, код мене је то било повезано све.

ОПТ. МИЛАН ЛАНЧУЖАНИН: Па, то и није било у правом смислу наређење, то је више било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, добро, небитно, то је његов разлог одласка на Овчару, бар тако сведок каже, да је то његов разлог што одлази на Овчару и тамо затиче ово о чему говори. Па Ви сада та два догађаја лоцирате у два дана, а сведок у један.

ОПТ. МИЛАН ЛАНЧУЖАНИН: Логично је да није могао да оде тада на Овчару, јер је имао цео дан тај, тражио је и мајку и ишао је и у болницу, пребацивали смо то оружје са Олајнице, само да се мало присети, врло лако ће сложити коцкице. Значи, није могао тог 19. да оде, значи, ја сам њему то споменуо 19, а он је вероватно 20. ујутру или када је већ отишао на Овчару.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Молим? Сведок је објаснио.

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Он прича датуме, а ја сам повезивао догађаје.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он то повезује на начин на који повезује. Добро.

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Ја повезујем догађаје, за датуме сам Вам рекао, немојте ме везати за датуме.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али, догађаји везани овако, то је то?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Када ми је рекао да идем, тада и тада, ту и ту, али ја датуме, немојте ме везати за датуме, 19. или 20.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Хвала. Има ли даље питања сведоку? Нема.

Даљих питања сведоку нема.

Сведок нема ништа више да изјави.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тражите ли трошкове што сте дошли данас у суд, господине Љубишићу?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Само за гориво.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ми можемо да Вам признамо трошкове у виду цене јавног превоза, знате, па да ли тиме можете покрити гориво или не.

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Прво, ја аутобусом не могу доћи ујутру овде, пошто аутобуса нема у то време, могу само доћи аутом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро? Добро, колики би били трошкови, отприлике?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Па, колико је то, 350 километара.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тамо и назад?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: 350 километара, па не знам, Ви процените.

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: Па, шта ја знам, то је 30 литара горива, на пример.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: 30 литара горива, то је то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, 2.000,00 динара.

Сведок тражи 2.000,00 динара на име путних трошкова, тј. трошкова доласка из Вуковара у Београд и назад.

Исто све сведоку досуђује на терет буџетских средстава суда.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала лепо господине Љубишићу. Можете ићи.

СВЕДОК МИРКО ЉУБИШИЋ: А ово?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То ћете оставити нама. Кажите колега?

АДВ. ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Ако дозволите, председниче, ја бих у склопу овога што смо чули данас од овог сведока, а хитности одређених ствари, ја бих дао два предлога, веће у заседању сада или ујутру да одлучи, ако дозволите.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Наставите колега Дозет.

АДВ. ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Овај сведок је помињао свој службени разговор након саслушања 19.04.2004. године, дакле у Београду када је саслушаван, повратком у Вуковар да је у МУП-у Винковци, колико сам ја разумео, са њим обављен, неки информативни разговор, у коме је сазнао одређене податке о неком човеку који је,

стицајем околности, преживео Овчару, зове се Карловић и надимак «Зенга». Дакле, мој предлог би био, да преко надлежних министарстава СЦГ, односно Републике Хрватске, се затражи такав службени извештај, од МУП-а Винковци и, наравно, у склопу тога, када се утврди идентитет тог човека, да се позове и да буде саслушан као сведок пред овим судом. Такође, везано за оно што смо од претходног заседања до дана данашњег чули, то је да постоји у, дакле у средствима јавног информисања и Хрватске и Србије, објављено да постоји видео касета, у, да кажем, притежању, да ли МУП-а Хрватске, на којој се види злочин на Овчари, дакле, и жртве и починиоци. Мој предлог да, преко истих ових министарстава надлежних Србије и Црне Горе, односно Хрватске да се затражи и прибави та касета. Дакле, ако се на њој заиста виде сви починиоци, онда бисмо на тај начин прекинули овај посао који овде радимо. У склопу свега овога и што смо до сада чули, ја ћу поново без обзира на став Врховног суда, да док стоји оптужница оваква каква јесте, да се не може одлучивати о притвору, ја ипак мислим да може и мој предлог је, након саслушања јучерашњег сведока и данашњег сведока, да се против мог брањеника укине притвор. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, не видим ту никакву посебну хитност, ради одлучивања о овим доказним предлозима, ја сам очекивао и молио сам одбрану, пре свега, да нам што пре дају своје доказне предлоге, да бисмо имали времена да их оценимо и о њима одлучимо. Очекивао сам, пошто нема писмених поднесака у том правцу, изузев од двојице бранилаца, очекивао сам да у петак, евентуално у петак, пошто ће по свој прилици, према ситуацији са доставницама, пошто ћемо имати довољно времена, очекивао сам да у петак евентуално изнесете и образложите ваше доказне предлоге, тако да о овим доказним предлозима, браниоче, примили смо их на знање, наравно, нећемо тражити изјашњење Тужиоца о њима, за сада, а очекујемо да се Тужилац о овом предлогу браниоца, везано за притвор, изјасни. Управо сада. Сада је стављен тај предлог.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА ДУШАН КНЕЖЕВИЋ: Сви разлози због којих је притвор одређен, па и више пута продужен, стоје и даље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да ли још неко од колега бранилаца жели да узме реч? Добро. Настављамо сутра у 9,30 сати.

ЗАПИСНИЧАР

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА - СУДИЈА